मयि वृद्धत्वेनावमतिं मा कृथा इत्याशयेनाह द्वाभ्यां षष्टिरित्यादि । षष्टिर्वर्षसहस्राणि गतानीति शेषः । जातस्येत्यनेन वयसा जीर्णत्वमुच्यते । राज्यं यथावत् अनुतिष्ठतः पालयत इत्यनेन कर्मणा जीर्णत्वमुक्तम् । अहं धनुराद्युपकरणरहितः ॥ १९ ॥ २० ॥ एतदेव दृष्टान्तमुखेन द्रढयति न शक्त इति । मम पश्यतः मयि पश्यति सति सीतां बलाद्धर्तुं न शक्तः न समर्थः । कथमिव न्यायसंसिद्धैः न्यायशास्त्रसंसिद्धैः हेतुभिः अनुमानैः ध्रुवां निश्चलाम् । अविचाल्यप्रामाण्यामिति यावत् । वेदश्रुतीमिव वेदश्रुतिमिव दीर्घ आर्षः । वेदयतीति वेदः स्वतः प्रमाणभूतां श्रुतिमित्यर्थः । यथा वेदविदग्रेसरे पश्यति सति हैतुकैः न्यायसिद्धैर्हेतुभिः श्रुतिः अन्यथा अन्यपरा नेतुं न शक्यते तद्वदिति भावः । अन्यपरार्थ-

षष्टिर्वर्षसहस्राणि मम जातस्य रावण ॥ पितृपैतामहं राज्यं यथावदनुतिष्ठतः ॥ १९ ॥ वृद्धोऽहं त्वं युवा
धन्वी सशरः कवची रथी ॥ तथाप्यादाय वैदेहीं कुशली न गमिष्यसि ॥ २० ॥ न शक्तस्त्वं बलाद्धर्तुं
वैदेहीं मम पश्यतः ॥ हेतुभिर्न्यायसंयुक्तैर्ध्रुवां वेदश्रुतीमिव ॥ २१ ॥ युद्ध्यस्व यदि शूरोसि मुहूर्तं ति-
ष्ठ रावण ॥ शयिष्यसे हतो भूमौ यथा पूर्वं खरस्तथा ॥ २२ ॥ असकृत्संयुगे येन निहता दैत्यदानवाः ॥
न चिराच्चीरवासास्त्वां रामो युधि वधिष्यति ॥ २३ ॥ ॥ ॥ ॥

वादादिव्यावृत्त्यर्थो वेदशब्दः । यथा तामन्यथा कुर्वन् स्वयमेव विनश्यति न वेदश्रुतेः कापि हानिः । एवं सीतामपहरंस्त्वमेव नशिष्यसि । न तु सीतायाः कापि हानिरित्याकूतम् । यथा वेदविदग्रेसरो वेदश्रुतिमन्यथा नीयमानामवलोकयन् तदसहमानो यावच्छक्ति निवर्तयति । तथाहमपि त्वया बलान्नीयमानामपि सीतां यावच्छक्ति निवर्तयिष्यामीत्यर्थः ॥ २१ ॥ युध्यस्वेति । यदि शूरोसि मुहूर्तं तिष्ठ मा पलायस्व मया युध्यस्व । युद्धे मया हतस्त्वं पूर्वं रामेण हतः खर इव भूमौ शयिष्यसे । यद्वा यदि शूरोसि तदा मया युध्यस्व । अथवा रामागमनपर्यन्तं मुहूर्तं तिष्ठ तेन हतः शयिष्यस इति । यद्वा यदि शूरोसि मुहूर्तं तिष्ठ स्थित्वा तेन युध्यस्व ॥ २२ ॥ न केवलं स्वापराधप्रतीकारः किन्तु देवानां दानवानां च सामान्यमधिदैवतमित्युक्तस्य रामस्य स्वकीयापराधप्रतीकारोपि भविष्यतीत्याह असकृदिति ॥ २३ ॥ ॥ ॥ ॥

एवमुक्तेपि पुनः पलायमानं प्रत्याह किंन्विति । किंनु शक्यं किंवा शक्यं नश्यसे अदर्शनं प्राप्नोपि तयोः ताभ्याम् ॥ २४ ॥ तथापि त्वां नाहं गमयामीत्याह नहीति । जीवमानस्य जीवतः मयि जीवतीत्यर्थः ॥ २५ ॥ त्वया किं कर्तुं शक्यमित्यत्राह अवश्यमिति । जीवितेनापि जीवितव्ययेनापि ॥ २६ ॥ तिष्ठ तिष्ठेति । यथाप्राणं यथाबलम् ॥ २७ ॥ वृन्तादित्यर्धमेकान्वयम् । वृन्तं प्रसवबन्धनमित्यमरः ॥ २८ ॥ इति श्री-

किंनु शक्यं मया कर्तुं गतौ दूरं नृपात्मजौ ॥ क्षिप्रं त्वं नश्यसे नीच तयोर्भीतो न संशयः ॥ २४ ॥ नहि मे जीवमानस्य नयिष्यसि शुभामिमाम् ॥ सीतां कमलपत्राक्षीं रामस्य महिषीं प्रियाम् ॥ २५ ॥ अवश्यं तु मया कार्यं प्रियं तस्य महात्मनः ॥ जीवितेनापि रामस्य तथा दशरथस्य च ॥ २६ ॥ तिष्ठ तिष्ठ दशग्रीव मुहूर्तं पश्य रावण ॥ युद्धातिथ्यं प्रदास्यामि यावत्प्राणं निशाचर ॥ २७ ॥ वृन्तादिव फलं त्वां तु पातयेयं रथोत्तमात् ॥ २८ ॥ इति श्रीमदारण्यकाण्डे पञ्चाशः सर्गः ॥ ५० ॥ ॥

इत्युक्तस्य यथान्यायं रावणस्य जटायुषा ॥ क्रुद्धस्याग्निनिभाः सर्वा रेजुर्विंशतिदृष्टयः ॥ १ ॥ संरक्तनयनः कोपात्तप्तकाञ्चनकुण्डलः ॥ राक्षसेन्द्रोभिदुद्राव पतगेन्द्रममर्षणः ॥ २ ॥ स संप्रहारस्तुमुलस्तयोस्तस्मिन् महावने ॥ बभूव वातोद्धतयोर्मेघयोर्गगने यथा ॥ ३ ॥ तद्बभूवाद्भुतं युद्धं गृध्रराक्षसयोस्तदा ॥ सपक्षयोर्माल्यवतोर्महापर्वतयोरिव ॥ ४ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

गोविन्दराजविरचिते श्रीरामायणभूषणे रत्नमेखलाख्याने आरण्यकाण्डव्याख्याने पञ्चाशः सर्गः ॥ ५० ॥ ॥ ॥

अथ स्वामिकार्याय प्राणत्यागमकरोज्जटायुरित्याह इतीत्यादि ॥ १ ॥ संरक्तनयन इति । अमर्षणः असहनः ॥ २ ॥ स इति । सः युध्यस्वेति पूर्वं प्रवर्तितः संप्रहारः युद्धं वा । ताभ्यां प्रतिकूलवायुभ्याम् उद्धतयोः प्रेरितयोः मेघपक्षे संप्रहारः संघट्टनमात्रम् ॥ ३ ॥ तदिति । सपक्षयोः पक्षसहितयोः माल्यवतोः माल्यवन्नामानौ द्वौ पर्वतौ । एको दण्डकारण्ये पूर्वमुक्तः माल्यवन्तं शिखरिणमिति । अन्यः किष्किन्धासमीपे वक्ष्यति वर्षावर्णने ॥ ४ ॥

तत इति । नालीकैः नालमात्रशरैः नाराचैः आयसशरैः विकर्णिभिः अङ्कुशाग्रशरैः ॥५॥ स इति । पत्ररथेश्वरः पक्षीश्वरः प्रतिजग्राह सेहे । रावणास्त्राणि रावणप्रयुक्तास्त्राणि ॥ ६ ॥ तस्येति । तस्य रावणस्य गात्रे ॥ ७ ॥ अथेति । मार्गणान् बाणान् ॥ ८ ॥ स तैरिति । पूर्णम् आकर्णाकृष्टं यथा तथा मुक्तैः अजिह्मगैः ऋजुगामिभिः निशितैः शाणोल्लिढैः । अत एव तीक्ष्णैः घोरैः भयङ्करैः शिलीमुखैः शिली शल्यं मुखे येषां तैः बाणैः गृध्रं बिभेद

ततो नालीकनाराचैस्तीक्ष्णाग्रैश्च विकर्णिभिः ॥ अभ्यवर्षन्महाघोरैर्गृध्रराजं महाबलः ॥ ५ ॥ स तानि शरजालानि गृध्रः पत्ररथेश्वरः ॥ जटायुः प्रतिजग्राह रावणास्त्राणि संयुगे ॥ ६ ॥ तस्य तीक्ष्णनखाभ्यां तु चरणाभ्यां महाबलः ॥ चकार बहुधा गात्रे व्रणान् पतगसत्तमः ॥ ७ ॥ अथ क्रोधाद्दशग्रीवो जग्राह दश मार्गणान् ॥ मृत्युदण्डनिभान् घोरान् शत्रुमर्दनकाङ्क्षया ॥ ८ ॥ स तैर्बाणैर्महावीर्यः पूर्णमुक्तैरजिह्मगैः ॥ बिभेद निशितैस्तीक्ष्णैर्गृध्रं घोरैः शिलीमुखैः ॥ ९ ॥ स राक्षसरथे पश्यन् जानकीं बाष्पलोचनाम् ॥ अचिन्तयित्वा तान् बाणान् राक्षसं समभिद्रवत् ॥ १० ॥ ततोऽस्य सशरं चापं मुक्तामणिविभूषितम् ॥ चरणाभ्यां महातेजा बभञ्ज पतगेश्वरः ॥ ११ ॥ ततोऽन्यद्धनुरादाय रावणः क्रोधमूर्च्छितः ॥ ववर्ष शरवर्षाणि शतशोऽथ सहस्रशः ॥ १२ ॥ शरैरावारितस्तस्य संयुगे पतगेश्वरः ॥ कुलायमुपसंप्राप्तः पक्षीव प्रबभौ तदा ॥ १३ ॥ स तानि शरवर्षाणि पक्षाभ्यां च विधूय च ॥ चरणाभ्यां महातेजा बभञ्जास्य महद्धनुः ॥ १४ ॥ तच्चाग्निसदृशं दीप्तं रावणस्य शरावरम् ॥ पक्षाभ्यां स महावीर्यो व्याधुनोत्पतगेश्वरः ॥ १५ ॥ ॥ ॥

॥ ९ ॥ स इति । समभिद्रवत् समभ्यद्रवत् ॥ १० ॥ तत इति । सशरं संहितशरम् ॥ ११ ॥ तत इति । क्रोधमूर्छितः क्रोधेन व्याप्तः ॥ १२ ॥ शरैरिति । आवारितः आसमन्ताद्व्याप्तः कुलायं नीडं प्राप्तः पक्षीव बभौ ॥ १३ ॥ स इति । तानि च पक्षाभ्यां विधूय चरणाभ्यां धनुर्बभञ्ज चेत्यन्वयः ॥ १४ ॥ तच्चेति । शरावरं कवचं पक्षाभ्यां पक्षवातेन व्याधुनोत् प्रच्यावयत् ॥ १५ ॥ ॥ ॥ ॥

काञ्चनेति । काञ्चनोरश्छदान् स्वर्णमयकवचयुक्तान् । उरश्छदः कङ्कटको जागरः कवचोऽस्त्रियामित्यमरः । बली जटायुः ॥ १६ ॥ वरमिति । त्रिवेणुः युगन्धरः कामं यथेच्छं गच्छतीति कामगम् ॥ १७ पूर्णेति । ग्राहिभिः छत्रचामरादिग्राहकैः । नन्दिग्रहीत्यादिना णिनिः ॥ १८ ॥ सारथेरिति । व्यपाहरत् खण्डितवान् । पुनरित्यनेन छत्रादिखण्डनं तुण्डेनेति सूच्यते ॥ १९ ॥ स इति । भग्नधन्वा । धनुपश्चेत्यनङ् ॥ २० ॥

काञ्चनोरश्छदान् दिव्यान् पिशाचवदनान् खरान् ॥ तांश्चास्य जवसंपन्नान् जघान समरे बली ॥ १६ ॥ वरं त्रिवेणुसंपन्नं कामगं पावकार्चिषम् ॥ मणिहेमविचित्राङ्गं बभञ्ज च महारथम् ॥ १७ ॥ पूर्णचन्द्रप्रतीकाशं छत्रं च व्यजनैः सह ॥ पातयामास वेगेन ग्राहिभी राक्षसैः सह ॥ १८ ॥ सारथेश्चास्य वेगेन तुण्डेनैव महच्छिरः ॥ पुनर्व्यपाहरच्छ्रीमान् पक्षिराजो महाबलः ॥ १९ ॥ स भग्नधन्वा विरथो हताश्वो हतसारथिः ॥ अङ्केनादाय वैदेहीं पपात भुवि रावणः ॥ २० ॥ दृष्ट्वा निपतितं भूमौ रावणं भग्नवाहनम् ॥ साधु साध्विति भूतानि गृध्रराजमपूजयन् ॥ २१ ॥ परिश्रान्तं तु तं दृष्ट्वा जरया पक्षियूथपम् ॥ उत्पपात पुनर्हृष्टो मैथिलीं गृह्य रावणः ॥ २२ ॥ तं प्रहृष्टं निधायाङ्के गच्छन्तं जनकात्मजाम् ॥ गृध्रराजः समुत्पत्य समभिद्रुत्य रावणम् ॥ समावार्य महातेजा जटायुरिदमब्रवीत् ॥ २३ ॥ वज्रसंस्पर्शबाणस्य भार्यां रामस्य रावण ॥ अल्पबुद्धे हरस्येनां वधाय खलु रक्षसाम् ॥२४॥ समित्रबन्धुः सामात्यः सबलः सपरिच्छदः ॥ विषपानं पिबस्येतत्पिपासित इवोदकम् ॥ २५ ॥

दृष्ट्वेति । अपूजयन् मनसेति शेषः ॥ २१ ॥ परीति । गृह्य गृहीत्वा ॥ २२ ॥ तमित्यादिसार्धश्लोक एकान्वयः । समुत्पत्य ऊर्ध्वं गत्वा समभिद्रुत्य अभिमुखं गत्वा समावार्य सम्यगवरुध्य ॥ २३ ॥ वज्रेति । वज्रसंस्पर्शाः वज्रसमस्पर्शाः बाणाः यस्य ॥ २४ ॥ समित्रेति । पीयत इति पानं पानकरसादि विषयुक्तं पानमिति मध्यमपदलोपिसमासः । यद्वा । विषस्य पानं विषपानम् एतत्सीताहरणरूपं विषपानं पिबसि करोषि । ओदनपाकं पचतीतिवत् प्रकृतेः प्रत्ययोपस्थानमात्रं प्रयोजनम् ॥ २५ ॥ ॥ ॥ ॥

अनुबन्धमिति । अनुबध्यत इत्यनुबन्धः फलम् । अविचक्षणाः असमर्थाः कर्मणाम् आत्मना क्रियमाणानां फलमजानन्तः शीघ्रं विनश्यन्ति । तत्रोदाहरणं भवानित्याह यथेति ॥ २६ ॥ बद्धेति । कालपाशेन बद्धस्त्वं क्व देशे गतः सन् तस्य तस्मात्कालपाशान्मोक्ष्यसे सहानुवर्तमानाद्बन्धात्कथं ते मुक्तिर्भविष्यतीत्यर्थः । सामिषं मांससहितं बडिशं मत्स्यबन्धनम् । बडिशं मत्स्यबन्धनमित्यमरः । आमिषलोभेन गृह्य गृहीत्वा जलजो मत्स्यो यथा देशान्तरं गतोपि न जीवति बडिशामोक्षणात् तद्वत् ॥ २७ ॥ नहीति । आश्रमकर्मकं त्वत्कर्तृकं धर्षणं परिभवम् । आश्रमशब्देन आ-

अनुबन्धमजानन्तः कर्मणामविचक्षणाः ॥ शीघ्रमेव विनश्यन्ति यथा त्वं विनशिष्यसि ॥ २६ ॥ बद्धस्त्वं कालपाशेन क्व गतस्तस्य मोच्यसे ॥ वधाय बडिशं गृह्य सामिषं जलजो यथा ॥ २७ ॥ नहि जातु दुराधर्षौ काकुत्स्थौ तव रावण ॥ धर्षणं चाश्रमस्यास्य क्षमिष्येते तु राघवौ ॥ २८ ॥ यथा त्वया कृतं कर्म भीरुणा लोकगर्हितम् ॥ तस्कराचरितो मार्गो नैष वीरनिषेवितः ॥ २९ ॥ युध्यस्व यदि शूरोसि मुहूर्तं तिष्ठ रावण ॥ शयिष्यसे हतो भूमौ यथा भ्राता खरस्तथा ॥ ३० ॥ परेतकाले पुरुषो यत्कर्म प्रतिपद्यते ॥ विनाशायात्मनोऽधर्म्यं प्रतिपन्नोसि कर्म तत् ॥ ३१ ॥ पापानुबन्धो वै यस्य कर्मणः कर्म को नु तत् ॥ कुर्वीत लोकाधिपतिः स्वयंभूर्भगवानपि ॥ ३२ ॥ ॥ ॥ ॥

श्रमस्था सीतोच्यते । मञ्चाः क्रोशन्तीतिवत् ॥ २८ ॥ यथेति । लोकगर्हितं कर्म भीरुणा त्वया यथा कृतं तथा तस्कराचरितो मार्गः । तस्करकृत्यतुल्यं त्वत्कृत्यमित्यर्थः । तस्मादेष मार्गः वीरनिषेवितो न भवतीत्यर्थः ॥ २९ ॥ युध्यस्वेति । पूर्वसर्गान्ते व्याख्यातोयम् ॥ ३० ॥ परेतेति । परेतकाले मृत्युकाल इत्यर्थः । यत्कर्म यादृशं कर्म पुरुषः आत्मविनाशाय प्रतिपद्यते प्राप्नोति । अधर्म्यम् अधर्मादनपेतं तत्कर्म सीताहरणरूपं प्रतिपन्नोसि । एतादृशकर्मकरणादवश्यमविलम्बितं मृत्युं प्राप्नोषीत्यर्थः ॥ ३१ ॥ पापेति । यस्य कर्मणः पापानुबन्धः पापफलसंबन्धो भवति तत्कर्म । लोकाधिपतित्वादिविशिष्टोपि को नु कुर्वीत ॥ ३२ ॥ ॥ ॥ ॥

एवमिति । पृष्ठ इत्यनेन जटायुषमनादृत्य रावणस्य पलायमानत्वं गम्यते ॥ ३३ ॥ तमिति । तं गृहीत्वा बलान्निवर्त्याधिरूढः सन् जटायुः गजारोहो यन्ता दुष्टवारणं पलायितम् अङ्कुशैर्निरुध्य यथा विदारयति तथा नखैः विरराद । स्यादिति संभावनायाम् ॥ ३४ ॥ विररादेति । नखपक्षमुखायुधो गृध्रः अस्य रावणस्य पृष्ठे नखैः सह तुण्डं समर्पयन् व्यापारयन् सन् विरराद व्यदारयदित्यर्थः । केशांश्चोत्पाटयामास ॥

एवमुक्त्वा शुभं वाक्यं जटायुस्तस्य रक्षसः ॥ निपपात भृशं पृष्ठे दशग्रीवस्य वीर्यवान् ॥ ३३ ॥
तं गृहीत्वा नखैस्तीक्ष्णैर्विरराद समन्ततः ॥ अधिरूढो गजारोहो यथा स्याद्दुष्टवारणम् ॥ ३४ ॥
विरराद नखैरस्य तुण्डं पृष्ठे समर्पयन् ॥ केशांश्चोत्पाटयामास नखपक्षमुखायुधः ॥ ३५ ॥ स त-
था गृध्रराजेन क्लिश्यमानो मुहुर्मुहुः ॥ अमर्षस्फुरितोष्ठः सन् प्राकम्पत स रावणः ॥ ३६ ॥ स प-
रिष्वज्य वैदेहीं वामेनाङ्केन रावणः ॥ तलेनाभिजघानाशु जटायुं क्रोधमूर्छितः ॥ ३७ ॥ जटायु-
स्तमभिक्रम्य तुण्डेनास्य खगाधिपः ॥ वामबाहून् दश तदा व्यपाहरदरिंदमः ॥ ३८ ॥ संछिन्नबा-
होः सद्यैव बाहवः सहसाभवन् ॥ विषज्वालावलीयुक्ता वल्मीकादिव पन्नगाः ॥ ३९ ॥ ततः क्रोधा-
द्दशग्रीवः सीतामुत्सृज्य रावणः ॥ मुष्टिभ्यां चरणाभ्यां च गृध्रराजमपोथयत् ॥ ४० ॥ ॥

॥ ३५ ॥ स इति । अमर्षेण क्रोधेन स्फुरितोष्ठः चलितोष्ठः प्राकम्पत प्रहारार्थं प्रदक्षिणं प्राचलदित्यर्थः ॥ ३६ ॥ स इति । अङ्केन ऊरुभागेन जटायुं जटायुरित्युकारान्तोप्यस्ति ॥ ३७ ॥ जटायुरिति । अभिक्रम्य अभितो गत्वा अवसरं प्रतीक्ष्येत्यर्थः । अस्य वामबाहून् यैः सीता परिष्व-क्ता तानित्यर्थः । व्यपाहरत् अच्छिनत् ॥ ३८ ॥ संछिन्नबाहोरिति । संछिन्नबाहोः रावणादिति शेषः । सद्यैवेत्यार्षे सलोपे वृद्धिः । अ-भवन् प्रादुरभवन् । विषज्वालेत्युपमानविशेषणाद्बाहूनां सायुधत्वं गम्यते ॥ ३९ ॥ तत इति । अपोथयदताडयत् ॥ ४० ॥ ॥

तत इति । संग्रामो युद्धम् ॥ ४१ ॥ तस्येति । व्यायच्छमानस्य व्यायामं कुर्वतः । आङोयमहन इत्यात्मनेपदम् । शरीरायासजनकं कर्म व्यायाम उच्यत इति वाग्भटः । युद्धं कुर्वतः इत्यर्थः । पार्श्वौ पक्षमूले ॥ ४२ ॥ स इति । अल्पजीवितः द्वित्रिक्षणावस्थानोचितप्राण इत्यर्थः ॥ ४३ ॥ तमिति । क्षतजं शोणितम् ॥ ४४ ॥ तमिति । नीलजीमूतनिकाशकल्पं नीलमेघप्रकाशतुल्यम् अग्निदावं दावाग्निम् ॥ ४५ ॥ तत इति ।

ततो मुहूर्तं संग्रामो बभूवातुलवीर्ययोः ॥ राक्षसानां च मुख्यस्य पक्षिणां प्रवरस्य च ॥ ४१ ॥ तस्य
व्यायच्छमानस्य रामस्यार्थे स रावणः ॥ पक्षौ पार्श्वौ च पादौ च खड्गमुद्धृत्य सोच्छिनत् ॥ ४२ ॥
स च्छिन्नपक्षः सहसा रक्षसा रौद्रकर्मणा ॥ निपपात हतो गृध्रो धरण्यामल्पजीवितः ॥ ४३ ॥ तं दृष्ट्वा
पतितं भूमौ क्षतजार्द्रं जटायुषम् ॥ अभ्यधावत वैदेही स्वबन्धुमिव दुःखिता ॥ ४४ ॥ तं नीलजीमूत-
निकाशकल्पं सुपाण्डुरोरस्कमुदारवीर्यम् ॥ ददर्श लङ्काधिपतिः पृथिव्यां जटायुषं शान्तमिवाग्निदाव-
म् ॥ ४५ ॥ ततस्तु तं पत्त्ररथं महीतले निपातितं रावणवेगमर्दितम् ॥ पुनः परिष्वज्य शशिप्रभानना
रुरोद सीता जनकात्मजा तदा ॥ ४६ ॥ इति श्रीमदारण्यकाण्डे एकपञ्चाशः सर्गः ॥ ५१ ॥ ॥
तमल्पजीवितं गृध्रं स्फुरन्तं राक्षसाधिपः ॥ ददर्श भूमौ पतितं समीपे राघवाश्रमात् ॥ १ ॥ सा तु ता-
राधिपमुखी रावणेन समीक्ष्य तम् ॥ गृध्रराजं विनिहतं विललाप सुदुःखिता ॥ २ ॥ आलिङ्ग्य गृध्रं
निहतं रावणेन बलीयसा ॥ विललाप सुदुःखार्ता सीता शशिनिभानना ॥ ३ ॥ ॥

परिष्वज्य बाहुभ्यामिति शेषः ॥ ४६ ॥ इति श्रीगोविन्दराजविरचिते श्रीरामायणभूषणे रत्नमेखलाख्याने आरण्यकाण्डव्याख्याने एकपञ्चाशः सर्गः ५१ जटायुर्युद्धकाले विसृष्टायाः सीतायाः पुनरपि रावणेन हरणप्रकारमाह तमित्यादि । राघवाश्रमादित्यवधित्वात्पञ्चमी ॥ १ ॥ सा त्विति । रावणेन विनिहतं समीक्ष्येत्यन्वयः ॥ २ ॥ विशेषान्तरं वक्तुं पुनरनुवदति आलिङ्ग्येति । कराभ्यां संस्पृश्येत्यर्थः ॥ ३ ॥ ॥ ॥

निमित्तमिति। लक्षणानि आक्षिस्पन्दनादीनि तेषां ज्ञानं शकुनीनां पिङ्गल्यादीनां स्वरस्य दर्शनं ज्ञानं नराणां सुखदुःखेषु निमित्तं ज्ञापकं प्रतिदृश्यते ॥ ४ ॥ ततः किमित्यत्राह नूनमिति। हे राम आत्मनो महद्व्यसनं न जानासि किमिति काकुः। जानास्येव। यस्मान्मदर्थं मदपहरणसूचनप्रयोजनमुद्दिश्य मृगपक्षिणः काकुत्स्थं त्वामभिधावन्ति। नूनं संप्रति मद्व्यसनसूचकाः मृगपक्षिणः काकुत्स्थमभिधावन्ति। तेन निमित्तेन

निमित्तं लक्षणज्ञानं शकुनिस्वरदर्शनम् ॥ अवश्यं सुखदुःखेषु नराणां प्रतिदृश्यते ॥ ४ ॥ नूनं राम न जानासि महद्व्यसनमात्मनः ॥ धावन्ति नूनं काकुत्स्थं मदर्थं मृगपक्षिणः ॥ ५ ॥ अयं हि पापचारेण मां त्रातुमभिसंगतः ॥ शेते विनिहतो भूमौ ममाभाग्याद्विहंगमः ॥ ६ ॥ त्राहि मामद्य काकुत्स्थ लक्ष्मणेति वराङ्गना ॥ सुसंत्रस्ता समाक्रन्दच्छृण्वतां तु यथान्तिके ॥ ७ ॥ तां क्लिष्टमाल्याभरणां विलपन्तीमनाथवत् ॥ अभ्यधावत वैदेहीं रावणो राक्षसाधिपः ॥ ८ ॥ तां लतामिव वेष्टन्तीमालिङ्गन्तीं महाद्रुमान् ॥ मुञ्च मुञ्चेति बहुशः प्रवदन् राक्षसाधिपः ॥ ९ ॥ क्रोशन्तीं राम रामेति रामेण रहितां वने ॥ जीवितान्ताय केशेषु जग्राहान्तकसन्निभः ॥ १० ॥ प्रधर्षितायां सीतायां बभूव सचराचरम् ॥ जगत्सर्वममर्यादं तमसान्धेन संवृतम् ॥ ११ ॥ न वाति मारुतस्तत्र निष्प्रभोभूद्दिवाकरः ॥ १२ ॥ ॥

मद्व्यसनं जानास्येवेत्यर्थः ॥ ५ ॥ व्यसनमेवाह अयं हीति। अयं विहङ्गमः पापचारेण रावणेन विनिहतः शेते ॥ ६ ॥ त्राहीति। शृण्वतामन्तिके यथा शृण्वतां समीप इव दूरस्थितं रामं लक्ष्मणं च रामेति लक्ष्मणेति च संबोध्य आक्रन्दत् ॥ ७ ॥ तामिति। क्लिष्टमाल्याभरणां मृदितमाल्याभरणाम् क्षणं विश्रान्तः अभ्यधावत अभ्यधावत् ॥ ८ ॥ तामित्यादि द्वावेकान्वयौ। लतामिव भूतले वेष्टन्तीं वेष्टमानाम् ॥ ९ ॥ १० ॥ प्रधर्षितायामिति। अमर्यादं भिन्नसत्त्वप्रकृतिकम् अन्धेन गाढेन तमसा अज्ञानान्धकारेण तदा जगत्सर्वं संवृतं विमूढं चासीदित्यर्थः ॥ ११ ॥ न वातीत्यर्धमेकं वाक्यम् ॥ १२ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

दृष्ट्वेति। परामृष्टाम् अपहृतां दिव्येन चक्षुषा ज्ञानेन दृष्ट्वा ज्ञात्वा कार्यं बालकाण्डे विष्णुना प्रतिज्ञातं कृतमिति व्याजहार। प्रीत्यतिशयेन पुरुषान्तरासन्निधानेप्युदाहरत् ॥१३॥ प्रहृष्टा इति। रावणवधस्य सिद्धप्रायत्वेन हर्षः तादात्विकसीतादशावलोकनेन व्यथा। सीतां परामृष्टां दृष्ट्वा यदृच्छया दैवगत्या रावणस्य प्राप्तं सन्निहितं विनाशं च बुद्ध्वा व्यथिताः प्रहृष्टाश्चासन्नित्यन्वयः ॥ १४ ॥ स त्विति। तुशब्देन ऋष्यादिभ्यो व्यावृत्तिः ॥१५॥ तप्तेति। तप्ताभरणं तप्तं काञ्चनाभरणं तत्तुल्यवर्णाङ्गी विद्युत् विशेषेण द्योतमाना सौदामिनी तडित्। अनेन तडिद्यथा मेघे क्षणं तिष्ठति तथा रावणे सी-

दृष्ट्वा सीतां परामृष्टां दीनां दिव्येन चक्षुषा ॥ कृतं कार्यमिति श्रीमान् व्याजहार पितामहः ॥ १३ ॥
प्रहृष्टा व्यथिताश्चासन् सर्वे ते परमर्षयः ॥ दृष्ट्वा सीतां परामृष्टां दण्डकारण्यवासिनः ॥ रावणस्य विनाशं च प्राप्तं बुद्ध्वा यदृच्छया ॥ १४ ॥ स तु तां राम रामेति रुदन्तीं लक्ष्मणेति च ॥ जगामादाय चाकाशं रावणो राक्षसेश्वरः ॥ १५ ॥ तप्ताभरणवर्णाङ्गी पीतकौशेयवासिनी ॥ रराज राजपुत्री तु विद्युत्सौदामिनी यथा ॥ १६ ॥ उद्धूतेन च वस्त्रेण तस्याः पीतेन रावणः ॥ अधिकं प्रतिबभ्राज गिरिर्दीप्त इवाग्निना॥१७॥ तस्याः परमकल्याण्यास्ताम्राणि सुरभीणि च ॥ पद्मपत्राणि वैदेह्या अभ्यकीर्यन्त रावणम् ॥१८॥ तस्याः कौशेयमुद्धूतमाकाशे कनकप्रभम् ॥ बभौ चादित्यरागेण ताम्रमभ्रमिवातपे ॥ १९ ॥
तस्यास्तत्सुनसं वक्त्रमाकाशे रावणाङ्कगम् ॥ न रराज विना रामं विनालमिव पङ्कजम् ॥ २० ॥

तेति सूचितम् ॥ १६ ॥ उद्धूतेनेति। अत्रापि सीताग्रहणेन रावणस्य संतापो भविष्यतीत्यलंकारेण वस्तुध्वनिः ॥ १७ ॥ तस्या इति। रावणमभ्यकीर्यन्त रावणाङ्के पतितानीत्यर्थः। अत्र रावणैश्वर्यं क्षणाद्विशीर्णं भविष्यतीति वस्तुना वस्तुध्वनिः॥ १८॥ तस्या इति। आतपे मध्याह्ने आदित्यरागेण ताम्रम् अरुणमभ्रमिव बभौ। अनेन रावणविनाशपिशुनोत्पातः सूचितः ॥ १९ ॥ तस्यास्तदिति । उपसर्गाच्चेति नासिकाशब्दान्ताद्बहुव्रीहेरच् समासान्तः। नासिकाशब्दस्य नसादेशश्च। अत्र सीताया मुखविवर्णत्वोक्त्या खेदातिशय उच्यते ॥ २० ॥ ॥ ॥

अथ त्वरितगमनमाह बभूवेति । अत्र मुखमिति शेषः । जलदं भित्त्वा उदितः प्रकाशमानश्चन्द्र इव मेघरन्ध्रे भासमान इत्यर्थः । अत्र प्रतिचन्द्रदर्शनरूपोत्पातः सूच्यते । पद्मगर्भाभं विकसितपद्माभमित्यर्थः । अव्रणं निर्दोषम् ॥ २१ ॥ शुक्लैरिति । न शुशुभ इति वक्ष्यमाणमनुषज्यते । रावणाङ्कगं सन्न शुशुभे । अननुरूपत्वादिति भावः ॥ २२ ॥ रुदितमिति । रुदितं रोदनवत् अत एव व्यपमृष्टास्रम् अनिवृत्ताश्रुकम् हाटकप्रभं हिरण्यप्रभम् । हिरण्यं हेम हाटकमित्यमरः । पूर्वं मनोज्ञं मुखम् इदानीम् रुदितादिमत्त्वान्न शुशुभ इति भावः ॥ २३ ॥ राक्षसेनेति । राक्षसेन नि-

बभूव जलदं नीलं भित्त्वा चन्द्र इवोदितः ॥ सुललाटं सुकेशान्तं पद्मगर्भाभमव्रणम् ॥ २१ ॥
शुक्लैः सुविमलैर्दन्तैः प्रभावद्भिरलंकृतम् ॥ तस्यास्तद्विमलं वक्त्रमाकाशे रावणाङ्कगम् ॥ २२ ॥ रुदितं
व्यपमृष्टास्रं चन्द्रवत्प्रियदर्शनम् ॥ सुनासं चारु ताम्रोष्ठमाकाशे हाटकप्रभम् ॥ २३ ॥ राक्षसेन समाधू-
तं तस्यास्तद्वदनं शुभम् ॥ शुशुभे न विना रामं दिवा चन्द्र इवोदितः ॥ २४ ॥ सा हेमवर्णा नीलाङ्गं मैथि-
ली राक्षसाधिपम् ॥ शुशुभे काञ्चनी काञ्ची नीलं मणिमिवाश्रिता ॥ २५ ॥ सा पद्मगौरी हेमाभा रावणं
जनकात्मजा ॥ विद्युद्घनमिवाविश्य शुशुभे तप्तभूषणा ॥ २६ ॥ तरुप्रवालरक्ता सा नीलाङ्गं राक्षसेश्वर-
म् ॥ प्राशोभयत वैदेही गजं कक्ष्येव काञ्चनी ॥ २७ ॥ ॥ ॥ ॥

मित्तेन समाधूतं भयकम्पितम् ॥ २४ ॥ सेति । राक्षसाधिपमाश्रिता सा सीता नीलं मणिमाश्रिता काञ्चनी काञ्चनमयी काञ्ची मेखलेव शुशुभे । रजतमेव नीलरत्नस्य परभागकरमिति प्रसिद्धिः । तेन काञ्चनस्य नीलमणिशोभातिरस्कारकत्वात् शुशुभ इति व्यतिरेकोक्त्या न शुशुभ इत्यर्थः । नेत्यनुषङ्गो वा ॥२५॥ सेति । पद्मगौरी पद्मवत्पीतवर्णा । अनेन सुकुमारवर्णतोक्ता हेमाभेत्यनेन स्थिरवर्णतोक्ता । तप्तभूषणा तपनीयभूषणा । विद्युदिव सीता तस्मिन् क्षणं स्थितापि सौहृदं नाकाङ्क्षतेत्यर्थः ॥ २६ ॥ तार्वेति । तरुविशेषप्रवालवत् रक्ता पीतवर्णा । तेन रक्तं रागादित्यत्र रागशब्दो हि वर्णमात्रे प्रयुक्तः । कक्ष्येवेति । कक्ष्या इभबन्धनी । यथा कक्ष्या गजगता गजं यन्तुर्निग्राह्यं करोति तथेयं रावणं प्राप्य रामनिग्राह्यमकरोदिति भावः॥२७॥

तस्या इति । सचपलः सविद्युत् । यथा सगर्जितो मेघ आशु निःसारो भविष्यति तथेति भावः ॥ २८ ॥ उत्तमेति । उत्तमाङ्गाच्छिरसः ॥ २९ ॥
सा त्विति । सा पुष्पवृष्टिः रावणवेगेन रावणवेगजनितवातेन समाधूता पुनर्दशग्रीवमेव अभ्यवर्तत अभितः प्रावर्तिष्ट । अनेन रावणस्य त्वरितगमनमुक्त-
म् ॥ ३० ॥ उक्तां पुष्पवृष्टिं वर्णयति अभ्यवर्ततेति । धारा पङ्क्तिः ॥ ३१ ॥ चरणादिति । वामचरणादित्यर्थः । भ्रष्टं शिथिलं पपात ॥ ३२ ॥ ता-

तस्या भूषणघोषेण वैदेह्या राक्षसाधिपः ॥ बभौ सचपलो नीलः सघोष इव तोयदः ॥ २८ ॥ उत्तमाङ्गाच्च्युता
तस्याः पुष्पवृष्टिः समन्ततः ॥ सीताया ह्रियमाणायाः पपात धरणीतले ॥ २९ ॥ सा तु रावणवेगेन पुष्पवृष्टिः
समन्ततः ॥ समाधूता दशग्रीवं पुनरेवाभ्यवर्तत ॥ ३० ॥ अभ्यवर्तत पुष्पाणां धारा वैश्रवणानुजम् ॥ नक्षत्रमा-
ला विमला मेरुं नगमिवोन्नतम् ॥ ३१ ॥ चरणान्नूपुरं भ्रष्टं वैदेह्या रत्नभूषितम् ॥ विद्युन्मण्डलसङ्काशं पपात
मधुरस्वनम् ॥ ३२ ॥ तां महोल्कामिवाकाशे दीप्यमानां स्वतेजसा ॥ जहाराकाशमाविश्य सीतां वैश्रवणानु-
जः ॥ ३३ ॥ तस्यास्तान्यग्निवर्णानि भूषणानि महीतले ॥ सघोषाण्यवकीर्यन्त क्षीणास्तारा इवाम्बरात् ॥
॥ ३४ ॥ तस्यास्तनान्तराद्भ्रष्टो हारस्ताराधिपद्युतिः ॥ वैदेह्या निपतन्भाति गङ्गेव गगनाच्च्युता ॥ ३५ ॥ उ-
त्पन्नवाताभिहता नानाद्विजगणायुताः ॥ मा भैरिति विधूताग्रा व्याजह्रुरिव पादपाः ॥ ३६ ॥ नलिन्यो ध्व-
स्तकमलास्त्रस्तमीनजलेचराः ॥ सखीमिव गतोच्छ्वासामन्वशोचन्त मैथिलीम् ॥ ३७ ॥ ॥ ॥

मिति । उत्पातसूचिका तारा महोल्का ॥ ३३ ॥ तस्या इति । भूषणानि उपात्तनूपुरादिभिन्नानि ॥ ३४ ॥ तस्या इति । भाति भाति स्म ॥ ३५ ॥ उ-
त्पन्नेति । रावणवेगोत्पन्नेत्यर्थः । वातकम्पिताग्रत्वात् पक्षिगणरववत्त्वाच्च विधूताग्राः आश्वासनाय चलितशिरसः सन्तः मा भैरिति व्याजह्रुरिव ॥ ३६ ॥
नलिन्य इति । गतोच्छ्वासां गतप्राणां मूर्च्छितामिति यावत् । तादृशीं सखीमिव मैथिलीमुद्दिश्य अशोचन्त अशोचन् । ध्वस्तकमलाः कान्तिहीना
इत्यर्थः । त्रस्ताः भीताः मीनाः मत्स्याः जलेचराः नक्रादयश्च यासु ताः । त्रस्तेत्यादिना आकुलनेत्रत्वादिकमुच्यते ॥ ३७ ॥ ॥ ॥

समन्तादिति। तदा व्याघ्रादयः समन्तान्नानादेशात् अभिसम्पत्य आगत्य रावणे रोषाच्छायानुसारिणः सन्तोन्वधावन् ॥ ३८ ॥ जलेति । जलप्रपातरूपाण्यस्राणि मुखे येषां ते उच्छ्रितबाहवः उन्नतबाहवः विक्रोशन्तीव व्याक्रोशन्निव ॥ ३९ ॥ ह्रियमाणां त्विति । श्रीमान् प्राप्तविपयशोक एव श्रीः ॥ ४० ॥ नास्तीति सार्धश्लोक एकान्वयः । अनृशंसता दया यत्र यस्मात् गणशः संघशः पर्यदेवयन् व्यलपन् ॥ ४१ ॥ वित्रस्तका इति ।

समन्तादभिसंपत्य सिंहव्याघ्रमृगद्विजाः ॥ अन्वधावंस्तदा रोषात्सीतां छायानुगामिनः ॥ ३८ ॥ जलप्रपातास्रमुखाः शृङ्गैरुच्छ्रितबाहवः ॥ सीतायां ह्रियमाणायां विक्रोशन्तीव पर्वताः ॥ ३९ ॥ ह्रियमाणां तु वैदेहीं दृष्ट्वा दीनो दिवाकरः ॥ प्रतिध्वस्तप्रभः श्रीमानासीत्पाण्डरमण्डलः ॥ ४० ॥ नास्ति धर्मः कुतः सत्यं नार्जवं नानृशंसता ॥ यत्र रामस्य वैदेहीं भार्यां हरति रावणः ॥ इति सर्वाणि भूतानि गणशः पर्यदेवयन् ॥ ४१ ॥ वित्रस्तका दीनमुखा रुरुदुर्मृगपोतकाः ॥ उद्वीक्ष्योद्वीक्ष्य नयनैरास्रपाताविलेक्षणाः ॥ ४२ ॥ सुप्रवेपितगात्राश्च बभूवुर्वनदेवताः ॥ विक्रोशन्तीं दृढं सीतां दृष्ट्वा दुःखं तथा गताम् ॥ ४३ ॥ तां तु लक्ष्मण रामेति क्रोशन्तीं मधुरस्वरम् ॥ अवेक्षमाणां बहुशो वैदेहीं धरणीतलम् ॥ ४४ ॥ स तामाकुलकेशान्तां विप्रमृष्टविशेषकाम् ॥ जहारात्मविनाशाय दशग्रीवो मनस्विनीम् ॥ ४५ ॥ ततस्तु सा चारुदती शुचिस्मिता विनाकृता बन्धुजनेन मैथिली ॥ अपश्यती राघवलक्ष्मणावुभौ विवर्णवक्त्रा भयभारपीडिता ॥ ४६ ॥ इति श्रीमदारण्यकाण्डे द्विपञ्चाशः सर्गः ॥ ५२ ॥ ॥

स्वार्थे कः। मृगपोतकाः मृगशावाः आविलं कलुषम् ॥ ४२ ॥ सुप्रवेपितेत्यादिश्लोकद्वयमेकान्वयम्। तथा वाचामगोचरं दुःखं धरणीतलं बहुशोऽवेक्षमाणां रामलक्ष्मणप्रत्याशयेति भावः ॥ ४३ ॥ ४४ ॥ स इति । विप्रमृष्टं विलुलितं विशेषकं तिलकं यस्यास्ताम्। तमालपत्त्रतिलकचित्रकाणि विशेषकमित्यमरः । मनस्विनीं दृढमनस्कां पतिव्रतामित्यर्थः ॥ ४५ ॥ तत इति । शुचिस्मितेति भूतपूर्वाभिप्रायेण स्वाभाविकहसितत्वाद्वा। विवर्णवक्त्रा बभूवेति शेषः ॥ ४६ ॥ इति श्रीगोविन्दराजविरचिते श्रीरामायणभूषणे रत्नमेखलाख्याने आरण्यकाण्डव्याख्याने द्विपञ्चाशः सर्गः ॥ ५२ ॥

अथ सीता रावणस्य चौर्यवृत्त्यादिकं बहुशो निन्दति खमित्यादिना। दुःखिता बभूवेति शेषः। परमोद्विग्ना कम्पिता। ओविजी भयचलनयोरित्यस्मान्निष्ठा। वर्तिनी वर्तमाना ॥ १ ॥ रोषेति। रोषवद्रोदनमपि रक्तिमहेतुः ॥ २ ॥ नेति। नीचेति संबोधनम्। न व्यपत्रपसे न लज्जसे। विरहितां रामलक्ष्मणाभ्यामिति शेषः ॥ ३ ॥ त्वयैवेति। हर्तुं मामिति शेषः। अपवाहितः अपनीतः। मृगरूपेण मायया मायारूपमृगेणेत्यर्थः॥४॥य इति। पुराणो वृद्ध इति व्यङ्ग्योक्तिः अतिवृद्धं हत्वा शूरोहमिति मन्यस इति भावः॥५॥ परमामिति। परमामिति सोल्लुण्ठनं वचनम् अतिनीचमित्यर्थः। तत्रहेतुमाह विश्रा-

खमुत्पतन्तं तं दृष्ट्वा मैथिली जनकात्मजा ॥ दुःखिता परमोद्विग्ना भये महति वर्तिनी ॥ १ ॥ रोषरोदनताम्राक्षी भीमाक्षं राक्षसाधिपम् ॥ रुदन्ती करुणं सीता ह्रियमाणेदमब्रवीत् ॥ २ ॥ न व्यपत्रपसे नीच कर्मणानेन रावण ॥ ज्ञात्वा विरहितां यन्मां चोरयित्वा पलायसे ॥ ३ ॥ त्वयैव नूनं दुष्टात्मन् भीरुणा हर्तुमिच्छता ॥ ममापवाहितो भर्ता मृगरूपेण मायया ॥ ४ ॥ यो हि मामुद्यतस्त्रातुं सोप्ययं विनिपातितः ॥ गृध्रराजः पुराणोऽसौ श्वशुरस्य सखा मम ॥ ५ ॥ परमं खलु ते वीर्यं दृश्यते राक्षसाधम ॥ विश्राव्य नामधेयं हि युद्धेनास्मि जिता त्वया ॥ ६ ॥ ईदृशं गर्हितं कर्म कथं कृत्वा न लज्जसे ॥ स्त्रियाश्च हरणं नीच रहिते तु परस्य च ॥ ७ ॥ कथयिष्यन्ति लोकेषु पुरुषाः कर्म कुत्सितम् ॥ सुनृशंसमधर्मिष्ठं तव शौण्डीर्यमानिनः ॥ ८ ॥ ॥ ॥

व्येति। हि यस्मात्स्वनामधेयं विश्राव्य अहं रावणोस्मीति स्वनाम प्रख्याप्य युद्धेनास्म्यहं जितेति व्यतिरेकोक्तिः। यद्वा ते परमम् अवीर्यं क्लीबत्वं हि यस्माद्युद्धे न जितास्मि ॥ ६ ॥ ईदृशमिति। रहिते स्वामिरहितप्रदेशे। परस्य स्त्रियाः हरणरूपमीदृशं गर्हितम् निन्दितं कर्म कृत्वा कथं न लज्जसे ॥ ७ ॥ कथयिष्यन्तीति। शौण्डीर्यमानिनः तव कर्म कुत्सितं सुनृशंसम् अधर्मिष्ठं च कथयिष्यन्तीत्यन्वयः ॥ ८ ॥ ॥

धिगिति । तदा हरणकाले । यच्छौर्यं सत्त्वं बलं च कथितवानसि तद्धिक् । उद्वहेयं भुजाभ्यां तु मेदिनीमम्बरे स्थितः । इत्यादि त्वदुक्तमनृतप्रलपनमित्यर्थः । कुलाक्रोशकरं कुलनिन्दाकरम् ॥ ९ ॥ किमिति । यत् यदा एवं जवेनैव धावसि तदा रामेण त्वयि किं कर्तुं शक्यम् । तर्हि कदा शक्यमित्यत आह मुहूर्तमिति । मुहूर्तमपि मुहूर्तमेव तिष्ठस्व तिष्ठ तदा जीवन् सन् न प्रतियास्यसि मृतो भविष्यसीत्यर्थः ॥ १० ॥ उक्तमुपपादयति न हीति ॥ ११ ॥ दर्शनप्राप्तिमात्रेण कथं जीवितुमशक्यत्वं तत्राह न त्वमिति ॥ अथ कर्तव्यमुपदिशति साध्विति । अर्धश्लोक एकान्वयः ।

धिक् ते शौर्यं च सत्त्वं च यत्त्वं कथितवांस्तदा ॥ कुलाक्रोशकरं लोके धिक्ते चारित्रमीदृशम् ॥ ९ ॥ किं
कर्तुं शक्यमेवं हि यज्जवेनैव धावसि ॥ मुहूर्तमपि तिष्ठस्व न जीवन् प्रतियास्यसि ॥ १० ॥ नहि चक्षुष्प-
थं प्राप्य तयोः पार्थिवपुत्रयोः ॥ ससैन्योपि समर्थस्त्वं मुहूर्तमपि जीवितुम् ॥ ११ ॥ न त्वं तयोः शरस्पर्शं
सोढुं शक्तः कथंचन ॥ वने प्रज्वलितस्येव स्पर्शमग्नेर्विहङ्गमः ॥ साधु कृत्वात्मनः पथ्यं साधु मां मुञ्च
रावण ॥ १२ ॥ मत्प्रधर्षणरुष्टो हि भ्रात्रा सह पतिर्मम ॥ विधास्यति विनाशाय त्वं मां यदि न मुञ्चसि
॥ १३ ॥ येन त्वं व्यवसायेन बलान्मां हर्तुमिच्छसि ॥ व्यवसायः स ते नीच भविष्यति निरर्थकः ॥ १४ ॥
न ह्यहं तमपश्यन्ती भर्तारं विबुधोपमम् ॥ उत्सहे शत्रुवशगा प्राणान् धारयितुं चिरम् ॥ १५ ॥ ॥

आत्मनः पथ्यं हितं साधु कृत्वा विचार्य । कृतिर्हि नानार्थो धातुवृत्तिकृतोक्तः यथा उरसि कृत्वा मनसि कृत्वेति । मां साधु सम्यक् आर्जवपूर्वकं मुञ्च ॥ १२ ॥ अमोचने बाधकमाह मदिति । त्वं मां यदि न मुञ्चसि तदा मम पतिः मत्प्रधर्षणेन मत्परिभवेन रुष्टः सन् भ्रात्रा सह त्वद्विनाशाय यत्नं विधास्यति ॥ १३ ॥ अहमपि सफलयत्नो भविष्यामीत्याशङ्क्याह येनेति । व्यवसायेन भोगव्यवसायेनेत्यग्राम्योक्तिः ॥ १४ ॥ नैरर्थक्यमेवाह न हीति । इदानीं कथं धारयसीत्यत्र परिहाराश्चिरमिति ॥ १५ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

नेति । किंच त्वमात्मनः श्रेयः प्रियं पथ्यं हितं वा न समवेक्षसे न पर्यालोचयसि । किन्तु मृत्युकाले मर्त्यो यथा विपरीतानि सेवते तथा त्वमपि विपरीतानि सेवस इत्यर्थः ॥ १६ ॥ मुमूर्षूणामिति । त्वां कण्ठे कालपाशावपाशितं कालपाशेन बद्धं पश्यामि ॥ १७ ॥ यथेति । किंच येन प्रकारेण न बिभेषि तेन प्रकारेण महीरुहान् हिरण्मयान् संपश्यसीति मन्य इति योजना ॥ १८ ॥ नदीमिति । रुधिरौघैः रक्तौघैः सह निवहति प्रवहतीति तथा । असिपत्रवनम् असिमयपत्रयुक्तवनमिति नरकविशेषस्य नाम । पश्यसीति वर्तमानसामीप्ये वर्तमाननिर्देशः

न नूनं चात्मनः श्रेयः पथ्यं वा समवेक्षसे ॥ मृत्युकाले यथा मर्त्यो विपरीतानि सेवते ॥ १६ ॥ मुमूर्षूणां हि सर्वेषां यत्पथ्यं तन्न रोचते ॥ पश्याम्यद्य हि कण्ठे त्वां कालपाशावपाशितम् ॥ १७ ॥ यथा चास्मिन् भयस्थाने न बिभेषि दशानन ॥ व्यक्तं हिरण्मयान् हि त्वं संपश्यसि महीरुहान् ॥ १८ ॥ नदीं वैतरणीं घोरां रुधिरौघनिवासिनीम् ॥ असिपत्रवनं चैव भीमं पश्यसि रावण ॥ १९ ॥ तप्तकाञ्चनपुष्पां च वैडूर्यप्रवरच्छदाम् ॥ द्रक्ष्यसे शाल्मलीं तीक्ष्णामायसैः कण्टकैश्चिताम् ॥ २० ॥ न हि त्वमीदृशं कृत्वा तस्यालीकं महात्मनः ॥ धरितुं शक्ष्यसि चिरं विषं पीत्वेव निर्घृणः ॥ २१ ॥ बद्धस्त्वं कालपाशेन दुर्निवारेण रावण ॥ क्व गतो लप्स्यसे शर्म भर्तुर्मम महात्मनः ॥ २२ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

॥ १९ ॥ पारदारिकस्यासाधारणनरकानुभवं दर्शयति तप्तेति । तप्तानि सद्योग्निनिष्टप्तानि काञ्चनमयानि पुष्पाणि यस्यास्ताम् । स्वर्णस्य तप्तत्वेनौष्ण्यं भवति । वैडूर्यप्रवराः वैडूर्यमणिश्रेष्ठमयाः छदाः पर्णानि यस्यास्ताम् । अत्रापि तप्तेति विशेषणं बोध्यम् । शाल्मलीं पारदारिकालिङ्गनत्वेन यमलोकोत्पन्नां शाल्मलीवृक्षाकारस्थूणां द्रक्ष्यसे द्रक्ष्यसि आलिङ्गितुमिति शेषः ॥ २० ॥ भवत्वेवं कालान्तरे सद्यो लब्धं हि सुखमित्यत्राह न हीति । तस्य अलीकमप्रियं कृत्वा । अलीकं त्वप्रियेऽनृत इत्यमरः । धरितुं जीवितुम् ॥ २१ ॥ त्वामादाय देशान्तरं गमिष्यामि तदा न मे रामभयं तत्राह बद्ध इति । भर्तुरिति हेतौ पञ्चमी । तस्माद्धेतोः क्व गतः सन् शर्म लप्स्यसे न क्वचिदपीत्यर्थः ॥ २२ ॥ ॥

कथं तस्य तादृशी शक्तिरित्यत्राह द्वाभ्यां निमेषेति । निमेषान्तरमात्रेण निमेषावकाशमात्रेण भ्रात्रा विना एकाकिनेत्यर्थः ॥ २३ ॥ २४ ॥ एतदिति । एतच्चान्यच्च वचनं करुणं परुषं च यथा भवति तथा विललाप परिदेवनमकरोत् ॥ २५ ॥ सीतोक्तं सर्वं पापिष्ठस्य तस्य समुद्रघोषतुल्यमासीदित्याह तथेति । तथेति वाचामगोचरत्वोक्तिः । विलापपूर्वं करुणं च यथा तथा भाषिणीं करुणं यथा तथा विवेष्टन्तीं विवेष्टमानाम् । आगतगात्रवेपथुम् उत्पन्नशरीरकम्पाम् ॥ २६ ॥ इति श्रीगोविन्दराजविरचिते श्रीरामायणभूषणे रत्नमेखलाख्याने आरण्यकाण्डव्याख्याने त्रिपञ्चाशः सर्गः ॥ ५३ ॥

निमेषान्तरमात्रेण विना भ्रात्रा महावने ॥ राक्षसा निहता येन सहस्राणि चतुर्दश ॥ २३ ॥ स कथं राघवो वीरः सर्वास्त्रकुशलो बली ॥ न त्वां हन्याच्छरैस्तीक्ष्णैरिष्टभार्यापहारिणम् ॥ २४ ॥ एतच्चान्यच्च परुषं वैदेही रावणाङ्कगा ॥ भयशोकसमाविष्टा करुणं विललाप ह ॥ २५ ॥ तथा भृशार्तां बहु चैव भाषिणीं विलापपूर्वं करुणं च भामिनीम् ॥ जहार पापः करुणं विवेष्टतीं नृपात्मजामागतगात्रवेपथुम् ॥ २६ ॥

इति श्रीमदारण्यकाण्डे त्रिपञ्चाशः सर्गः ॥ ५३ ॥

ह्रियमाणा तु वैदेही कंचिन्नाथमपश्यती ॥ ददर्श गिरिशृङ्गस्थान् पञ्च वानरपुङ्गवान् ॥ १ ॥ तेषां मध्ये विशालाक्षी कौशेयं कनकप्रभम् ॥ उत्तरीयं वरारोहा शुभान्याभरणानि च ॥ मुमोच यदि रामाय शंसेयुरिति मैथिली ॥ २ ॥ वस्त्रमुत्सृज्य तन्मध्ये निक्षिप्तं सहभूषणम् ॥ संभ्रमात्तु दशग्रीवस्तत्कर्म न स बुद्धवान् ॥ ३ ॥

अथ सीताया अशोकवनिकायां स्थापनमाह ह्रियमाणा त्वित्यादि । नाथं रक्षकम् ॥ १ ॥ तेषामित्यादिसार्धश्लोक एकान्वयः । उत्तरीयम् उत्तरीयभूतं कौशेयम् आभरणानि कौशेये बद्ध्वा मुमोचेत्यर्थः । किमर्थं मुमोचेत्यत्राह यदि रामाय शंसेयुरिति । यदृच्छया दृष्टाय रामाय स्वस्य रावणापहरणं कथयेयुरिति प्रत्याशयेत्यर्थः । आशंसावचने लिङिति लिङ् ॥ २ ॥ वस्त्रमिति । सहभूषणं भूषणान्तरितं वस्त्रम् । उत्सृज्य उन्मुच्य तत् मध्ये सीतया निक्षिप्तमिति यत् तत्कर्म संभ्रमात्सीतापहारजनितक्षोभात् न बुद्धवान् । यदि बुद्ध्येत गृह्णीयादेवेति भावः ॥ ३ ॥

पिङ्गाक्षा इति । पिङ्गाक्षाः वानराः न केवलं वानराः अपि तु वानरर्षभाः वानरश्रेष्ठाः अनिमिषैरिव निमेषरहितैरिव तथा विक्रोशन्तीं राम रामेति विक्रोशन्तीमित्यर्थः ॥ ४ ॥ स चेति । पम्पां पम्पोपर्याकाशम् । लङ्कामभिमुख इत्यनेन एतावत्पर्यन्तं रामाश्रमदत्तदृष्टिर्गतः । ततः स्वच्छन्दं गतवानिति गम्यते । अत एव सुसंहृष्ट इति वक्ष्यते ॥ ५ ॥ तामिति । उत्सङ्गेनेत्यस्य उभयत्राप्यन्वयः । मृत्युं मृत्युहेतुभूताम् ॥ ॥ ६ ॥ वनानीति । विहायसा आकाशमार्गेण ॥ ७ ॥ तिमीति । तिमयो मत्स्यविशेषाः नक्राः ग्राहाः तेषां निकेतं वासस्थानम् । वरु-

पिङ्गाक्षास्तां विशालाक्षीं नेत्रैरनिमिषैरिव ॥ विक्रोशन्तीं तथा सीतां ददृशुर्वानरर्षभाः ॥ ४ ॥ स च पम्पामतिक्रम्य लङ्कामभिमुखः पुरीम् ॥ जगाम रुदतीं गृह्य वैदेहीं राक्षसेश्वरः ॥ ५ ॥ तां जहार सुसंहृष्टो रावणो मृत्युमात्मनः ॥ उत्सङ्गेनैव भुजगीं तीक्ष्णदंष्ट्रां महाविषाम् ॥ ६ ॥ वनानि सरितः शैलान् सरांसि च विहायसा ॥ स क्षिप्रं समतीयाय शरश्चापादिव च्युतः ॥ ७ ॥ तिमिनक्रनिकेतं तु वरुणालयमक्षयम् ॥ सरितां शरणं गत्वा समतीयाय सागरम् ॥ ८ ॥ संभ्रमात्परिवृत्तोर्मी रुद्धमीनमहोरगः ॥ वैदेह्यां ह्रियमाणायां बभूव वरुणालयः ॥ ९ ॥ अन्तरिक्षगता वाचः ससृजुश्चारणास्तदा ॥ एतदन्तो दशग्रीव इति सिद्धास्तदाब्रुवन् ॥ १० ॥ स तु सीतां विवेष्टन्तीमङ्केनादाय रावणः ॥ प्रविवेश पुरीं लङ्कां रूपिणीं मृत्युमात्मनः ॥ ११ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

णस्य आलयं वासः शरणं प्राप्यं गत्वा प्राप्य क्रमेण सागरं समतीयाय ॥ ८ ॥ संभ्रमादिति । संभ्रमात् रावणदर्शनक्षोभात् परिवृत्तोर्मिः । रुद्धमीनमहोरगः बहिःसंचाररहितमत्स्यसर्पः ॥ ९ ॥ अन्तरिक्षेति । अन्तरिक्षगताश्चारणाः दशग्रीवः एतदन्तः एतत्सीतापहरणावसान इति वाचः ससृजुः ऊचुरित्यर्थः । अन्तरिक्षगताः सिद्धाश्च एतदन्तो दशग्रीव इत्यब्रुवन् ॥ १० ॥ स त्विति । आत्मनः रूपिणीं रूपवतीं मृत्युमिति सीताविशेषणम् ॥ ११ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

स इति । संरूढाः जनाकीर्णाः कक्ष्याः द्वारप्रकोष्ठाः ताभिः बहुलं निबिडम् ॥ १२ ॥ तत्रेति । तत्र अन्तःपुरे शोकमोहपरायणां शोकमोहपरतन्त्रां निदधे स्थापितवान् । मयस्त्रिपुराधिपतिः मायां मायामयीम् । आश्चर्यशक्तियुक्तामित्यर्थः । स्त्रियं स्वयंप्रभां बिले यथा निदधे तथेत्यर्थः ॥ १३ ॥ अब्रवीदिति । पिशाचीः पिशाच्याकाराः राक्षसीः यथेमां स्त्री वा पुमान्वा असंमतः अननुज्ञातः न पश्यति तथाऽ-

सोभिगम्य पुरीं लङ्कां सुविभक्तमहापथाम् ॥ संरूढकक्ष्या बहुलं स्वमन्तःपुरमाविशत् ॥ १२ ॥ तत्र तामसितापाङ्गीं शोकमोहपरायणाम् ॥ निदधे रावणः सीतां मयो मायामिव स्त्रियम् ॥ १३ ॥ अब्रवीच्च दशग्रीवः पिशाचीर्घोरदर्शनाः ॥ यथा नेमां पुमान् स्त्री वा सीतां पश्यत्यसंमतः ॥ १४ ॥ मुक्तामणिसुवर्णानि वस्त्राण्याभरणानि च ॥ यद्यदिच्छेत्तदेवास्या देयं मच्छन्दतो यथा ॥ १५ ॥ या च वक्ष्यति वैदेहीं वचनं किञ्चिदप्रियम् ॥ अज्ञानाद्यदि वा ज्ञानान्न तस्या जीवितं प्रियम् ॥ १६ ॥ तथोक्त्वा राक्षसीस्तास्तु राक्षसेन्द्रः प्रतापवान् ॥ निष्क्रम्यान्तःपुरात्तस्मात्किं कृत्यमिति चिन्तयन् ॥ ॥ १७ ॥ ददर्शाष्टौ महावीर्यान् राक्षसान् पिशिताशनान् ॥ १८ ॥ स तान् दृष्ट्वा महावीर्यो वरदानेन मोहितः ॥ उवाचैतानिदं वाक्यं प्रशस्यबलवीर्यतः ॥ १९ ॥ नानाप्रहरणाः क्षिप्रमितो गच्छत सत्वराः ॥ जनस्थानं हतस्थानं भूतपूर्वं खरालयम् ॥ २० ॥ ॥ ॥ ॥

ब्रवीत् । एनामन्यो न पश्येदित्यब्रवीदित्यर्थः ॥ १४ ॥ मुक्तेति । एषा यद्यदिच्छेत्तत्तद्देयं यथा मच्छन्दतः मदिच्छानुसारेण यथा मह्यं दीयते तद्वद्देयमित्यर्थः ॥ १५ ॥ या चेति । जीवितं न प्रियं मारयेयमित्यर्थः ॥ १६ ॥ तथेति । चिन्तयन् महावीर्यान् राक्षसान् ददर्श अपश्यत् ॥ ॥ १७ ॥ १८ ॥ स इति । वरदानेन ब्रह्मवरदानेन । तानेतानित्यन्वयः ॥ १९ ॥ नानेति ॥ आयुधं तु प्रहरणमित्यमरः । हतस्थानं शून्यसन्निवेशं खरालयं भूतपूर्वं पूर्वं खरालयमित्यर्थः । भूतपूर्वे चरडिति निर्देशात्समासः ॥ २० ॥ ॥ ॥ ॥

तत्रेति । पौरुषं बलं न केवलं नीतिबलमित्यर्थः ॥ २१ ॥ पौरुषबलाश्रयणे हेतुमाह बलं हीति । यत् बलं सैन्यं निवेशितं तद्धतमित्यन्वयः ॥ २२ ॥ तत्रेति । तत्र वधनिमित्तम् । अमर्षात् असहनात् ॥ २३ ॥ निर्यातयितुमिति । निर्यातयितुम् अवसितुम् ॥ २४ ॥ तन्त्विति । शर्म सुखम् उपलप्स्यामि प्राप्स्यामि ॥ २५ ॥ जनेति । प्रवृत्तिर्वार्ता । रामः किं करोतीति तत्त्वतो वार्ता मत्सकाशमुपनेतव्येत्यर्थः ॥

तत्रोष्यतां जनस्थाने शून्ये निहतराक्षसे ॥ पौरुषं बलमाश्रित्य त्रासमुत्सृज्य दूरतः ॥ २१ ॥ बलं हि सुमहद्यन्मे जनस्थाने निवेशितम् ॥ सदूषणखरं युद्धे हतं रामेण सायकैः ॥ २२ ॥ तत्र क्रोधो ममामर्षाद्धैर्यस्योपरि वर्तते ॥ वैरं च सुमहज्जातं रामं प्रति सुदारुणम् ॥ २३ ॥ निर्यातयितुमिच्छामि तच्च वैरमहं रिपोः ॥ नहि लप्स्याम्यहं निद्रामहत्वा संयुगे रिपुम् ॥ २४ ॥ तं त्विदानीमहं हत्वा खरदूषणघातिनम् ॥ रामं शर्मोपलप्स्यामि धनं लब्ध्वेव निर्धनः ॥ २५ ॥ जनस्थाने वसद्भिस्तु भवद्भी राममाश्रिता ॥ प्रवृत्तिरुपनेतव्या किङ्करोतीति तत्त्वतः ॥ २६ ॥ अप्रमादाच्च गन्तव्यं सर्वैरपि निशाचरैः ॥ कर्तव्यश्च सदा यत्नो राघवस्य वधं प्रति ॥ २७॥ युष्माकं च बलज्ञोहं बहुशो रणमूर्धनि ॥ अतश्चास्मिन् जनस्थाने मया यूयं नियोजिताः ॥ २८ ॥ ततः प्रियं वाक्यमुपेत्य राक्षसा महार्थमष्टावभिवाद्य रावणम् ॥ विहाय लङ्कां सहिताः प्रतस्थिरे यतो जनस्थानमलक्ष्यदर्शनाः ॥ २९ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

॥ २६ ॥ अप्रमादादिति । अवधानादित्यर्थः ॥ २७ ॥ खरादिस्थाने अस्माभिः कथं स्थातुं शक्यं तत्राह युष्माकं चेति ॥ २८ ॥ तत इति । महानर्थोभिधेयो यस्य तं महार्थं प्रियं श्लाघारूपं वाक्यम् उपेत्य लब्ध्वा । रावणतः स्तुतिं प्राप्येत्यर्थः । यतो यत्र जनस्थानं तद्वनमुद्दिश्य प्रतस्थिरे । अलक्ष्यदर्शनाः वेगातिशयेन दुष्प्रेक्षस्वरूपाः ॥ २९ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

सर्गार्थं संगृह्य दर्शयति ततस्त्विति । उपलभ्य दृष्ट्वा सुसंप्रहृष्टः कामविकारवान् परिगृह्य गृहीत्वा रामेण वैरं प्रसज्य प्राप्यापि मोहान्मुदितो बभूव । अत्र त्रिंशच्छ्लोकाः ॥ ३० ॥ ॥ इति श्रीगोविन्दराजविरचिते श्रीरामायणभूषणे रत्नमेखलाख्याने आरण्यकाण्डव्याख्याने चतुःपञ्चाशः सर्गः ॥ ५४ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

ततस्तु सीतामुपलभ्य रावणः सुसंप्रहृष्टः परिगृह्य मैथिलीम् ॥ प्रसज्य रामेण च वैरमुत्तमं बभूव मोहान्मुदितः स राक्षसः ॥ ३० ॥ ॥ इति श्रीमदारण्यकाण्डे चतुःपञ्चाशः सर्गः ॥ ५४ ॥ ॥

संदिश्य राक्षसान् घोरान् रावणोष्टौ महाबलान् ॥ आत्मानं बुद्धिवैक्लव्यात्कृतकृत्यममन्यत ॥ १ ॥ स चिन्तयानो वैदेहीं कामबाणसमर्पितः ॥ प्रविवेश गृहं रम्यं सीतां द्रष्टुमभित्वरन् ॥ २ ॥ स प्रविश्य तु तद्वेश्म रावणो राक्षसाधिपः ॥ अपश्यद्राक्षसीमध्ये सीतां शोकपरायणाम् ॥ ३ ॥ अश्रुपूर्णमुखीं दीनां शोकभाराभिपीडिताम् ॥ वायुवेगैरिवाक्रान्तां मज्जन्तीं नावमर्णवे ॥ ४ ॥ मृगयूथपरिभ्रष्टां मृगीं श्वभिरिवावृताम् ॥ अधोमुखमुखीं सीतामभ्येत्य च निशाचरः ॥ ५ ॥ तां तु शोकपरां दीनामवशां राक्षसाधिपः ॥ स बलाद्दर्शयामास गृहं देवगृहोपमम् ॥ ६ ॥ ॥ ॥

पूर्वं स्वप्रभावकथनमुखेन प्रलोभनं कृतवान् । अथ भोगोपकरणप्रदर्शनमुखेन रावणः सीतां प्रलोभयति पञ्चपञ्चाशे । संदिश्येत्यादि । बुद्धिवैक्लव्यात् बुद्धिदौर्बल्यात् अकृतबुद्धित्वादित्यर्थः ॥ १ ॥ स इति । समर्पितः पीडित इत्यर्थः । अभित्वरन् अभित्वरमाणः ॥ २ ॥ स प्रविश्येति । वेश्म अन्तःपुरम् ॥ ३ ॥ अश्रित्यादिश्लोकत्रयमेकं वाक्यम् । अधोमुखमवनतं मुखं यस्यास्ताम् । स्यादवाङप्यधोमुख इत्यमरः । शोकभाराभिपीडितामभ्येत्य शोकपरां दर्शयामासेति क्रियाभेदादपुनरुक्तिः । अवशां दर्शनमनिच्छन्तीम् ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥ ॥

गृहं वर्णयति द्वाभ्यां हर्म्यैरित्यादि । हर्म्यैः ह्रस्वविमानैः प्रासादैः उन्नतविमानैश्च संबाधं निबिडं काञ्चनैः स्वर्णमयैः तापनीयैः तप्तस्वर्णमयैः स्तम्भैरुपलक्षितम् ॥ ७ ॥ ८ ॥ दिव्येति । दिव्यदुन्दुभिनिर्ह्रादं निह्रादवत् अर्श आद्यच् । यद्वा दिव्यदुन्दुभेरिव निर्ह्रादः शब्दो यस्य तत् आरोहणकाले दुन्दुभिवत् ध्वनतीति भावः । तोरणो बहिर्द्वारं चित्रम् आश्चर्यभूतम् । आलेख्याश्चर्ययोश्चित्रमित्यमरः । तया सहारुरोह तामादाय रुरोहेत्यर्थः॥९॥ वक्ष्यमाणभूभागदर्शनसाधनान्याह दान्तिका इति । दान्तिकाः दन्तविकृताः तत्र सोपानमार्गे गवाक्षा आसन् तदुपरि हेममयैः जालैः जालकैः आ-

हर्म्यप्रासादसंबाधं स्त्रीसहस्रनिषेवितम् ॥ नानापक्षिगणैर्जुष्टं नानारत्नसमन्वितम् ॥ ७ ॥ काञ्चनैस्तापनीयैश्च स्फाटिकै राजतैरपि ॥ वज्रवैडूर्यचित्रैश्च स्तम्भैर्दृष्टिमनोहरैः ॥ ८ ॥ दिव्यदुन्दुभिनिर्ह्रादं तप्तकाञ्चनतोरणम् ॥ सोपानं काञ्चनं चित्रमारुरोह तया सह ॥ ९ ॥ दान्तिका राजताश्चैव गवाक्षाः प्रियदर्शनाः ॥ हेमजालावृताश्चासन् तत्र प्रासादपङ्क्तयः ॥ १० ॥ सुधामणिविचित्राणि भूमिभागानि सर्वशः ॥ दशग्रीवः स्वभवने प्रादर्शयत मैथिलीम् ॥ ११ ॥ दीर्घिकाः पुष्करिण्यश्च नानावृक्षसमन्विताः ॥ रावणो दर्शयामास सीतां शोकपरायणाम् ॥ १२ ॥ दर्शयित्वा तु वैदेह्याः कृत्स्नं तद्भवनोत्तमम् ॥ उवाच वाक्यं पापात्मा सीतां लोभितुमिच्छया ॥ १३ ॥ दश राक्षसकोट्यश्च द्वाविंशतिरथापराः ॥ तेषां प्रभुरहं सीते सर्वेषां भीमकर्मणाम् ॥ १४ ॥ ॥ ॥ ॥

वृताः प्रासादपङ्क्तयश्चासन् ॥ १० ॥ सुधेति । सुधावलेपनेन मणिभिश्च विचित्राणि भूमिभागानीति क्लीवत्वमार्षम् । प्रादर्शयत् प्रदर्शयामास । तैर्भवाक्षैरिति शेषः ॥ ११ ॥ दीर्घिका इति । दीर्घिकाः वाप्यः पुष्करं जलमेषामस्तीति पुष्करिण्यः । द्वितीयार्थे प्रथमा पुष्करादिभ्यो देशे इति इनिप्रत्ययः । शोकपरायणामित्यनेन तस्या असह्यत्वं द्योत्यते ॥ १२ ॥ दर्शयित्वेति । लोभितुं लोभयितुम् अन्तर्भावितण्यर्थोयम् ॥ १३ ॥ दशेति । दश द्वाविंशतिश्चेति द्वात्रिंशत्कोटयः तेषां द्वात्रिंशत्कोटिराक्षसानां गुणीभूतानामपि राक्षसानां तच्छब्देन परामर्शः ॥ १४ ॥ ॥

अथ शब्दानुशासनं तेषां शब्दानामित्यत्राह वर्जयित्वेति । बालवृद्धान् विना ममैकस्य पुरः सरतीति पुरःसरं परिचारकजातं एकसहस्रम स्ति ॥ १५ ॥ यदिदमिति । मम यदिदं राजतन्त्रं राजपरिकरः तत्सर्वं त्वयि प्रतिष्ठितं त्वदधीनं मम जीवितं च त्वदधीनं त्वयि प्रति- ष्ठितं त्वं मे मम प्राणैः प्राणेभ्य गरीयसी ॥ १६ ॥ बहूनामिति । अन्तःपुरचारिणां स्त्रीसहस्राणां मध्ये योसौ मम परिग्रहः या भार्या इ- त्यर्थः । परिग्रहः कलत्रे स्यादिति शाश्वतः । नियतपुल्लिङ्गः । जात्यभिप्रायेणैकवचनं तासामित्यत्र स्त्रीणामित्यभिप्रायेण स्त्रीलिङ्गनिर्देशः म- म भार्या सती तासामीश्वरा स्वामिनी भव । स्थेशभासपिसकसोवरजिति वरच् । ततष्टाप् ॥ १७ ॥ साध्विति । मम वचो रोचयस्व मदु-

वर्जयित्वा जरावृद्धान् बालांश्च रजनीचरान् ॥ सहस्रमेकमेकस्य मम कार्यपुरःसरम् ॥ १५ ॥ यदिदं राजतन्त्रं मे त्वयि सर्वं प्रतिष्ठितम् ॥ जीवितं च विशालाक्षि त्वं मे प्राणैर्गरीयसी ॥ १६ ॥ बहूनां स्त्री- सहस्राणां मम योऽसौ परिग्रहः ॥ तासां त्वमीश्वरा सीते मम भार्या भव प्रिये ॥ १७ ॥ साधु किं ते- न्यथा बुध्द्या रोचयस्व वचो मम ॥ भजस्व माभितप्तस्य प्रसादं कर्तुमर्हसि ॥ १८ ॥ परिक्षिप्ता सह- स्रेण लङ्केयं शतयोजना ॥ नेयं धर्षयितुं शक्या सेन्द्रैरपि सुरासुरैः ॥ १९ ॥ न देवेषु न यक्षेषु न ग- न्धर्वेषु पक्षिषु ॥ अहं पश्यामि लोकेषु यो मे वीर्यसमो भवेत् ॥ २० ॥ ॥ ॥

क्तं स्वीकुरु इदं साधु समीचीनं ते अन्यथा बुद्ध्या किं रामविषया बुद्धिर्मा भूदित्यर्थः । तस्मात् मा मां भजस्व अभितप्तस्य कामाभितप्त- स्य मे प्रसादं कर्तुमर्हसि । अर्हसि किम् नार्हसीत्यपि ध्वनिः ॥ १८ ॥ रामागमनप्रसक्तिरेव नास्तीत्याशयेनाह परिक्षिप्तेति । शतं सहस्रम- युतं सर्वमानन्त्यवाचकमिति वचनात् । सहस्रेण अनेकराक्षसैः परिक्षिप्ता परिवृता इयं लङ्का शतयोजना शतयोजनपरिमिता तस्मान्नेयं धर्षयितुं शक्या ॥ १९ ॥ मा भूत्पुरस्य दुर्धर्षता मम पुनर्वीर्यं शृण्वित्याह न देवेष्विति । मे वीर्ये यः समो भवेत् तं देवेषु न पश्यामि । यक्षेषु न प- श्यामि । गन्धर्वेषु न पश्यामि पक्षिषु च न पश्यामि ॥ २० ॥ ॥ ॥ ॥

राज्येति । गतायुषा अल्पायुषेत्यर्थः ॥ २१ ॥ भजस्वेति । इह भवने ॥ २२ ॥ दर्शन इति । राघवस्य दर्शने बुद्धिं मा कृथाः । तद्दर्शनं च दुर्लभमित्यर्थः । तदेव स्पष्टयति कास्येति । अत्र आगन्तुं मानसिकव्यापारोपि न शक्यः । किं पुनः कायिक इत्यर्थः ॥ २३ ॥ अशक्यत्वे दृष्टान्तमाह न शक्य इति । विमलां निर्धूमां शिखां ज्वालाम् ॥ २४ ॥ त्रयाणामिति । लोकानामिति निर्धारणे षष्ठी ॥ २५ ॥ लङ्कायामिति । त्वत्प्रे-

राज्यभ्रष्टेन दीनेन तापसेन गतायुषा ॥ किं करिष्यसि रामेण मानुषेणाल्पतेजसा ॥ २१ ॥ भजस्व सीते मामेव भर्ताहं सदृशस्तव ॥ यौवनं ह्यध्रुवं भीरु रमस्वेह मया सह ॥ २२॥ दर्शने मा कृथा बुद्धिं राघवस्य वरानने ॥ कास्य शक्तिरिहागन्तुमपि सीते मनोरथैः ॥ २३ ॥ न शक्यो वायुराकाशे पाशैर्बद्धुं महाजवः ॥ दीप्यमानस्य वाप्यग्नेर्गृहीतुं विमलां शिखाम् ॥ २४ ॥ त्रयाणामपि लोकानां न तं पश्यामि शोभने॥ विक्रमेण नयेद्यस्त्वां मद्बाहुपरिपालिताम् ॥ २५ ॥ लङ्कायां सुमहद्राज्यमिदं त्वमनुपालय ॥ त्वत्प्रेष्या मद्विधाश्चैव देवाश्चापि चराचराः॥ अभिषेकोदकक्लिन्ना तुष्टा च रमयस्व माम् ॥ २६ ॥ दुष्कृतं यत्पुरा कर्म वनवासेन तद्गतम् ॥ यश्च ते सुकृतो धर्मस्तस्येह फलमाप्नुहि ॥ २७ ॥ इह माल्यानि सर्वाणि दिव्यगन्धानि मैथिलि ॥ भूषणानि च मुख्यानि सेवस्व च मया सह ॥ २८॥ पुष्पकं नाम सुश्रोणि भ्रातुर्वैश्रवणस्य मे ॥ विमानं सूर्यसंकाशं तरसा निर्जितं मया ॥२९॥ विशालं रमणीयं च तद्विमानमनुत्तमम् ॥ तत्र सीते मया सार्धं विहरस्व यथासुखम् ॥ ३० ॥

ष्याः त्वत्परिचारकाः भविष्यन्तीति शेषः ॥ अभिषेकेत्यर्धमेकं वाक्यम् । अभिषेकोदकेन पट्टमहिषीत्वेनाभिषेकोदकेन क्लिन्ना सिक्ता ॥ २६ ॥ दुष्कृतमिति । पुरा पूर्वजन्मनि यद्दुष्कृतं कर्मास्ति तत् वनवासेन वनवासक्लेशेन दत्तफलत्वात् गतं नष्टम् ॥ २७ ॥ इहेति । भूषणानि च मुख्यानि सेवस्व धारयेत्यर्थः ॥ २८ ॥ पुष्पकमित्यादि । तरसा बलेन विशालं वेशनयोग्यम् । वेः शालच्छङ्कटचावित्यनेन शालच् प्रत्ययः । असंकोचन्यायाद्यावदुपवेष्टृसंभावनमुपदेशार्हमित्यर्थः ॥ २९ ॥ ३० ॥ ॥ ॥ ॥

वदनमिति । न भ्राजति न भासते ॥ ३१ ॥ एवमिति । वदतीति सतिसप्तमी । पिधाय आच्छाद्य ॥ ३२ ॥ ध्यायन्तीमिति । इवशब्दोवधारणे । यद्वा अस्वस्थामिव भूताविष्टामिवेत्यर्थः ॥ ३३ ॥ अलमिति । हे वैदेहि धर्मलोपकृतेन व्रीडेनालं व्रीडा मा भूदित्यर्थः । कुत इत्यत्राह आर्ष इति । यो दैवनिष्यन्दः दैवकृतसंबन्धः त्वामभिगमिष्यति अयं संबन्धः आर्षः ऋषिप्रोक्तः । न त्वधर्म्य इत्यर्थः । अत्र नारदः । परपूर्वाः स्त्रियस्त्वन्याः सप्त प्रोक्ताः स्वयंभुवा । पुनर्भूस्त्रिविधा तासां स्वैरिणी तु चतुर्विधा ॥ कन्या वाक्षतयोनिर्वा पाणिग्रहणदूषिता । पुनर्भूः प्रथमा

वदनं पद्मसंकाशं विमलं चारुदर्शनम् ॥ शोकार्तं तु वरारोहे न भ्राजति वरानने ॥ ३१ ॥ एवं वदति तस्मि-
न् सा वस्त्रान्तेन वराङ्गना ॥ पिधायेन्दुनिभं सीता मुखमश्रूण्यवर्तयत् ॥ ३२ ॥ ध्यायन्तीं तामिवास्वस्थां दी-
नां चिन्ताहतप्रभाम् ॥ उवाच वचनं पापो रावणो राक्षसेश्वरः ॥ ३३ ॥ अलं व्रीडेन वैदेहि धर्मलोपकृतेन च ॥
आर्षोयं दैवनिष्यन्दो यस्त्वामभिगमिष्यति ॥ ३४ ॥ एतौ पादौ महास्निग्धौ शिरोभिः परिपीडितौ ॥
प्रसादं कुरु मे क्षिप्रं वश्यो दासोहमस्मि ते ॥ ३५ ॥ इमाः शून्या मया वाचः शुष्यमाणेन भाषिताः ॥ न चा-
पि रावणः कांचिन्मूर्ध्ना स्त्रीं प्रणमेत ह ॥ ३६ ॥ एवमुक्त्वा दशग्रीवो मैथिलीं जनकात्मजाम् ॥ कृतान्तव-
शमापन्नो ममेयमिति मन्यते ॥ ३७ ॥ इति श्रीमदारण्यकाण्डे पञ्चपञ्चाशः सर्गः ॥ ५५ ॥ ॥

प्रोक्ता पुनः संस्कारकर्मणा ॥ देशधर्मानपेक्ष्य स्त्री गुरुभिर्या प्रदीयते । उत्पन्नसाहसान्यस्मै सा द्वितीया प्रकीर्त्यते ॥ मृते भर्तरि तु प्राप्ता देवरादीनपास्य या । उपगच्छेत्परं कामात् सा तृतीया प्रकीर्तिता ॥ प्राप्ता देशाद्धनक्रीता क्षुत्पिपासातुरा च या । तवाहमित्युपगता सा चतुर्थी प्रकीर्तितेति ॥ ३४ ॥ एताविति । तवेति शेषः ॥ ३५ ॥ इमा इति । शुष्यमाणेन अनङ्गेन तप्यमानेन मया इमाः शून्याः नीचाः वाचो भाषिताः । कुतः यस्माद्रावणः स्त्रीं न प्रणमेत न प्रणमेत् । अदृष्टपूर्वत्वात् स्वस्यापि नीचोक्तिर्विस्मयावहा जातेति भावः ॥ ३६ ॥ एवमिति । मन्यते अमन्यत ॥ ३७ ॥ इति श्रीगोविन्दराजविरचिते श्रीरामायणभूषणे रत्नमेखलाख्याने आरण्यकाण्डव्याख्याने पञ्चपञ्चाशः सर्गः ॥ ५५ ॥ ॥ ॥

तथैतच्छ्रुत्वा परुषं भाषमाणायाः सीतायाः पुनरशोकवनिकानयनं षट्पञ्चाशे सा तथेत्यादि । अन्तरतो मध्ये पतिव्रतायाः परपुरुषं प्रत्यभिमुखतया भाषणायोगात् ॥ १ ॥ राजेति । धर्मसेतुः धर्मस्य सेतुरिव मर्यादास्थापक इत्यर्थः । अचलः स्थिरः परिज्ञातः प्रसिद्धः कथमेतादृशकुलं प्राप्तातिचरेदिति भावः ॥ २ ॥ राम इति । सः दशरथपुत्रः दैवतं सर्वलोकानामिति शेषः । य एवंभूतः स मे पतिरिति योजना । कथमेवं भूतभर्तृकातिचरेदिति भावः ॥ ३ ॥ इक्ष्वाकूणामिति । त्वद्वधार्थमेव भ्रात्रा सह इक्ष्वाकुकुलेऽवतीर्ण इति भावः । तथाच न मे त्वत्तो

सा तथोक्ता तु वैदेही निर्भया शोककर्शिता ॥ तृणमन्तरतः कृत्वा रावणं प्रत्यभाषत ॥ १ ॥ राजा
दशरथो नाम धर्मसेतुरिवाचलः ॥ सत्यसन्धः परिज्ञातो यस्य पुत्रः स राघवः ॥ २ ॥ रामो नाम स
धर्मात्मा त्रिषु लोकेषु विश्रुतः ॥ दीर्घबाहुर्विशालाक्षो दैवतं हि पतिर्मम ॥ ३ ॥ इक्ष्वाकूणां कुले जातः
सिंहस्कन्धो महाद्युतिः ॥ लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा यस्ते प्राणान् हरिष्यति ॥ ४ ॥ प्रत्यक्षं यद्यहं तस्य
त्वया स्यां धर्षिता बलात् ॥ शयिता त्वं हतः संख्ये जनस्थाने यथा खरः ॥ ५ ॥ य एते राक्षसाः
प्रोक्ता घोररूपा महाबलाः ॥ राघवे निर्विषाः सर्वे सुपर्णे पन्नगा यथा ॥ ६ ॥ तस्य ज्याविप्रमुक्तास्ते
शराः काञ्चनभूषणाः ॥ शरीरं विधमिष्यन्ति गङ्गा कूलमिवोर्मयः ॥ ७ ॥ असुरैर्वा सुरैर्वा त्वं यद्यव-
ध्योसि रावण ॥ उत्पाद्य सुमहद्वैरं जीवंस्तस्य न मोक्ष्यसे ॥ ८ ॥ ॥ ॥

भयमिति भावः ॥ ४ ॥ तर्हि कथमिदानीं स तूष्णीं स्थित इत्याशङ्क्याह प्रत्यक्षमिति । प्रत्यक्षं यथा तथा यदि धर्षिता स्यां तदा त्वं हतः सन् युद्धे शयिता म्रियेथा इत्यर्थः ॥ ५ ॥ य इति । निर्विषाः निर्वीर्या इति राक्षसपक्षे ॥ ६ ॥ तस्येति । विधमिष्यन्ति ध्मास्यन्ति निपातयिष्यन्तीत्यर्थः । गङ्गेत्यविभक्तिकनिर्देशः गङ्गाया ऊर्मय इत्यर्थः ॥ ७ ॥ असुरैरिति । त्वं सुरासुरैर्यद्यप्यवध्यः तथापि तस्य रामस्य सुमहद्वैरं कोपमुत्पाद्य स्थितस्त्वं जीवन् सन् तच्छरपातान्न मोक्ष्यसे न मुक्तो भविष्यसीत्यर्थः ॥ ८ ॥ ॥ ॥ ॥

स इति । स राघवः ते जीवितशेषस्य अन्तकरः नाशं कर्तुं समर्थः तस्मात् यूपगतस्य पशोरिव रामापराधिनस्तव जीवितं दुर्लभम् ॥ ९ ॥ यदीति । हे रक्षः सः रामः त्वां रोषदीप्तेन चक्षुषा यदि पश्येत् तदा त्वं निर्दग्धः सन् सद्यः पराभवं गच्छेः निर्दग्धशब्देनातीव पीडितत्वमुच्यते ॥ १० ॥ य इति । नभसः आकाशात् पातयेत् नाशयेत वा अदर्शनं प्रापयेद्वा सागरमपि शोषयेत् । सः सीतां मोचयेदिति किमुत ॥ ११ ॥ गतायुरिति । त्वत्कृतेन परदाराभिमर्शनरूपपापेन त्वम् आयुरादिहीनो भविष्यसि लङ्का च वैधव्यसंयुक्ता अनाथत्वयुक्ता

स ते जीवितशेषस्य राघवोन्तकरो बली ॥ पशोर्यूपगतस्येव जीवितं तव दुर्लभम् ॥ ९ ॥ यदि पश्येत्स राम-
स्त्वां रोषदीप्तेन चक्षुषा ॥ रक्षस्त्वमद्य निर्दग्धो गच्छेः सद्यः पराभवम् ॥ १० ॥ यश्चन्द्रं नभसो भूमौ पात-
येन्नाशयेत वा ॥ सागरं शोषयेद्वापि न सीतां मोचयेदिह ॥ ११ ॥ गतायुस्त्वं गतश्रीको गतसत्त्वो गतेन्द्रियः ॥
लङ्का वैधव्यसंयुक्ता त्वत्कृतेन भविष्यति ॥ १२ ॥ न ते पापमिदं कर्म सुखोदर्कं भविष्यति ॥ याहं नीता
विना भावं पतिपार्श्वात्त्वया वने ॥ १३ ॥ स हि दैवतसंयुक्तो मम भर्ता महाद्युतिः ॥ निर्भयो वीर्यमाश्रित्य
शून्ये वसति दण्डके ॥ १४ ॥ स ते दर्पं बलं वीर्यमुत्सेकं च तथाविधम् ॥ अपनेष्यति गात्रेभ्यः शरवर्षेण संयु-
गे ॥ १५ ॥ यदा विनाशो भूतानां दृश्यते कालचोदितः ॥ तदा कार्ये प्रमाद्यन्ति नराः कालवशं गताः ॥ १६ ॥

भविष्यति । आयुर्बलं यशो लक्ष्मीः परदाराभिमर्शनात् । सद्य एव विनश्यन्तीति स्मृतेः ॥ १२ ॥ न त इति । याऽहं वने पतिपार्श्वात् विना भावं वियोगं नीता । तस्यां मयि ते इदं पापं कर्म सुखोदर्कं न भविष्यति किंतु दुःखोदर्कमेव भविष्यतीत्यर्थः ॥ १३ ॥ स हीति । दैवतसंयुक्तः दैवबलसंयुक्तः दीनस्तापसो रामो मां किं करिष्यतीति पूर्वं रावणेनोक्तस्य परिहारोयम् ॥ १४ ॥ स त इति । दर्पं मदम् उत्सेकम् उल्लङ्घ्य कार्यकारित्वम् गात्रेभ्य इत्युक्तिर्दर्पादीनां देहविशिष्टगुणत्वात् ॥ १५ ॥ लोकन्यायमाह यदेति । कालचोदितो दैवकृतः विनाशो यदा दृश्यते सन्निहितो भवतीत्यर्थः । तदा कार्ये कृत्ये प्रमाद्यन्ति वैपरीत्यं प्राप्नुवन्ति ॥ १६ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

उक्तं लोकन्यायं प्रकृते योजयति मामिति । मां प्रधृष्य स्थितस्य तव कालोऽप्ययमेव वर्तमान एव नतु चिरायेत्यर्थः । आत्मनो राक्षसानामन्तःपुरस्य च वधाय प्राप्तः ॥ १७ ॥ न शक्यत्यात्यादिश्लोकद्वयमेकान्वयम् । यज्ञो यज्ञपुरुषः तन्मध्यस्था गार्हपत्याहवनीयमध्यगता वेदिः ऐष्टिकी महावेदिः स्रुग्भाण्डमण्डिता स्रुगाद्युपकरणालंकृता द्विजादिमन्त्रैः उद्धननादिमन्त्रैः पूता शुद्धा यथा चण्डालेनावमर्दितुं पादेनाक्रमितुं न शक्या नार्हा तथाहं धर्मनित्यस्य नित्यधर्मस्य यज्ञस्थानीयस्य धर्मपत्नी पतिव्रता त्वया स्प्रष्टुं न शक्या ॥ १८ ॥ १९ ॥

मां प्रधृष्य स ते कालः प्राप्तोयं राक्षसाधम ॥ आत्मनो राक्षसानां च वधायान्तःपुरस्य च ॥ १७ ॥ न शक्या यज्ञमध्यस्था वेदिः स्रुग्भाण्डमण्डिता ॥ द्विजातिमन्त्रपूता च चण्डालेनावमर्दितुम् ॥ १८ ॥ तथाहं धर्मनित्यस्य धर्मपत्नी पतिव्रता ॥ त्वया स्प्रष्टुं न शक्यास्मि राक्षसाधम पापिना ॥ १९ ॥ क्रीडन्ती राजहंसेन पद्मषण्डेषु नित्यदा ॥ हंसी सा तृणषण्डस्थं कथं पश्येत मद्गुकम् ॥ २० ॥ इदं शरीरं निःसंज्ञं बन्ध वा खादयस्व वा ॥ नेदं शरीरं रक्ष्यं मे जीवितं वापि राक्षस ॥ न तु शक्ष्याम्युपक्रोशं पृथिव्यां दातुमात्मनः ॥ २१ ॥ एवमुक्त्वा तु वैदेही क्रोधात्सुपरुषं वचः ॥ रावणं मैथिली तत्र पुनर्नोवाच किंचन ॥ २२ ॥ सीताया वचनं श्रुत्वा परुषं रोमहर्षणम् ॥ प्रत्युवाच ततः सीतां भयसंदर्शनं वचः ॥ २३ ॥

क्रीडन्तीति । नित्यदा नित्यम् नित्यशब्दस्य सर्वैकादिष्वपाठेप्यार्षो दाप्रत्ययः । सा प्रसिद्धा तृणषण्डस्थं जलजनडादितृणकदम्बमध्यस्थं मद्गुकं जलकाकम् ॥ २० ॥ इदमिति । निःसंज्ञं निश्चेष्टं बन्ध बधान खादयस्व भक्षय ॥ न त्वित्यर्धमेकं वाक्यम् । आत्मनः उपक्रोशमपवादं पृथिव्यां दातुं न शक्ष्यामि ॥ २१ ॥ एवमुक्त्वेति । तत्र तद्विषये क्रियाभेदात् पुनर्मैथिलीशब्दप्रयोगः ॥ २२ ॥ सीताया इति । रोमहर्षणं क्रोधावहत्वाद्रोमाञ्चकरं भयसंदर्शनं भयोत्पादकम् ॥ २३ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

शृण्वित्यादिसार्धश्लोक एकान्वयः । द्वादश मासानित्यत्यन्तसंयोगे द्वितीया । प्रतीक्ष इति शेषः । प्रातराशार्थं प्रातर्भक्षणार्थं सूदाः पाचकाः । सूदा औदनिका गुणा इत्यमरः । अत्र सीताहरणं चैत्रमास इत्यवगन्तव्यम् । संवत्सरान्ते रावणवधकरणात्. तेन त्रीन् वर्षान् पञ्चवट्यां रामः स्थित इति गम्यते । हेमन्तवर्णनं तु रामतपोविशेषज्ञापनाय न शूर्पणखागमनज्ञापनाय ॥ २४ ॥ २५ ॥ इत्युक्त्वेति । शत्रून् रावयति क्रोशयतीति शत्रुराव-

शृणु मैथिलि मद्वाक्यं मासान् द्वादश भामिनि ॥ कालेनानेन नाभ्येषि यदि मां चारुहासिनि ॥ २४ ॥
ततस्त्वां प्रातराशार्थं सूदाश्छेत्स्यन्ति लेशशः ॥ २५ ॥ इत्युक्त्वा परुषं वाक्यं रावणः शत्रुरावणः ॥
राक्षसींश्च ततः क्रुद्ध इदं वचनमब्रवीत् ॥ २६ ॥ शीघ्रमेव हि राक्षस्यो विकृता घोरदर्शनाः ॥
दर्पमस्या विनेष्यध्वं मांसशोणितभोजनाः ॥ २७ ॥ वचनादेव तास्तस्य सुघोरा राक्षसीगणाः ॥
कृतप्राञ्जलयो भूत्वा मैथिलीं पर्यवारयन् ॥ २८ ॥ स ताः प्रोवाच राजा तु रावणो घोरदर्शनः ॥ प्रचाल्य
चरणोत्कर्षैर्दारयन्निव मेदिनीम् ॥ २९ ॥ अशोकवनिकामध्ये मैथिली नीयतामियम् ॥ तत्रेयं रक्ष्यतां
गूढं युष्माभिः परिवारिता ॥ ३० ॥ तत्रैवान्तर्जनैर्घोरैः पुनः सान्त्वैश्च मैथिलीम् ॥ आनयध्वं वशं सर्वा
वन्यां गजवधूमिव ॥ ३१ ॥ इति प्रतिसमादिष्टा राक्षस्यो रावणेन ताः ॥ अशोकवनिकां जग्मुर्मैथिलीं प्र-
तिगृह्य तु ॥ ३२ ॥ सर्वकालफलैर्वृक्षैर्नानापुष्पफलैर्वृताम् ॥ सर्वकालमदैश्चापि द्विजैः समुपसेविताम् ॥ ३३ ॥

णः ॥ २६ ॥ शीघ्रमिति । विनेष्यध्वं विनयध्वम् । व्यत्ययेन स्यादेशः ॥ २७ ॥ वचनादिति । कृतप्राञ्जलयः रावणवाक्याङ्गीकारे कृतप्रकृष्टाञ्ज-लयः ॥ २८ ॥ स इति । चरणोत्कर्षैः चरणाघातैः मेदिनीं भुवं दारयन्निव भिन्दन्निव प्रचाल्य गत्वा उत्थाय वा ताः प्रोवाच ॥ २९ ॥ अशो-केति । युष्माभिः परिवारिता युष्माभिः रक्ष्यताम् ॥ ३० ॥ तत्रेति । अत्यन्तभयेन प्राणवियोगो माभूदिति पुनः सान्त्वैरित्युक्तम् ॥३१॥ इतीति । प्रतिगृह्य आदाय ॥३२॥ सर्वेति । सर्वस्मिन्नपि काले फलानि येषां ते सर्वकालफलाः तैः एवमुत्तरत्रापि जग्मुरिति पूर्वेणान्वयः ॥ ३३ ॥

सा त्विति । राक्षसीत्यविभक्तिकनिर्देशः । राक्षसीनामित्यर्थः ॥ ३४ ॥ शोकेनेति । लभते अलभत ॥ ३५ ॥ न विन्दत इति । तत्र अशोकवनिकायां दयितं प्राणवल्लभम् । ननु सीता लक्ष्म्या अवतार इति सिद्धम् । वक्ष्यति हि । सीता लक्ष्मीर्भवान् विष्णुरिति विष्णुपुराणे चोक्तम् । राघवत्वेऽभवत्सीता रुक्मिणी कृष्णजन्मनीति । एवंभूतां सीतां समरसीमनि जनितमूर्च्छालक्षणं लक्ष्मणमप्युद्धर्तुमसमर्थो रावणः कथं बलात्करोति स्म । वक्ष्यति हि । हिमवान् मन्दरो मेरुस्त्रैलोक्यं वा सहामरैः । शक्यं भुजाभ्यामुद्धर्तुं न संख्ये भरतानुज इति ॥ उच्यते । वेदवतीरूपपूर्वजन्मनि देवी तथा संकल्पितवती उक्तम् ह्युत्तरकाण्डे । यस्मात्तु धर्षिता चाहं त्वया पापात्मना वने । तस्मात्तव वधार्थं वैउत्पत्स्येहं महीतल इति ॥ देवकार्यनिर्वाहाय स्वयमेव स्वधर्षणमङ्गीचकार प्रजायां कूपपतितायां यथा माता स्वयं तदुपरि पतति वात्सल्यातिशयेन तथा रावणबन्दीकृत-

सा तु शोकपरीताङ्गी मैथिली जनकात्मजा ॥ राक्षसीवशमापन्ना व्याघ्रीणां हरिणी यथा ॥ ३४ ॥ शोकेन महता ग्रस्ता मैथिली जनकात्मजा ॥ न शर्म लभते भीरुः पाशबद्धा मृगी यथा ॥ ३५ ॥ न विन्दते तत्र तु शर्म मैथिली विरूपनेत्राभिरतीव तर्जिता ॥ पतिं स्मरन्ती दयितं च दैवतं विचेतनाभूद्भयशोकपीडिता ॥ ३६ ॥ इति श्रीमदारण्यकाण्डे षट्पञ्चाशः सर्गः ॥ ५६ ॥ ॥ ॥

राक्षसं मृगरूपेण चरन्तं कामरूपिणम् ॥ निहत्य रामो मारीचं तूर्णं पथि निवर्तते ॥ १ ॥ तस्य संत्वरमाणस्य द्रष्टुकामस्य मैथिलीम् ॥ क्रूरस्वनोथ गोमायुर्विननादास्य पृष्ठतः ॥ २ ॥ ॥

देवस्त्रीरक्षणाय स्वयं तत्र स्वगमनमनुमतवती । वक्ष्यति सुन्दरकाण्डे । नापहर्तुमहं शक्या तस्य रामस्य धीमतः । विधिस्तव वधार्थाय विहितो नात्र संशय इति ॥ तर्हि सीताप्रलापादिकं किमर्थं कृतवतीति चेत् शृणु । पतिविरहे पतिव्रतयैवं वर्तितव्यमिति लोकहितप्रवर्तनाय प्रलापादिकमकरोदिति ॥ ३६ ॥ इति श्रीगोविन्दराजविरचिते श्रीरामायणभूषणे रत्नमेखलाख्याने आरण्यकाण्डव्याख्याने षट्पञ्चाशः सर्गः ॥ ५६ ॥ ॥

एवमियता ग्रन्थसंदर्भेण सीताहरणवृत्तान्तमुपवर्ण्य अथ रामस्य मृगानुसरणकथाशेषं दर्शयितुमारभते · राक्षसमित्यादि । निवर्तते न्यवर्तत ॥ १ ॥ तस्येति । द्रष्टुकामस्य तदर्थं त्वरमाणस्येति संबन्धः । गोमायुः क्रोष्टा एकस्य गोमायोः पृष्ठतः क्रूरस्वरकरणं दुर्निमित्तमिति भावः ॥ २ ॥ ॥

स तस्येति । भयंकरत्वेन रोमहर्षणमित्युच्यते । पूर्वमेव मारीचस्वरेण परिशङ्कितः सञ्जातशङ्कः स रामः तस्य गोमायोः स्वरम् आज्ञाय श्रुत्वा चिन्तयामास ॥ ३ ॥ चिन्तामेवाह अशुभमित्यादिना । गोमायुः यथा येन प्रकारेण वाश्यते शब्दायते तेन प्रकारेणाशुभं मन्ये । अपिः संभावनायाम् ॥ ४ ॥ मारीचेनेत्यादिश्लोकद्वयमेकान्वयम् । मृगरूपेण मारीचेन मामकं मदीयं स्वरं विज्ञाय मामकं स्वरम् आलम्ब्य अनुसृत्य विकृष्टं हा सीते लक्ष्मणेत्याह्वानेनोद्घोषितं स्वरम् लक्ष्मणः शृणुयाद्यदि तदा स सौमित्रिर्मामकं स्वरं श्रुत्वा तं स्वरं श्रुतवत्या तया सीतया च प्रेषितः सन्

स तस्य स्वरमाज्ञाय दारुणं रोमहर्षणम् ॥ चिन्तयामास गोमायोः स्वरेण परिशङ्कितः ॥ ३ ॥ अशुभं बत मन्येहं गोमायुर्वाश्यते यथा ॥ स्वस्ति स्यादपि वैदेह्या राक्षसैर्भक्षणं विना ॥ ४ ॥ मारीचेन तु विज्ञाय स्वरमालम्ब्य मामकम् ॥ विकृष्टं मृगरूपेण लक्ष्मणः शृणुयाद्यदि ॥ ५ ॥ स सौमित्रिः स्वरं श्रुत्वा तां च हित्वा च मैथिलीम् ॥ तयैव प्रहितः क्षिप्रं मत्सकाशमिहैष्यति ॥ ६ ॥ राक्षसैः सहितैर्नूनं सीताया ईप्सितो वधः ॥ काञ्चनश्च मृगो भूत्वा व्यपनीयाश्रमात्तु माम् ॥ ७ ॥ दूरं नीत्वा तु मारीचो राक्षसोभूच्छराहतः ॥ हा लक्ष्मण हतोस्मीति यद्वाक्यं व्याजहार च ॥ ८ ॥ अपि स्वस्ति भवेत्ताभ्यां रहिताभ्यां महावने ॥ जनस्थाननिमित्तं हि कृतवैरोस्मि राक्षसैः ॥ ९ ॥ निमित्तानि च घोराणि दृश्यन्तेऽद्य बहूनि च ॥ इत्येवं चिन्तयन्रामः श्रुत्वा गोमायुनिःस्वनम् ॥ १० ॥ आत्मनश्चापनयनान्मृगरूपेण रक्षसा ॥ आजगाम जनस्थानं राघवः परिशङ्कितः ॥ ११ ॥

इह देशे मत्सकाशं मत्समीपं एष्यति ॥ ५ ॥ ६ ॥ राक्षसैरित्यादिश्लोकद्वयमेकान्वयम् । यद्यस्मान्मारीचः काञ्चनः मृगो भूत्वा मामाश्रमाद्व्यपनीय दूरं नीत्वा मया हतः सन् राक्षसोऽभूत् लक्ष्मण हतोस्मीति वाक्यं व्याजहार च तस्मात्कैश्चित्सहितैः राक्षसैः सीताया वधः ईप्सितः नूनम् ॥ ७ ॥ ८ ॥ अपीति । जनस्थाननिमित्तं जनस्थानवासानिमित्तेन । निमित्तकारणहेतूनां सर्वासामिष्टिः ॥ ९ ॥ निमित्तानीत्यादिश्लोकद्वयमेकान्वयम् । गोमायुनिःस्वनं श्रुत्वा मृगरूपेण रक्षसाऽऽत्मनः अपनयनात् आश्रमादपकर्षणाच्च परिशङ्कितः सन् जनस्थानं आजगाम ॥ १० ॥ ११ ॥ ॥

तमिति । सव्यं कृत्वा अप्रदक्षिणं कृत्वा आसेदुः ॥ १२ ॥ तानीति । त्वरितः मानसिकत्वरासहितः जवेन कायिकत्वरया ॥ १३ ॥ स त्विति । सीतां लक्ष्मणं च चिन्तयन्नेवाजगाम । तत इत्यर्धमेकं वाक्यम् ॥ १४ ॥ तत इति । ततो दर्शनानन्तरम् । अविदूरे समीपे समीयाय संगतः । दुःखभागिनेत्यत्र संपृचादिसूत्रेण घिनुणप्रत्ययः ॥ १५ ॥ सञ्जगर्ह इति । विजने स्वजनरहिते ॥ १६ ॥ गृहीत्वेति । सव्यं

तं दीनमनसो दीनमासेदुर्मृगपक्षिणः ॥ सव्यं कृत्वा महात्मानं घोरांश्च ससृजुः स्वरान् ॥ १२ ॥ तानि दृष्ट्वा निमित्तानि महाघोराणि राघवः ॥ न्यवर्ततताथ त्वरितो जवेनाश्रममात्मनः ॥ १३ ॥ स तु सीतां वरारोहां लक्ष्मणं च महाबलम् ॥ आजगाम जनस्थानं चिन्तयन्नेव राघवः ॥ ततो लक्ष्मणमायान्तं ददर्श विगतप्रभम् ॥ १४ ॥ ततोऽविदूरे रामेण समीयाय स लक्ष्मणः ॥ विषण्णः सुविषण्णेन दुःखितो दुःखभागिना ॥ १५ ॥ सञ्जगर्हेऽथ तं भ्राता ज्येष्ठो लक्ष्मणमागतम् ॥ विहाय सीतां विजने वने राक्षससेविते ॥ १६ ॥ गृहीत्वा च करं सव्यं लक्ष्मणं रघुनन्दनः ॥ उवाच मधुरोदर्कमिदं परुषमार्तिमत् ॥ १७ ॥ अहो लक्ष्मण गर्ह्यं ते कृतं यस्त्वं विहाय ताम् ॥ सीतामिहागतः सौम्य कच्चित्स्वस्ति भवेदिह ॥ १८ ॥ न मेऽस्ति संशयो वीर सर्वथा जनकात्मजा ॥ विनष्टा भक्षिता वापि राक्षसैर्वनचारिभिः ॥ १९ ॥ अशुभान्येव भूयिष्ठं यथा प्रादुर्भवन्ति मे ॥ २० ॥ अपि लक्ष्मण सीतायाः सामग्र्यं प्राप्नुयावहे ॥ जीवन्त्याः पुरुषव्याघ्र सुताया जनकस्य वै ॥ २१ ॥ यथा वै मृगसंघाश्च गोमायुश्चैव भैरवम् ॥ वाश्यन्ते शकुनाश्चापि प्रदीप्तामभितो दिशम् ॥ अपि स्वस्ति भवेत्तस्या राजपुत्र्या महाबल ॥ २२ ॥ ॥ ॥

करं गृहीत्वा लक्ष्मणमुवाच कथं परुषम् अथ मधुरोदर्कं मधुरोत्तरम् । आर्तिमत् आर्तियुक्तम् । सर्वमिदं क्रियाविशेषणम् । अहो इत्यादि परुषं लक्ष्मणेत्यादिमधुरम् ॥ १७ ॥ अहो इति । ते त्वया इत्युवाचेत्यन्वयः ॥ १८ ॥ नेति । केनापि हेतुना विनष्टा वा ॥ १९ ॥ राक्षसैर्भक्षिता वा उक्तार्थे हेतुमाह अशुभानीत्यर्धेन । भूयिष्ठं बहुलं यथा तथा ॥ २० ॥ अपीति । अपिः प्रश्ने । सामग्र्यम् अक्षतत्वं क्षेममिति यावत् । हे लक्ष्मणेति सम्ब-

न्धः । सामग्र्यप्राप्तिसंशये कारणमाह यथेति । प्रदीप्तां दिशं सूर्याधिष्ठिता तत्पार्श्वद्वयदिशौ च प्रदीप्ता तामभिमुखं वाश्यन्ते नदन्ति । तेन वायसादि-
पक्षिणां शृगालादीनां कृष्णसारादिमृगाणां च सूर्याधिष्ठितदिशि कूजनं दुःखसूचकमित्युक्तम् ॥ चिन्तातिशयेन पुनरप्याह । अपि स्वस्तीति ।
अर्धमेकान्वयम् ॥२१॥२२॥ लक्ष्मणाय दर्शयति इदमिति । मृगसन्निकाशं पूर्वं मृगवद्भातम् । इदं रक्षः महता श्रमेण उपलक्षितं मां प्रलोभ्य कथंचि-
द्धतम् । कथंचिदित्यनेन चिरं लक्ष्यवधाप्राप्तिर्द्योत्यते । मृगत्वं कुतो गतमित्यत्राह स इति । सः म्रियमाणः सन् राक्षस एवाभूदित्यर्थः ॥ २३ ॥

इदं हि रक्षोमृगसन्निकाशं प्रलोभ्य मां दूरमनुप्रयान्तम् ॥ हतं कथंचिन्महता श्रमेण स राक्षसोभून्म्रिय-
माण एव ॥ २३ ॥ मनश्च मे दीनमिहाप्रहृष्टं चक्षुश्च सव्यं कुरुते विकारम् ॥ असंशयं लक्ष्मण नास्ति
सीता हृता मृता वा पथि वर्तते वा ॥ २४ ॥ इति श्रीमदारण्यकाण्डे सप्तपञ्चाशः सर्गः ॥ ५७ ॥ ॥
स दृष्ट्वा लक्ष्मणं दीनं शून्ये दशरथात्मजः ॥ पर्यपृच्छत धर्मात्मा वैदेहीमागतं विना ॥ १ ॥ प्रस्थितं द-
ण्डकारण्यं या मामनुजगाम ह ॥ क्व सा लक्ष्मण वैदेही यां हित्वा त्वमिहागतः ॥ २ ॥ राज्यभ्रष्टस्य
दीनस्य दण्डकान् परिधावतः ॥ क्व सा दुःखसहाया मे वैदेही तनुमध्यमा ॥ ३ ॥ यां विना नोत्सहे
वीर मुहूर्तमपि जीवितुम् ॥ क्व सा प्राणसहाया मे सीता सुरसुतोपमा ॥ ४ ॥ ॥ ॥

निमित्तान्तरेणापि सीताहानिमनुमिनोति मनश्चेति । इह सीतावियोगविषये अप्रहृष्टं विकारं स्फुरणं नास्तीति । आश्रम इति शेषः ॥ २४ ॥ इति
श्रीगोविन्दराजविरचिते श्रीरामायणभूषणे रत्नमेखलाख्याने आरण्यकाण्डव्याख्याने सप्तपञ्चाशः सर्गः ॥ ५७ ॥ ॥ ॥
अथ सीताप्राप्तिसंदेहकृतशोकप्रलापोऽष्टपञ्चाशे स दृष्ट्वेत्यादि । शून्ये वने वैदेहीं विना आगतं वैदेहीं विसृज्यागतं लक्ष्मणं पर्यपृच्छत पर्यपृच्छत् ॥१॥
प्रश्नस्वरूपमाह प्रस्थितमित्यादिना । दण्डकारण्यं प्रति प्रस्थितम् ॥२॥ राज्येति । दुःखसहाया समानदुःखेत्यर्थः ॥३॥ यामिति । सुरसुता सुरस्त्री ॥४॥

पतित्वमिति । तपनीयं स्वर्णम् इच्छेयम् इच्छामि ॥ ५ ॥ कच्चिदिति । प्राणैः प्राणेभ्यः प्रव्राजनं चतुर्दशवर्षवनवासः मिथ्या असत्यं न भ-
विष्यतीति कच्चित् । चतुर्दशवर्षसमाप्तावेव सीतावियोगजं जीववियोगं किं प्राप्स्यामीत्यर्थः ॥ ६ ॥ सीतेति । सीतानिमित्तं सीताविनाशनिमित्तं त्वयि
गते अयोध्यामिति शेषः । सकामेत्यनेन रामस्य हृदये कैकेयी स्वविनाशार्थमेव वनं प्रेषितवतीति सदा वर्तते । तदिदानीं सुप्तप्रमत्तकुपिता-
नां भावज्ञानं दृष्टमिति न्यायेन व्यक्तीकृतम् ॥ ७ ॥ सपुत्रेति । तपस्विनी शोच्या ॥ ८ ॥ यदीति । वृत्ता परेता सुवृत्ता स्वाचारा ॥ ९ ॥

पतित्वममराणां वा पृथिव्याश्चापि लक्ष्मण॥ तां विना तपनीयाभां नेच्छेयं जनकात्मजाम्॥५॥कच्चिज्जीवति वैदेही प्रा-
णैः प्रियतरा मम॥कच्चित्प्रव्राजनं सौम्य न मे मिथ्या भविष्यति॥६॥सीतानिमित्तं सौमित्रे मृते मयि गते त्वयि॥कच्चि-
त्सकामा सुखिता कैकेयी सा भविष्यति ॥ ७ ॥ सपुत्रराज्यां सिद्धार्थां मृतपुत्रा तपस्विनी ॥ उपस्थास्यति कौसल्या
कच्चित्सौम्य न केकयीम्॥८॥यदि जीवति वैदेही गमिष्याम्याश्रमं पुनः॥सुवृत्ता यदि वृत्ता सा प्राणांस्त्यक्ष्यामि लक्ष्म-
ण ॥९॥ यदि मामाश्रमगतं वैदेही नाभिभाषते॥ पुनः प्रहसिता सीता विनशिष्यामि लक्ष्मण॥१०॥ ब्रूहि लक्ष्मण वैदेही
यदि जीवति वा न वा॥ त्वयि प्रमत्ते रक्षोभिर्भक्षिता वा तपस्विनी ॥११॥ सुकुमारी च बाला च नित्यं चादुःखदर्शिनी ॥
मद्वियोगेन वैदेही व्यक्तं शोचति दुर्मनाः ॥ १२ ॥ सर्वथा रक्षसा तेन जिह्मेन सुदुरात्मना॥ वदता लक्ष्मणेत्युच्चैस्तवा-
पि जनितं भयम् ॥ १३ ॥ श्रुतस्तु शङ्के वैदेह्या स स्वरः सदृशो मम ॥ त्रस्तया प्रेषितस्त्वं च द्रष्टुं मां शीघ्रमागतः ॥१४॥

यदि मामिति । प्रहसिता प्रहसितमुखी ॥ १० ॥ ब्रूहीति । यदि जीवति तदा ब्रूहि वद वैदेही जीवति वा न वा । न वेत्यस्य विवरणं त्वयीति ।
प्रमत्ते अनवहिते ॥ ११ ॥ सुकुमारीति । दुःखं पश्यतीति दुःखदर्शिनी सा न भवतीत्यदुःखदर्शिनी शोचति अशोचत् । वनवास इति शेषः ।
दुर्मनाः चिन्ताकुलेति यावत् ॥ १२ ॥ सर्वथेति । जिह्मेन कपटेन तवापि अतिशूरस्यापि ॥ १३ ॥ श्रुतस्त्विति । मम स्वरेण यस्मादागतः
तस्मात् सः स्वरो वैदेह्या श्रुतः त्रस्तया तया त्वं प्रेषितश्चेति शङ्के इति योजना ॥ १४ ॥ ॥ ॥ ॥

सर्वथेति । कष्टमेवाह प्रतीति । प्रतिकर्तुं मत्कृतापकारस्य प्रत्यपकारं कर्तुम् अन्तरम् अवकाशो दत्तः ॥ १५ ॥ प्रतीकारमेवाह दुःखिता इति । पिशिताशनत्वं निहनने हेतुः ॥ १६ ॥ अहोस्मिन्निति । संधिरार्षः । ईदृशं व्यसनमज्जनं प्राप्तव्यमिति शङ्के ॥ १७ ॥ इतीति । वरारोहामिति चिन्ताहेतुसौन्दर्यातिशयोक्तिः ॥ १८ ॥ विगर्हमाण इत्यादिश्लोकद्वयमेकान्वयम् । वक्ष्यमाणानेकसर्गार्थसंग्रहरूपम् । श्रमात् बहुदूरधावनात् प्रतिश्रयं स्वाश्रमप्रदेशं शून्यं सीतारहितं प्रतिश्रयमित्यनुषज्यते । अनन्तरं स्वाश्रमं संप्रविगाह्य प्रविश्य तमपि शून्यं समीक्ष्येति शे-

सर्वथा तु कृतं कष्टं सीतामुत्सृजता वने ॥ प्रतिकर्तुं नृशंसानां रक्षसां दत्तमन्तरम् ॥ १५ ॥ दुःखिताः खरघातेन राक्षसाः पिशिताशनाः ॥ तैः सीता निहता घोरैर्भविष्यति न संशयः ॥ १६ ॥ अहोस्मिन्व्यसने मग्नः सर्वथा शत्रुसूदन ॥ किंन्विदानीं करिष्यामि शङ्के प्राप्तव्यमीदृशम् ॥ १७ ॥ इति सीतां वरारोहां चिन्तयन्नेव राघवः ॥ आजगाम जनस्थानं त्वरया सहलक्ष्मणः ॥ १८ ॥ विगर्हमाणोनुजमार्तरूपं क्षुधा श्रमाच्चैव पिपासया च विनिःश्वसन् शुष्कमुखो विवर्णः प्रतिश्रयं प्राप्य समीक्ष्य शून्यम् ॥ १९ ॥ स्वमाश्रमं संप्रविगाह्य वीरो विहारदेशाननुसृत्य कांश्चित् ॥ एतत्तदित्येव निवासभूमौ प्रहृष्टरोमा व्यथितो बभूव ॥ २० ॥ इति श्रीम० अष्टप० सर्गः ॥ ५८ ॥

अथाश्रमादुपावृत्तमन्तरा रघुनन्दनः ॥ परिपप्रच्छ सौमित्रिं रामो दुःखार्दितं पुनः ॥ १ ॥ ॥ ॥

षः । तदनु सीतायाः कांश्चिद्विहारदेशाननुसृत्य विचित्य तानपि शून्यान् समीक्ष्य तत्रत्यनिवासभूमौ क्रीडास्थाने तदेतदिति तादृशमेतादृशमिति विहारविशेषं स्मृत्वा प्रहृष्टरोमा सन् शोकेन व्यथितो बभूव ॥ १९ ॥ २० ॥ ॥ इति श्रीगोविन्दराजविरचिते श्रीरामायणभूषणे रत्नमेखलाख्याने आरण्यकाण्डव्याख्याने अष्टपञ्चाशः सर्गः ॥ ५८ ॥ ॥ ॥ ॥

एवं संग्रहेणोक्तमर्थं पुनर्विस्तरेण वक्तुमुपक्रमते अथेत्यादि । अन्तरा मध्ये मार्गम् । दुःखार्दितमिति क्रियाविशेषणम् । मारीचवधस्थानात् स्वाश्रमं गच्छन् मध्ये पप्रच्छेत्यर्थः ॥ १ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

तमिति । तं सौमित्रिमुवाच तत्र प्रश्नप्रकारमाह किमर्थमिति । यदा तु त्वया रक्षितायाः का हानिरिति विश्वासात् मया विरहिता कृता तदा तामपास्य विहाय किमर्थमागतः ॥ २ ॥ उवाचेत्युक्तार्थमाह दृष्ट्वेति । त्वां दृष्ट्वा पापं सीतानिष्टरूपं शङ्कमानं मे मम मनः व्यथितमिति यत् तत्सत्यम् ॥ ३ ॥ एतच्च कथं निश्चीयत इत्यत्राह स्फुरत इति । बाहुः सव्य इत्यनुषज्यते । हृदयं वक्षोमध्यम् ॥ ४ ॥ एवमिति । भूयो दुःखेन बहुतरदुःखेन समाविष्टः पूर्वं सीतावचनाद्दुःखाक्रान्तः सम्प्रति रामेण त्वया अकृत्यं कृतमित्युच्यमानत्वात् भूयो दुःखसमाविष्टत्वम् ॥

तमुवाच किमर्थं त्वमागतोऽपास्य मैथिलीम् ॥ यदा सा तव विश्वासाद्वने विरहिता मया ॥ २ ॥ दृष्ट्वैवाभ्यागतं त्वां मे मैथिलीं त्यज्य लक्ष्मण ॥ शङ्कमानं महत्पापं यत्सत्यं व्यथितं मनः ॥ ३ ॥ स्फुरते नयनं सव्यं बाहुश्च हृदयं च मे ॥ दृष्ट्वा लक्ष्मण दूरे त्वां सीताविरहितं पथि ॥ ४ ॥ एवमुक्तस्तु सौमित्रिर्लक्ष्मणः शुभलक्षणः ॥ भूयो दुःखसमाविष्टो दुःखितं राममब्रवीत् ॥ ५ ॥ न स्वयं कामकारेण तां त्यक्त्वाहमिहागतः ॥ प्रचोदितस्तयैवोग्रैस्त्वत्सकाशमिहागतः ॥ ६ ॥ आर्येणेव पराक्रुष्टं हा सीते लक्ष्मणेति च ॥ परित्राहीति यद्वाक्यं मैथिल्यास्तच्छ्रुतिं गतम् ॥ ७ ॥ सा तमार्तस्वरं श्रुत्वा तव स्नेहेन मैथिली ॥ गच्छ गच्छेति मामाह रुदन्ती भयविह्वला ॥ ८ ॥ प्रचोद्यमानेन मया गच्छेति बहुशस्तया ॥ प्रत्युक्ता मैथिली वाक्यमिदं त्वत्प्रत्ययान्वितम् ॥ ९ ॥ न तत्पश्याम्यहं रक्षो यदस्य भयमावहेत् ॥ निर्वृता भव नास्त्येतत्केनाप्येवमुदाहृतम् ॥ १० ॥ ॥

॥ ५ ॥ न स्वयमिति । कामकारेण स्वेच्छाकरणेन स्वयमित्यस्य विवरणमिदम् । उग्रैः वचोभिरित्यर्थसिद्धम् ॥ ६ ॥ आर्येणेति । हा सीते लक्ष्मणेति परित्राहीति च यद्वाक्यम् आर्येणेव भवतेव केनचित्पराक्रुष्टम् आह्वानपुरःसरं घोषितं तत् मैथिल्याः श्रुतिं गतम् ॥ ७ ॥ सा तमिति । तव स्नेहेन त्वयि स्नेहेन ॥ ८ ॥ प्रचोद्यमानेनेति । त्वत्प्रत्ययान्वितं त्वयि प्रत्ययः दुराधर्षत्वदैन्यराहित्यविषयो विश्वासः तेनान्वितम् इदं वक्ष्यमाणलक्षणं वाक्यं मैथिली प्रत्युक्ता ॥ ९ ॥ न तदिति । निर्वृता सुखिता भव नास्त्येतत् रामवाक्यत्वेन यच्छङ्कितम् एतत् रामवाक्यं न भवति ॥ १० ॥

रामवचनत्वेऽनुपपत्तिमाह विगर्हितमिति । विगर्हितं दैन्यावहत्वात् महाकुलप्रसूतस्य निन्दितं नीचम् आपत्काले स्त्रीसमाह्वानस्य क्षुद्रकृतत्वात् कुत्सितं वचनं कथमभिधास्यति यस्त्रिदशानपि त्रायेत् कथं सः सीते त्राहीति वचनमभिधास्यति ॥ ११ ॥ किमिति । किं निमित्तं किमपि प्रयोजनमुद्दिश्य केनापि दुर्जनेन राक्षसेन मे भ्रातुः स्वरं स्वरसदृशं स्वरं आलम्ब्य अवलम्ब्य त्राहि त्राहीति वाक्यम् ईरितम् उक्तम् । शोभने इति सीतासंबोधनम् ॥ १२ ॥ विस्वरमिति । स्वरप्रकारविशेषशोधनेऽपि नायं रामस्वर इत्यर्थः ॥ १३ ॥ अलमित्यादिसार्धश्लोक एकान्वयः । वैक्लव्यं विक्लवत्वम् । विक्लवो विह्वलस्तथेति हलायुधः । निरुत्सुका मत्प्रस्थापनोद्योगरहिता भव नास्ति न विद्यते ॥ १४ ॥ नेत्यर्धमेकं वाक्यम् । पूर्वमेकैकेनाजय्यत्वमुक्तं संप्रति मिलितैरिति विशेषः ॥ १५ ॥ एवमिति । परिमोहितचेतना कलुषितबुद्धिः ॥ १६ ॥ भाव इति । भ्रातरि विनष्टे सति मां प्राप्तु पापः कुत्सितः भावः मयि तव त्वया निवेशित एव त्वं च मां नावाप्स्यसि ॥ १७॥ संकेतादिति । भरतेन कृतात्संकेतात् कुतश्चिदवकाशे राममवश्यं हनिष्यामीत्येवंरूपात् रामं समनुगच्छसि न तु रामभक्त्या । अत्र हेतुमाह क्रोशन्तमिति । क्रोशन्तमेनं यथा नाभ्यवपद्यसे न प्राप्नोषि तेन प्रकारेण संकेतादनुगच्छसीत्यन्वयः ॥ १८ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

विगर्हितं च नीचं च कथमार्योभिधास्यति ॥ त्राहीति वचनं सीते यस्त्रायेत्त्रिदशानपि ॥ ११॥ किन्निमित्तं तु केनापि भ्रातुरालम्ब्य मे स्वरम् ॥ राक्षसेनेरितं वाक्यं त्राहि त्राहीति शोभने ॥ १२ ॥ विस्वरं व्याहृतं वाक्यं लक्ष्मण त्राहि मामिति ॥ न भवत्या व्यथा कार्या कुनारीजनसेविता ॥ १३ ॥ अलं वैक्लव्यमालम्ब्य स्वस्था भव निरुत्सुका ॥ न सोस्ति त्रिषु लोकेषु पुमान्वै राघवं रणे ॥ जातो वा जायमानो वा संयुगे यः पराजयेत् ॥ १४ ॥ न जय्यो राघवो युद्धे देवैः शक्रपुरोगमैः ॥ १५ ॥ एवमुक्ता तु वैदेही परिमोहितचेतना ॥ उवाचाश्रूणि मुञ्चन्ती दारुणं मामिदं वचः ॥ १६ ॥ भावो मयि तवात्यर्थं पाप एव निवेशितः ॥ विनष्टे भ्रातरि प्राप्तुं न च त्वं मामवाप्स्यसि ॥ ॥ १७॥ संकेताद्भरतेन त्वं रामं समनुगच्छसि ॥ क्रोशन्तं हि यथात्यर्थं नैवमभ्यवपद्यसे ॥ १८ ॥ ॥

रिपुरिति । अन्तरप्रेप्सुः रन्ध्रान्वेषी येन प्रकारेण एवमनुगच्छसि तथा नाभिपद्यसे इत्यन्वयः ॥ १९ ॥ एवमिति । क्रोधादिति काकाक्षिन्यायेनोभयत्रान्वेति ॥ २० ॥ एवमिति । तां विना त्वमागत इति यत् तदुष्कृतम् अकृत्यम् ॥ २१ ॥ उक्तं विवृणोति जानन्नपीति ॥ २२ ॥ अनेनेत्युक्तं विशदयति नहीति । स्त्रिया इत्यविवेकसंभावनासूचनं स्त्रीष्वपि विशेषज्ञापनाय क्रुद्धाया इति । यस्त्वं क्रुद्धायाः स्त्रियाः परुषं श्रुत्वा इहागतः तस्य ते मैथिलीं त्यक्त्वा यासीति यत्तत्कर्म न परितुष्यामि ॥ २३ ॥ सर्वथेति । नाकरोः शासनं ममेति यत्तत्सर्वथा ते अपनीत-

रिपुः प्रच्छन्नचारी त्वं मदर्थमनुगच्छसि ॥ राघवस्यान्तरप्रेप्सुस्तथैनं नाभिपद्यसे ॥ १९ ॥ एवमुक्तो हि वैदेह्या संरब्धो रक्तलोचनः ॥ क्रोधात्प्रस्फुरमाणोष्ठ आश्रमादभिनिर्गतः ॥ २० ॥ एवं ब्रुवाणं सौमित्रिं रामः सन्तापमोहितः ॥ अब्रवीद्दुष्कृतं सौम्य तां विना यत्त्वमागतः ॥ २१ ॥ जानन्नपि समर्थं मां रक्षसां विनिवारणे ॥ अनेन क्रोधवाक्येन मैथिल्या निःसृतो भवान् ॥ २२ ॥ नहि ते परितुष्यामि त्यक्त्वा यद्यासि मैथिलीम् ॥ क्रुद्धायाः परुषं श्रुत्वा स्त्रियाश्च त्वमिहागतः ॥ २३ ॥ सर्वथा त्वपनीतं ते सीतया यत्प्रचोदितः ॥ क्रोधस्य वशमापन्नो नाकरोः शासनं मम ॥ २४ ॥ असौ हि राक्षसः शेते शरेणाभिहतो मया ॥ मृगरूपेण येनाहमाश्रमादपवाहितः ॥ २५ ॥ विकृष्य चापं परिधाय सायकं सलीलबाणेन च ताडितो मया ॥ मार्गीं तनुं त्यज्य स विक्लवस्वरो बभूव केयूरधरः स राक्षसः ॥ २६ ॥ शराहतेनैव तदार्तया गिरा स्वरं ममालम्ब्य सुदूरसंश्रवम् ॥ उदाहृतं तद्वचनं सुदारुणं त्वमागतो येन विहाय मैथिलीम् ॥ २७ ॥ इति श्रीमदारण्यकाण्डे एकोनषष्टितमः सर्गः ॥ ५९ ॥

म् अपनयः क्रुद्धया स्त्रिया यत्किंचित्परुषमुक्तं चेत्तत्सोढव्यम् । कथंचिदसहने बहिरागत्यान्तर्हितो भूत्वा तत्परिपालनं कर्तव्यम् । केवलमागमनं तवापनीतिरेवेति भावः ॥ २४ ॥ अपनीतिमेवोपपादयितुं स्वरान्यथाभावं दर्शयति असावित्यादिश्लोकत्रयेण ॥ २५ ॥ विकृष्येति । परिधाय संधाय सलीलबाणेन लीलार्थबाणेन मार्गीं मृगसंबन्धिनीं त्यज्य त्यक्त्वा सविक्लवस्वरः सदीनस्वरः केयूरधरः अङ्गदधरः । आसीदित्यनेन दुरातीतत्वं गम्यते ॥ २६ ॥ शरेति । तदेति छेदः । सुदूरे संश्रवः श्रवणं यस्य तं मम स्वरं मत्स्वरसदृशं स्वरम् आलम्ब्य आश्रित्य आर्तया गिरा दीनया

वाचा शराहतेन तेनैव तदा तस्मिन् काले सुदारुणं तद्वचनमुदाहृतम् । येन वचनेन श्रुतेन मैथिलीं विहाय आगतोसि । अस्मिन् सर्गे सप्तविंशतिश्लोकाः ॥ २७ ॥ इति श्रीगोविन्दराजविरचिते श्रीरामायणभूषणे रत्नमेखलाख्याने आरण्यकाण्डव्याख्याने एकोनषष्टितमः सर्गः ॥ ५९ ॥

एवमियता प्रबन्धेन संभोगशृङ्गारो वर्णितः । अथ विप्रलम्भशृङ्गारमासुवेलारोहणाद्वर्णयितुमारभते । तदङ्गत्वेन रसान्तराणि दर्शितानि । संयुक्तयोस्तु संभोगो विप्रलम्भो वियुक्तयोरिति लक्षणात् । तत्र । अभिलाषमनःसङ्गौ संकल्पो गुणसंस्तुतिः । प्रद्वेषः तापाभिमतत्यागावुन्मादो मूर्च्छना च मृतिरित्युक्तविप्रलम्भावस्थास्वष्टमीं दशामाह सर्गत्रयेण भृशमित्यादि । आव्रजमानस्य आगच्छतः अधो वामलोचनं वामनेत्र-

भृशमाव्रजमानस्य तस्याधो वामलोचनम् ॥ प्रास्फुरच्चास्खलद्रामो वेपथुश्चाप्यजायत ॥१॥ उपालक्ष्य निमित्तानि सोऽशुभानि मुहुर्मुहुः ॥ अपि क्षेमं नु सीताया इति वै व्याजहार च ॥ २ ॥ त्वरमाणो जगामाथ सीतादर्शनलालसः ॥ शून्यमावसथं दृष्ट्वा बभूवोद्विग्नमानसः ॥ ३ ॥ उद्भ्रमन्निव वेगेन विक्षिपन् रघुनन्दनः ॥ तत्र तत्रोटजस्थानमभिवीक्ष्य समन्ततः ॥ ४ ॥ ददर्श पर्णशालां च रहितां सीतया तदा ॥ श्रिया विरहितां ध्वस्तां हेमन्ते पद्मिनीमिव ॥५॥ रुदन्तमिव वृक्षैश्च म्लानपुष्पमृगद्विजम् ॥ श्रिया विहीनं विध्वस्तं संत्यक्तवनदेवतम् ॥ ६ ॥ विप्रकीर्णाजिनकुशं विप्रविद्धबृसीकटम् ॥ दृष्ट्वा शून्यं निजस्थानं विललाप पुनः पुनः ॥ ७ ॥

स्याधःपक्ष्म प्रास्फुरत् । अधो वामदृशः स्फूर्तौ वह्वनिष्टो भवेत् पुमानिति लक्षणात् । स्वयमस्खलत् प्रयाणकाले स्खलनं करोतीष्टस्य भञ्जनमिति प्रसिद्धिः । वेपथुः कम्पः ॥ १ ॥ उपालक्ष्येति । अशुभानि अशुभसूचकानि ॥ २ ॥ त्वरमाण इति । लालसः साभिलाषः आवसथं गृहम् । स्थानावसथवास्तु चेत्यमरः॥३॥ उद्भ्रमन्निति श्लोकद्वयमेकान्वयम् । वेगेन उद्भ्रमन्निव उत्पतन्निव विक्षिपन् हस्तादीनवयवानितस्ततः क्षिपन् ॥ ४॥५॥ रुदन्तमिति । श्लोकद्वयमेकान्वयम् । वृक्षैः रुदन्तमिव स्थितं हीनस्वरभृङ्गवत्त्वादिति भावः । पुष्पाणि सीतया पूर्वमपचितानि द्विजाः पक्षिणः म्लानाः पुष्पमृगद्विजाः यस्मिन् तत् तथोक्तम् । श्रिया कान्त्या विहीनं विध्वस्तं विशीर्णं रावणसंन्यासिने दत्तत्वेन विप्रकीर्णाः अयथास्थानस्थिताः अजिनकुशाः

यस्मिन् तत्तथा ग्रहणकाले सीताया अवलम्बितत्वेन विप्रविद्धबृसीकटं विपर्यस्तमुन्यासनास्तरणं शून्यं सीतारहितं विललाप पर्यदेवयत् ॥ ६ ॥ ७ ॥ विलापमाह द्वाभ्यां हृतेत्यादि । हृता अपहृता नष्टा यादृच्छिकमदर्शनं गता निलीना विनोदाय व्यवहिता अथवा निर्जनतया भीरुः सती गूढं वनमागता पद्मिनीं याता । स्नानार्थमिति शेषः । नदीं गतेत्यनन्तरमितिकरणं द्रष्टव्यम् ॥८॥९॥ यत्नादिति । शोकाद्धेतोः उन्मत्त इव लक्ष्यते । अलक्ष्यतेत्यर्थः ॥ १० ॥ वृक्षादिति । नदात् पश्चिमप्रवाहात् शोकपङ्कार्णवाप्लुतो बभूव ॥ ११ ॥ अथ शोकमोहातिरेकेणाचेतनेषु चेतनबुद्ध्या तान् प्रति-

हृता मृता वा नष्टा वा भक्षिता वा भविष्यति ॥ निलीनाप्यथवा भीरुरथवा वनमाश्रिता ॥ ८ ॥ गता विचेतुं
पुष्पाणि फलान्यपि च वा पुनः ॥ अथवा पद्मिनीं याता जलार्थं वा नदीं गता ॥ ९ ॥ यत्नान्मृगयमाणस्तु ना-
ससाद वने प्रियाम् ॥ शोकरक्तेक्षणः शोकादुन्मत्त इव लक्ष्यते ॥ १० ॥ वृक्षाद्वृक्षं प्रधावन् स गिरेश्चाद्रिं नदान्न-
दीम् ॥ बभूव विलपन् रामः शोकपङ्कार्णवाप्लुतः ॥ ११ ॥ अपि कच्चित्त्वया दृष्टा सा कदम्बप्रिया प्रिया ॥
कदम्ब यदि जानीषे शंस सीतां शुभाननाम ॥ १२ ॥ स्निग्धपल्लवसंकाशा पीतकौशेयवासिनी ॥ शंसस्व यदि वा
दृष्टा बिल्व बिल्वोपमस्तनी ॥ १३ ॥ अथवार्जुन शंस त्वं प्रियां तामर्जुनप्रियाम्॥ जनकस्य सुता भीरुर्यदि जीवति
वा न वा ॥ १४ ॥ ककुभः ककुभोरूं तां व्यक्तं जानाति मैथिलीम् ॥ यथा पल्लवपुष्पाढ्यो भाति ह्येष वनस्पतिः ॥ १५ ॥

भाषते अपीत्यादिना । कदम्बानि कदम्बपुष्पाणि प्रियाणि यस्याः सा कदम्बप्रिया प्रिया मत्कान्ता अपिः प्रश्ने एवं प्रश्नेऽपि प्रतिवचनादानमनादरकृत मिति मत्वाह कदम्बेति शुभाननामिति चिह्नकीर्तनम् । कदम्बप्रियेत्यनेन दर्शनसंभावनोच्यते ॥ १२ ॥ स्निग्धेति ॥ स्निग्धपल्लवसंकाशेत्यनेन कोमलाङ्गीत्वमुक्तम् बिल्वोपमस्तनीत्यनेन पद्मिनीजातिरुक्ता । तदुक्तं रतिरहस्ये पद्मिनीलक्षणे । स्तनयुगमपि यस्याः श्रीफलश्रीविडम्बीति ॥ १३ ॥ अथवेति । बिल्वेनानुक्तौ अयं मत्सरान्न कथयतीत्यर्जुनवृक्षं पृच्छति यदि ज्ञातं यदीत्यर्थः ॥ १४ ॥ प्रतिवचनादानेनायं न जानातीति मत्वा वृक्षान्तरे तत् ज्ञानं संभावयति ककुभ इति ॥ ककुभोर्जुनविशेषः । स च स्त्रीणामूरुतुल्यो भवति अत एवमुच्यते ककुभोरूमिति । केचित्कर-

भोरूमिति वदन्ति । तत्प्रकृतशैलीविरुद्धम्। कदम्ब कदम्बप्रिया बिल्व बिल्वोपमस्तनीत्येवम् मुच्यते । ज्ञाने हेतुमाह यथेति । अनेन परिचयसंभावनोक्ता । जानाति कथं न कथमपीत्यर्थसिद्धम् । एवमुत्तरत्रापि श्लोके द्रष्टव्यम् ॥ १५ ॥ भ्रमरैरिति । उपसमीपे गीतः कृतवेदघोष इति ध्वन्यते । यथा येन प्रकारेण एवंभूतो द्रुमवरोयं तेन प्रकारेण मन्ये एष जानाति तिलकः ॥ १६ ॥ अशोकेति । स्ववचनकरणाय स्तौति शोकापनुदेति । पचाद्यच् गुणाभाव आर्षः । त्वन्नामानं कुरु अशोकं कुरु संदर्शनेन ज्ञापनेन शोकनिवृत्त्यर्थम् प्रियां संदर्शयेत्यर्थः ❀ तनिश्लोकी ❀ शोको य-

भ्रमरैरूपगीतश्च यथा द्रुमवरो ह्ययम् ॥ एष व्यक्तं विजानाति तिलकस्तिलकप्रियाम् ॥ १६ ॥ अशोक शोकापनुद शोकोपहतचेतसम् ॥ त्वन्नामानं कुरु क्षिप्रं प्रियासंदर्शनेन माम् ॥ १७ ॥ यदि ताल त्वया दृष्टा पक्वतालफलस्तनी ॥ कथयस्व वरारोहां कारुण्यं यदि ते मयि ॥ १८ ॥ यदि दृष्टा त्वया सीता जम्बु जम्बुफलोपमाम् ॥ प्रियां यदि विजानीषे निःशङ्कं कथयस्व मे ॥ १९ ॥ अहो त्वं कर्णिकाराद्य सुपुष्पैः शोभसे भृशम् ॥ कर्णिकारप्रिया साध्वी शंस दृष्टा प्रिया यदि ॥ २० ॥ चूतनीपमहासालान् पनसान् कुरवान् धवान् ॥ दाडिमानसनान् गत्वा दृष्ट्वा रामो महायशाः ॥ २१ ॥ मल्लिका माधवीश्चैव चम्पकान् केतकीस्तथा ॥ पृच्छन्रामो वने भ्रान्त उन्मत्त इव लक्ष्यते ॥ २२ ॥ ॥

स्मान्न भवति सः अशोक इति व्युत्पत्तिमभिप्रेत्य शोकापनुदेत्युक्तिः । त्वन्नामानं शोकरहितमित्यर्थः ॥ १७ ॥ यदि तालेति । पक्वतालेति संबन्धोक्तिः ॥ १८ ॥ यदीति । जम्बु । अम्बार्थनद्योर्ह्रस्व इति ह्रस्वत्वम् एङ्ह्रस्वात्सम्बुद्धेरिति सुलोपः । स्निग्धताकारेण जम्बुफलौपम्यं विजानीषे विह्नत इति शेषः ॥ १९ ॥ अहो इति । सुपुष्पैरिति धार्मिकत्वोक्तिः ॥ २० ॥ चूतेति । श्लोकद्वयमेकान्वयम् । क्रियाभेदाद्रामपदद्वयं नीपः कदम्बः कुरवान् कुरबकान् रामः चूतादीन् गत्वा दृष्ट्वा पृच्छन् । आधावनेन सर्वत्र भ्रान्तः कृतभ्रमणः रामः उन्मत्तः चित्तविभ्रमवानिव लक्ष्यते अलक्ष्यत ॥ २१ ॥ २२ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

इति वृक्षान् पृष्ट्वा मृगान् पृच्छति अथेति । वृक्षा मा कथयन्तु त्वं तु कथयेत्याशयेनाथवाशब्दप्रयोगः । मृगशावस्य मृगबालस्याक्षिणी इवाक्षिणी यस्यास्ताम् । मृगस्य सीताज्ञाने योग्यतामाह मृगेति । मृगवद्विविधं प्रेक्षत इति मृगविप्रेक्षणी सहिता भवेदिति संभावनायां लिङ् ॥ २३ ॥ गजेति । गजनासोरूः करिकरोरूः वरवारण वारणश्रेष्ठ हे गज तां सीतां तुभ्यं तव विदितां मन्ये शङ्के । गजनासोरूः सा त्वया यदि दृष्टा भवेत्तदाख्याहि ॥ २४ ॥ शार्दूलेति । अत्र तुल्यगतित्वरूपः संबन्धो बोध्यः । न ते भयं शूरस्य तव भयं नास्ति । एतेन पूर्वोक्ताः सर्वे

अथवा मृगशावाक्षीं मृग जानासि मैथिलीम् ॥ मृगविप्रेक्षणी कान्ता मृगीभिः सहिता भवेत् ॥ २३ ॥ गज सा गजनासोरूर्यदि दृष्टा त्वया भवेत् ॥ तां मन्ये विदितां तुभ्यमाख्याहि वरवारण ॥ २४ ॥ शार्दूल यदि सा दृष्टा प्रिया चन्द्रनिभानना ॥ मैथिली मम विस्रब्धं कथयस्व न ते भयम् ॥ २५ ॥ किं धावसि प्रिये दूरं दृष्टासि कमलेक्षणे ॥ वृक्षैराच्छाद्य चात्मानं किं मां न प्रतिभाषसे ॥ २६ ॥ तिष्ठ तिष्ठ वरारोहे न तेऽस्ति करुणा मयि ॥ नात्यर्थं हास्यशीलासि किमर्थं मामुपेक्षसे ॥ २७ ॥ पीतकौशेयकेनासि सूचिता वरवर्णिनि ॥ धावन्त्यपि मया दृष्टा तिष्ठ यद्यस्ति सौहृदम् ॥ २८ ॥ नैव सा नूनमथवा हिंसिता चारुहासिनी ॥ कृच्छ्रं प्राप्तं न मां नूनं यथोपेक्षितुमर्हति ॥ २९ ॥ व्यक्तं सा भक्षिता बाला राक्षसैः पिशिताशनैः ॥ विभज्याङ्गानि सर्वाणि मया विरहिता प्रिया ॥ ३० ॥

भीत्या न प्रत्यूचुरिति रामस्याशयः ॥ २५ ॥ पुनरवस्थाविशेषं दर्शयति किं धावसीति । प्रिये किमर्थं धावसि धावन्ती दृष्टासि नूनम् । अथादर्शनादाह वृक्षैरिति । इदं च पूर्वापेक्षयातिरिक्तं दर्शनान्तरम् ॥ २६ ॥ २७ ॥ पीतेति । अन्तर्हितापि पीतकौशेयेन सूचितासि । इदमपि प्रत्ययान्तरम् । पुनरपि प्रत्ययान्तरमाह धावन्त्यपीति ॥ २८ ॥ अथ सर्वात्मना दर्शनाभावात् प्रकारान्तरमुत्प्रेक्षते नैवेति । अथवा सात्र नैव विद्यते किंतु हिंसिता । अत्र हेतुमाह कृच्छ्रमिति । कृच्छ्रं दुःखं प्राप्तं मां यथा येन प्रकारेण उपेक्षितुं नार्हति नूनं तेन प्रकारेण हिंसितैव नूनम् ॥ २९ ॥ एतदेव द्रढयति व्यक्तमिति ॥ ३० ॥ ॥ ॥ ॥

वक्ष्यमाणदशामनुसंधाय प्रलपति नूनमिति। पूर्णचन्द्रमिव ग्रस्तं राहुग्रस्तं पूर्णचन्द्रमिव स्थितमित्यर्थः। एवंभूतं मुखं निष्प्रभतां गतं नूनमित्यन्वयः॥ ३१ ॥ सा हीति। ग्रैवेयकं कण्ठभूषणम् या उक्तविशेषणा ग्रीवा सा भक्षिता भवेदित्यन्वयः॥ ३२ ॥ नूनमिति। हस्ताभरणं कटकम् ॥ ३३ ॥ मयेति। भक्षणाय विरहितासीदिति पूर्वार्धेऽन्वयः। सार्थेन पथिकसमुदायेन ॥ ३४ ॥ लक्ष्मणमामन्त्र्य पृच्छति हा लक्ष्मणेति। पश्यसि पश्यसि किं हा सीत इति वक्तव्ये हा सीतेति सन्धिरार्षः। इतिकरणस्य सर्गारम्भस्थेन विललापेत्यनेनान्वयः ॥ ३५ ॥ इत्येवमिति सार्धश्लोक एकान्वयः।

नूनं तच्छुभदन्तोष्ठं सुनासं चारुकुण्डलम् ॥ पूर्णचन्द्रमिव ग्रस्तं मुखं निष्प्रभतां गतम् ॥ ३१ ॥ सा हि चम्पकवर्णाभा ग्रीवा ग्रैवेयशोभिता ॥ कोमला विलपन्त्यास्तु कान्ताया भक्षिता शुभा ॥ ३२ ॥ नूनं विक्षिप्यमाणौ तौ बाहू पल्लवकोमलौ ॥ भक्षितौ वेपमानाग्रौ सहस्ताभरणाङ्गदौ ॥ ३३ ॥ मया विरहिता बाला रक्षसां भक्षणाय वै ॥ सार्थेनेव परित्यक्ता भक्षिता बहुबान्धवा ॥ ३४ ॥ हा लक्ष्मण महाबाहो पश्यसि त्वं प्रियां क्वचित् ॥ हा प्रिये क्व गता भद्रे हा सीतेति पुनः पुनः ॥ ३५ ॥ इत्येवं विलपन्रामः परिधावन्वनाद्वनम् ॥ क्वचिदुद्भ्रमते वेगात्क्वचिद्विभ्रमते बलात् ॥ क्वचिन्मत्त इवाभाति कान्तान्वेषणतत्परः ॥ ३६ ॥ स वनानि नदीः शैलान् गिरिप्रस्रवणानि च ॥ काननानि च वेगेन भ्रमत्यपरिसंस्थितः ॥ ३७ ॥ तथा स गत्वा विपुलं महद्वनं परीत्य सर्वं त्वथ मैथिलीं प्रति ॥ अनिष्ठिताशः स चकार मार्गणे पुनः प्रियायाः परमं परिश्रमम् ॥ ३८ ॥ इति श्रीम० षष्टितमः सर्गः ॥ ६० ॥

प्रथमार्थं पूर्वानुवादरूपं क्वचिदधिष्ठानसादृश्याभावेपि वेगात् शोकवेगादेव उद्भ्रमते सीताप्रतीतिरूपं भ्रमं प्राप्नोति क्वचिल्लतादौ बलात् सादृश्यबलात् विभ्रमते तत्प्रतीतिभ्रमं लभते मत्त इवाभाति। मत्तवत्परिभ्रमतीत्यर्थः॥ ❀ तनिश्लोकी ❀ ॥ ३६ ॥ स इति। सुगम्यानि वनानि दुर्गमाणि काननानि गिरेरुद्भूतानि प्रस्रवणानि गिरिप्रस्रवणानि। उत्सः प्रस्रवणं वारीत्यमरः। अपरिसंस्थितः अप्रतिष्ठितः॥ ३७ ॥ तथेति। सरामः तथा क्वचिदुद्भ्रमत इत्यादिरीत्या विपुलं विशालं महत् निरन्तरं वनं गत्वा सर्वं वनस्य सर्वप्रदेशं परीत्य पुनः पुनश्चरित्वा अथ मैथिलीं प्रति मैथिलीलाभं प्रति अनिष्ठिताशः अनिष्पन्नाशः सन् पुनरपि प्रियाया मार्गणे परमं परिश्रमं चकार ॥ ३८ ॥ इति श्रीगोविन्दराज० श्रीरा० रत्नमे० आ० षष्टितमः सर्गः ॥ ६० ॥

अथ रामस्य नवमीमवस्थां दर्शयत्येकषष्टितमे । दृष्ट्वेत्यादिश्लोकद्वयमेकान्वयम् । शून्यं सीतारहितम् रहितां सीतयेति शेषः । विध्वस्तानि रावणाक्रान्तत्वादिति भावः । सर्वशः सर्वत्र तत्र वनप्रदेशे वैदेहीं संनिरीक्ष्य विचित्य तत्रादृष्ट्वा पुनरपि रामग्रहणं क्रियाभेदात् प्राकुश्य सीतामुच्चैराहूय उवाच भुजग्रहणं शोककृतविकारविशेषः । प्रगृह्य उत्क्षिप्य ॥ १ ॥ २ ॥ क्वेति । क्व नु अत्र वने कुत्र प्रदेशे वर्तते कं वा देशान्तरं गता ॥ ३ ॥ वृक्षेणेति । आच्छाद्य स्वमिति शेषः । हसितुम् अन्तर्हितां मां ज्ञातुमसमर्थोसीत्येवं परिहसितुम् अद्य शोककाले ॥ ४ ॥

दृष्ट्वाश्रमपदं शून्यं रामो दशरथात्मजः॥ रहितां पर्णशालां च विध्वस्तान्यासनानि च ॥ १ ॥ अदृष्ट्वा तत्र वैदेहीं सन्निरीक्ष्य च सर्वशः ॥ उवाच रामः प्राकुश्य प्रगृह्य रुचिरौ भुजौ ॥ २ ॥ क्व नु लक्ष्मण वैदेही कं वा देशमितो गता ॥ केनाहृता वा सौमित्रे भक्षिता केन वा प्रिया ॥ ३ ॥ वृक्षेणाच्छाद्य यदि मां सीते हसितुमिच्छसि ॥ अलं ते हसितेनाद्य मां भजस्व सुदुःखितम् ॥ ४ ॥ यैः सह क्रीडसे सीते विश्वस्तैर्मृगपोतकैः ॥ एते हीनास्त्वया सौम्ये ध्यायन्त्यास्राविलेक्षणाः ॥ सीतया रहितोहं वै नहि जीवामि लक्ष्मण ॥ ५ ॥ मृतं शोकेन महता सीताहरणजेन माम् ॥ परलोके महाराजो नूनं द्रक्ष्यति मे पिता ॥६॥ कथं प्रतिज्ञां संश्रुत्य मया त्वमभियोजितः ॥ अपूरयित्वा तं कालं मत्सकाशमिहागतः ॥ ७ ॥ कामवृत्तमनार्यं मां मृषावादिनमेव च ॥ धिक्त्वामिति परे लोके व्यक्तं वक्ष्यति मे पिता ॥ ८ ॥ ॥

यैरिति । क्रीडसे क्रीडसि विश्वस्तैः चिरोपलालनेन विश्वासं प्राप्तैः मृगपोतकैः बालमृगैः । पोतः पाकोऽर्भको डिम्भ इत्यमरः । ध्यायन्ति त्वामिति शेषः । किमपि ध्यायन्तीति वा ॥ सीतयेति । इदमर्धमेकं वाक्यम् ॥ ५ ॥ मृतमिति । परलोके स्वर्गे ॥ ६ ॥ कथमिति । श्लोकद्वयमेकान्वयम् । प्रतिज्ञां चतुर्दशवर्षवनवासप्रतिज्ञां संश्रुत्य अङ्गीकृत्य मया अभियोजितः नियुक्तस्त्वं तं कालमपूरयित्वा कथमागतः कामवृत्तं यथेष्टाचारम् अनार्यं दुर्जनं मां धिक् त्वामिति वक्ष्यति । अहमुपालम्भयोग्य एव कामवृत्तत्वादिति भावः ॥ ७ ॥ ८ ॥

विवशमित्यादिश्लोकद्वयम्। विवशम् अस्वाधीनम्। त्वत्परतन्त्रमित्यर्थः। करुणं यथा भवति तथा उत्सृज्य त्यागकालेऽपि तव दयास्त्येवेति भावः। अनृजुं कपटाचारं मां नोत्सृज सुमध्यमे इदं मदुत्सर्जनं त्वल्लक्षणस्याननुरूपमिति भावः। उत्सर्जने को दोष इत्यत्राह त्वयेति ॥९॥१०॥ इतीवेति। एवंप्रकारेणेत्यर्थः। लालसः साभिलाषः ॥ ११ ॥ अनासादयमानमित्यादिसार्धश्लोक एकान्वयः। अप्राप्तवन्तमित्यर्थः। अत्यर्थं हितकाम्ययेत्यन्वयः ॥ १२ ॥ १३ ॥ मा विषादमित्यादि। विषादं मा कुरु अन्वेषणे यत्नं कुर्वित्युभयत्रान्वयः। अन्वेषणयोग्यतामाह इदं हीति। बहुकन्दरैः कन्दरतुल्यलतागृहैः शोभितम् ॥ १४ ॥ प्रियेति। प्रियः काननसंचारो यस्याः सा वनोन्मत्ता च वनं जलम्। जीवनं भुवनं वनमित्यमरः। वनेन वनदर्शनेन उन्मादवती अतिप्रियसलिलेत्यर्थः। यथाक्रमं तत्कार्यमाह सेति ॥ १५ ॥ सरितमिति। वञ्जुलो वेतसः सरितं स्नातुकामा संप्राप्ता स्यात् हासकामा परिहासकामा क्वचिद्वने निलीना स्याद्वा ॥ १६ ॥ वित्रासयितुकामेति। पूर्वं हासार्थं गूढेति शङ्का अत्र वित्रासनार्थमिति भिदा। मां त्वां च जिज्ञासमाना आवयोरन्वेषणादिसामर्थ्यं जिज्ञासमानेत्यर्थः ॥ तस्या इत्यर्धम् पृथक्। श्रीमन् भार्यावियोगलक्षणं ते नास्तीति भावः ॥ १७ ॥ ॥ ॥

विवशं शोकसंतप्तं दीनं भग्नमनोरथम् ॥ मामिहोत्सृज्य करुणं कीर्तिर्नरमिवानृजुम् ॥ ९ ॥ क्व गच्छसि वरारोहे मां नोत्सृज सुमध्यमे ॥ त्वया विरहितश्चाहं मोक्ष्ये जीवितमात्मनः ॥ १० ॥ इतीव विलपन्रामः सीतादर्शनलालसः ॥ न ददर्श सुदुःखार्तो राघवो जनकात्मजाम् ॥ ११ ॥ अनासादयमानं तं सीतां दशरथात्मजम् ॥ पङ्कमासाद्य विपुलं सीदन्तमिव कुञ्जरम् ॥ १२ ॥ लक्ष्मणो राममत्यर्थमुवाच हितकाम्यया ॥ १३ ॥ मा विषादं महाबाहो कुरु यत्नं मया सह ॥ इदं च हि वनं शूर बहुकन्दरशोभितम् ॥ १४ ॥ प्रियकाननसंचारा वनोन्मत्ता च मैथिली ॥ सा वनं वा प्रविष्टा स्यान्नलिनीं वा सुपुष्पिताम् ॥ १५ ॥ सरितं वापि संप्राप्ता मीनवञ्जुलसेविताम् ॥ स्नातुकामा निलीना स्याद्धासकामा वने क्वचित् ॥ १६ ॥ वित्रासयितुकामा वा लीना स्यात्कानने क्वचित् ॥ जिज्ञासमाना वैदेहीं त्वां मां च पुरुषर्षभ ॥ तस्या ह्यन्वेषणे श्रीमन् क्षिप्रमेव यतावहै ॥ १७ ॥ ॥ ॥ ॥

वनमिति। यदि मन्यसे यदीच्छसि तदा विचिनुवः त्वं शोके मनो मा कृथाः ॥ १८ ॥ एवमिति। लक्ष्मणेनैवमुक्तः अत एव समाहितः कृतचित्तसमाधानः विचेतुम् अन्वेष्टुम् ॥ १९ ॥ ताविति। वनानि स्वल्पानि महान्ति च पुष्पापचयव्यग्रात्र सन्निहिता भवेदिति गिरीन् विचित्रधातुसंग्रहसक्तात्र भवेदिति सरितः हंसकारण्डवादिललितपुलिनतया तदवलोकनकुतुकिनी भवेदिति सरांसि च फुल्लकमलपण्डमण्डिततया तद्विहारपरात्र भवेदिति निखिलेन भावप्रधानो निर्देशः। कात्स्न्र्येन विचिन्वानौ सीता न लब्धेति त्यक्तव्यापारौ न भवतः तौ दशरथात्मजौ न दृष्टेति तूर्ष्णीं तिष्ठन्तौ भवतः

वनं सर्वं विचिनुवो यत्र सा जनकात्मजा ॥ मन्यसे यदि काकुत्स्थ मा स्म शोके मनः कृथाः ॥ १८ ॥ एवमुक्तस्तु सौहार्दाल्लक्ष्मणेन समाहितः ॥ सह सौमित्रिणा रामो विचेतुमुपचक्रमे ॥ १९ ॥ तौ वनानि गिरींश्चैव सरितश्च सरांसि च ॥ निखिलेन विचिन्वानौ सीतां दशरथात्मजौ ॥ २० ॥ तस्य शैलस्य सानूनि गुहाश्च शिखराणि च ॥ निखिलेन विचिन्वानौ नैव तामभिजग्मतुः ॥ २१ ॥ विचित्य सर्वतः शैलं रामो लक्ष्मणमब्रवीत् ॥ नेह पश्यामि सौमित्रे वैदेहीं पर्वते शुभाम् ॥ २२ ॥ ततो दुःखाभिसंतप्तो लक्ष्मणो वाक्यमब्रवीत् ॥ विचरन्दण्डकारण्यं भ्रातरं दीप्ततेजसम् ॥ २३ ॥ प्राप्स्यसि त्वं महाप्राज्ञ मैथिलीं जनकात्मजाम् ॥ यथा विष्णुर्महाबाहुर्बलिं बद्ध्वा महीमिमाम् ॥ २४ ॥ एवमुक्तस्तु सौहार्दाल्लक्ष्मणेन स राघवः ॥ उवाच दीनया वाचा दुःखाभिहतचेतनः ॥ २५ ॥ ॥

मृदुप्रकृतिकत्वात् नैव तामभिजग्मतुरिति वक्ष्यमाणमत्राप्यनुपज्यते * तनिश्लोकी * ॥ २० ॥ तस्येति। तस्य शैलस्य प्रस्रवणगिरेः सानूनि प्रस्थान् शिखराणि शृङ्गाणि ॥ २१ ॥ विचित्येति। शैलं सर्वतः सर्वत्र शैले। उभसर्वतसोरिति द्वितीया। अन्ते इतिकरणम् ॥ २२ ॥ तत इति। दीप्ततेजसमिति वक्ष्यमाणसीतालाभहेतुलक्षणोक्तिः ॥ २३ ॥ प्राप्स्यसीति। सीताहर्तारं बुद्ध्वेति शेषः ॥ २४ ॥ एवमिति। दुःखाभिहतचेतनः दुःखोपहतहृदय इत्यर्थः ॥ २५ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

वनमिति । पद्मिन्य इत्यादौ सुविचिताः सुविचित इति विभक्तिविपरिणामः कार्यः ॥ २६ ॥ न हीत्यर्धमेकं वाक्यम् ॥ २७ ॥ एवमिति । विह्वलः परवशः ॥ २८ ॥ संतप्त इति । अवसन्नाङ्गः कृशाङ्गः गतबुद्धिः निःसंज्ञः विचेतनः निश्चेष्टः अशीतम् उष्णम् आयतं दीर्घमिति निश्वासक्रियाविशेषणम् ॥ २९ ॥ बहुलमिति । विचुक्रोश उच्चैः स्वरेणाहूतवान् ॥ ३० ॥ तमिति । प्रश्रितं सविनयमिति क्रियाविशेषणम् । प्रश्रिताञ्जलिः बद्धाञ्जलिः ॥ ३१ ॥ अनादृत्येति । लक्ष्मणोष्ठपुटाच्च्युतं लक्ष्मणोक्तमित्यर्थः । पुनः प्राक्रोशत् उद्घोषेणाहूतवान् । अस्मिन् सर्गे द्वात्रिंशच्छ्लोकाः ॥ ३२ ॥

वनं सर्वं सुविचितं पद्मिन्यः फुल्लपङ्कजाः ॥ गिरिश्चायं महाप्राज्ञ बहुकन्दरनिर्झरः ॥ २६ ॥ न हि पश्यामि वैदेहीं प्राणेभ्योऽपि गरीयसीम् ॥ २७ ॥ एवं स विपलन्रामः सीताहरणकर्शितः ॥ दीनशोकसमाविष्टो मुहूर्तं विह्वलोऽभवत् ॥ २८ ॥ संतप्तो ह्यवसन्नाङ्गो गतबुद्धिर्विचेतनः ॥ निषसादातुरो दीनो निःश्वस्याशीतमायतम् ॥ २९ ॥ बहुलं स तु निःश्वस्य रामो राजीवलोचनः ॥ हा प्रियेति विचुक्रोश बहुशो बाष्पगद्गदः ॥ ३० ॥ तं ततः सान्त्वयामास लक्ष्मणः प्रियबान्धवः ॥ बहुप्रकारं धर्मज्ञः प्रश्रितं प्रश्रिताञ्जलिः ॥ ३१ ॥ अनादृत्य तु तद्वाक्यं लक्ष्मणोष्ठपुटाच्च्युतम् ॥ अपश्यंस्तां प्रियां सीतां प्राक्रोशत्स पुनः पुनः ॥ ३२ ॥

इति श्रीमदारण्यकाण्डे एकषष्टितमः सर्गः ॥ ६१ ॥ ॥ ॥ ॥

सीतामपश्यन् धर्मात्मा कामोपहतचेतनः ॥ विललाप महाबाहू रामः कमललोचनः ॥ १ ॥ ॥

इति श्रीगोविन्दराजविरचिते श्रीरामायणभूषणे रत्नमेखलाख्याने आरण्यकाण्डव्याख्याने एकषष्टितमः सर्गः ॥ ६१ ॥ ॥ ॥

अथ रामस्य । दृङ्मनःसङ्गसंकल्पा जागरः कृशताऽरतिः । ह्रीत्यागोन्मादमूर्च्छान्ता इत्यनङ्गदशा दश ॥ इत्युक्तावस्थास्वरतिं नाम षष्ठीमवस्थां प्रदर्शयति द्विषष्टितमे सीतामित्यादि । धर्मात्मा कामोपहतचेतन इत्याभ्यां धर्माविरुद्धकामस्यानिन्द्यत्वमुक्तम् । महाबाहुरित्यूर्ध्वबाहुत्वमुच्यते । कमललोचन इत्यनेन समधुपद्मसाम्यादश्रुकालुष्यमुच्यते कामेन सीताविप्रलम्भजनितव्यामोहेन उपहता अप्रकृतिस्था चेतना चैतन्यं यस्य स तथा ॥ १ ॥

पश्यन्निवेति । पुरोवर्तित्वाभावेन सीतामपश्यन्नपि मदनार्दितो मदनपरवशः तां पश्यन्निव संबोध्योवाच । तद्वाक्यं विलापाश्रयत्वेन दुर्वचम् गद्गदकण्ठत्वादिति भावः । यद्वा विलापसंबन्धादस्माभिर्वक्तुमशक्यम् अनुवदितुमशक्यमित्यर्थः ॥ २ ॥ पश्यन्निवेत्युक्तमुपपादयति सार्द्धैस्त्वमित्यादिपञ्चभिः । त्वम् अशोकस्य शाखाभिः पुष्पिततया स्वर्णसदृशीभिः स्वयं पुष्पप्रियतया स्वशरीरं मम शोकविवर्धनी सती आवृणोषि किं तेनावरणेन मया दृष्टत्वादिति भावः ॥ ३ ॥ कदलीति । कदलीकाण्डसदृशौ कदलीदण्डतुल्यत्वेन कदल्या संवृतावपि ते ऊरू पश्यामि तेन तौ निगूहितुम्

पश्यन्निव स तां सीतामपश्यन्मदनार्दितः ॥ उवाच राघवो वाक्यं विलापाश्रयदुर्वचम् ॥ २ ॥ त्वमशोकस्य शाखाभिः पुष्पप्रियतया प्रिये ॥ आवृणोषि शरीरं ते मम शोकविवर्धनी ॥ ३ ॥ कदलीकाण्डसदृशौ कदल्या संवृतावुभौ ॥ ऊरू पश्यामि ते देवि नासि शक्ता निगूहितुम् ॥ ४ ॥ कर्णिकारवनं भद्रे हसन्ती देवि सेवसे ॥ अलं ते परिहासेन मम बाधावहेन वै ॥ ५ ॥ परिहासेन किं सीते परिश्रान्तस्य मे प्रिये ॥ अयं स परिहासोपि साधु देवि न रोचते ॥ ६ ॥ विशेषेणाश्रमस्थाने हासोयं न प्रशस्यते ॥ अवगच्छामि ते शीलं परिहासप्रियं प्रिये ॥ आगच्छ त्वं विशालाक्षि शून्योयमुटजस्तव ॥ ७ ॥ सुव्यक्तं राक्षसैः सीता भक्षिता वा हृतापि वा ॥ नहि सा विलपन्तं मामुपसंप्रैति लक्ष्मण ॥ ८ ॥ एतानि मृगयूथानि साश्रुनेत्राणि लक्ष्मण ॥ शंसन्तीव हि वैदेहीं भक्षितां रजनीचरैः ॥ ९ ॥ ॥

आच्छादितुं न शक्तासि दृष्टस्याच्छादनासंभवादिति भावः ॥ ४ ॥ कर्णिकारेति । हसन्ती हासार्थं कर्णिकारवनं सेवसे ॥ ५ ॥ परिहासेनेति । हे सीते परिहासेन किं किं प्रयोजनम् हि यस्मात् परिश्रान्तस्य मे मह्यं सः पूर्वं प्रियः अयं परिहासः साधु सम्यक् न रोचते ॥ ६ ॥ विशेषेणेति । शीलं स्वभावः परिहासेन प्रीणातीति परिहासप्रियम् । इगुपधज्ञाप्रीकिरः क इति कः ॥ आगच्छेत्यर्द्धमेकं वाक्यम् ॥ ७ ॥ सुव्यक्तमिति । हिंसितौ उपसंप्रैति उपेक्षत इत्यर्थः ॥ ८ ॥ एतानीति । शंसनप्रकारः साश्रुनेत्राणीति ॥ ९ ॥ ॥ ॥

ह्देति । मम मदीये आर्ये पूज्ये लोकैरिति शेषः । सकामा स्वाभीष्टास्मन्मरणसिद्धेरिति भावः ॥ १० ॥ सीतयेति । सीतां विनाऽऽगतत्वाच्छून्यम् ॥
॥ ११ ॥ निर्वीर्य इति । कातरत्वम् अधीरत्वम् जीवितधारणाशक्तेरिति भावः ॥ १२ ॥ निवृत्तेति । निवृत्तवनवासः समाप्तवनवासः । समाप्तौ

हा ममार्ये क्व यातासि हा साध्वि वरवर्णिनि ॥ हा सकामा त्वया देवी कैकेयी सा भविष्यति ॥ १० ॥ सीतया
सह निर्यातो विना सीतामुपागतः ॥ कथं नाम प्रवेक्ष्यामि शून्यमन्तःपुरं पुनः ॥ ११ ॥ निर्वीर्य इति लोको
मां निर्दयश्चेति वक्ष्यति ॥ कातरत्वं प्रकाशं हि सीतापनयनेन मे ॥ १२ ॥ निवृत्तवनवासश्च जनकं मि-
थिलाधिपम् ॥ कुशलं परिपृच्छन्तं कथं शक्ष्ये निरीक्षितुम् ॥ १३ ॥ विदेहराजो नूनं मां दृष्ट्वा विरहितं त-
या ॥ सुतास्नेहेन संतप्तो मोहस्य वशमेष्यति ॥ १४ ॥ अथ वा न गमिष्यामि पुरीं भरतपालिताम् ॥
स्वर्गोपि सीतया हीनः शून्य एव मतो मम ॥ १५ ॥ मामिहोत्सृज्य हि वने गच्छायोध्यां पुरीं शुभाम् ॥ न त्व-
हं तां विना सीतां जीवेयं हि कथंचन ॥ १६ ॥ गाढमाश्लिष्य भरतो वाच्यो मद्वचनात्त्वया ॥ अनुज्ञातोसि
रामेण पालयेति वसुंधराम् ॥ १७ ॥ अम्बा च मम कैकेयी सुमित्रा च त्वया विभो ॥ कौसल्या च यथा
न्यायमभिवाद्या ममाज्ञया ॥ १८ ॥ रक्षणीया प्रयत्नेन भवता सोक्तकारिणा ॥ १९ ॥ सीतायाश्च वि-
नाशोयं मम चामित्रकर्शन ॥ विस्तरेण जनन्या मे विनिवेद्यस्त्वया भवेत् ॥ २० ॥ ॥ ॥

वृत्त इत्यद इति शब्दार्णवे । निरीक्षितुं प्रतिवक्तुं सुतरामिति भावः ॥ १३ ॥ विदेहेति । तया सीतया ॥ १४ ॥ अथ वेति । भरतपालितां सुसमृद्धा-
मपीत्यर्थः ॥ १५ ॥ मामिति । कथंचन त्वत्कृताश्वासनेनापीत्यर्थः ॥ १६ ॥ गाढमिति । पालयेति वाच्य इत्यन्वयः ॥ १७ ॥ अम्बेति । प्रथमो-
क्तिः शोकजाग्रहात् ॥ १८ ॥ रक्षणीयेत्यर्धम् । सा कौसल्या ॥ १९ ॥ सीतायाश्चेति । मम विनाशः भावीति शेषः ॥ २० ॥ ॥ ॥

इतीति । तया विना कृतं वनमुपगम्येत्यर्थः । सुकेश्येति विलापहेतुः । भयेन विकलमुखः विवर्णमुखः आतुरः तप्तशरीरः ॥ २१ ॥ इति श्रीगोविन्दराजविरचिते श्रीरामायणभूषणे रत्नमेखलाख्याने आरण्यकाण्डव्याख्याने द्विषष्टितमः सर्गः ॥ ६२ ॥ ॥ ॥
अथ तापाख्यां मदनावस्थां दर्शयति त्रिषष्टितमे । स राजपुत्र इत्यादि । कामेन प्रियास्मरणजन्येन शोकेन प्रियाविरहजन्येन भ्रातरं भूयो विषादयन् आर्तरूपः पीडितशरीरः सः रामः तीव्रं विषादं प्रविवेश । स्वशोकलक्ष्मणशोकाभ्याम् अधिकतरं शोकं गत इत्यर्थः ॥ १ ॥ स इति । विपुले शोके

इति विलपति राघवे सुदीने वनमुपगम्य तया विना सुकेश्या ॥ भयविकलमुखस्तु लक्ष्मणोपि व्यथितमना भृशमातुरो बभूव ॥ २१ ॥ इति श्रीमदारण्यकाण्डे द्विषष्टितमः सर्गः ॥ ६२ ॥ ॥

स राजपुत्रः प्रियया विहीनः कामेन शोकेन च पीड्यमानः ॥ विषादयन् भ्रातरमार्तरूपो भूयो विषादं प्रविवेश तीव्रम् ॥ १ ॥ स लक्ष्मणं शोकवशाभिपन्नं शोके निमग्नो विपुले तु रामः ॥ उवाच वाक्यं व्यसनानुरूपमुष्णं विनिःश्वस्य रुदन् सशोकम् ॥ २ ॥ न मद्विधो दुष्कृतकर्मकारी मन्ये द्वितीयोस्ति वसुंधरायाम् ॥ शोकेन शोको हि परम्पराया मामेति भिन्दन् हृदयं मनश्च ॥ ३ ॥ पूर्वं मया नूनमभीप्सितानि पापानि कर्माण्यसकृत्कृतानि ॥ तत्रायमद्यापतितो विपाको दुःखेन दुःखं यदहं विशामि ॥ ४ ॥

निमग्नः लक्ष्मणशोकदर्शनजशोकेन विपुले शोके सीताशोके निमग्नः व्यसनानुरूपं लोकवद्दुःखप्रसङ्गोचितम् उष्णं यथा तथा विनिःश्वस्य रुदन् सशोकं वाक्यमुवाच ॥ २ ॥ द्वितीयो मद्विधो दुष्कृतकर्मकारी पापकर्मकारी वसुंधरायां नास्तीति मन्ये । शोकेनेति । न मद्विध इत्यादिनोक्तमनेनार्थेन स्पष्टीक्रियते । परम्परायाः परम्परारूपेणागतः शोकेन शोकः शोकाच्छोकः हृदयं मनश्च भिन्दन् मामेति । मनोऽधिष्ठानं हृदयम् ॥ ३ ॥ एवं शोकपारम्पर्ये हेतुमुत्प्रेक्षते पूर्वमिति । पूर्वं पूर्वजन्मनि अभीप्सितानि प्रार्थितानि तत्र तेषु पापेषु विपाकः कार्योन्मुख्यम् आपतितः प्राप्तः ॥ ४ ॥

दुःखानि परिगणयति राज्येति। राज्यप्रणाशो राज्यभ्रंशः स्वजनैः बन्धुभिः। सर्वाणीति सामान्ये नपुंसकम्। शोकवेगं शोकराशिं प्रविचिन्तितानि स्मृतानि ॥ ५ ॥ सर्वमिति। शून्यं निर्जनं वनमेत्य स्थितस्य मम शरीरे शान्तं शरीरक्लेशेन विस्मृतमित्यर्थः। उदीर्णम् उद्रिक्तं प्रदीप्तोऽग्निः पुनः काष्ठैरिव ॥ ६ ॥ सेति। मम संबन्धिनी आर्या सा राक्षसेन केनचिद्बलाद्धृता सती खमाकाशमुपेत्य भीरुतया सस्वरविप्रलापा सती उच्चैर्ध्वनियुक्तविप्रलापा सती भयेन अपस्वरम् अपगतनिजस्वरं यथा तथा अभीक्ष्णमत्यर्थम् आक्रन्दितवती उद्घोषितवतीत्युत्प्रेक्षा ॥ ७ ॥ ताविति। लोहितस्य लोहिता-

राज्यप्रणाशः स्वजनैर्वियोगः पितुर्विनाशो जननीवियोगः॥ सर्वाणि मे लक्ष्मण शोकवेगमापूरयन्ति प्रविचिन्तितानि ॥५॥ सर्वं तु दुःखं मम लक्ष्मणेदं शान्तं शरीरे वनमेत्य शून्यम् ॥ सीतावियोगात्पुनरप्युदीर्णं काष्ठैरिवाग्निः सहसा प्रदीप्तः ॥ ६ ॥ सा नूनमार्या मम राक्षसेन बलाद्धृता खं समुपेत्य भीरुः ॥ अपस्वरं सस्वरविप्रलापा भयेन विक्रन्दितवत्यभीक्ष्णम् ॥ ७ ॥ तौ लोहितस्य प्रियदर्शनस्य सदोचितावुत्तमचन्दनस्य ॥ वृत्तौ स्तनौ शोणितपङ्कदिग्धौ नूनं प्रियाया मम नाभिभातः ॥८॥ तच्छ्लक्ष्णसुव्यक्तमृदुप्रलापं तस्या मुखं कुञ्चितकेशभारम् ॥ रक्षोवशं नूनमुपागताया न भ्राजते राहुमुखे यथेन्दुः ॥९॥ तां हारपाशस्य सदोचिताया ग्रीवां प्रियाया मम सुव्रतायाः ॥ रक्षांसि नूनं परिपीतवन्ति विभिद्य शून्ये रुधिराशनानि ॥ १० ॥

स्यस्य उत्तमचन्दनस्य। रक्तं तु चन्दनं विद्याल्लोहितं हरिचन्दनमिति। यद्वा कुङ्कुमादिना रक्तस्य उत्तमचन्दनस्य सदा उचितौ योग्यौ वृत्तौ वर्तुलौ मम प्रियायाः स्तनौ शोणितपङ्कदिग्धौ राक्षसेन भक्षणाय विशसनादिति भावः। एवंभूतौ सन्तौ नाभिभातः न प्रकाशेते। वर्तमानसामीप्ये वर्तमानवत्प्रयोगः। मम नाभिपात इति पाठान्तरे एवमपि मम देहपातो न जायत इत्यर्थः ॥ ८ ॥ तदिति। तत् पूर्वमनुभूतं श्लक्ष्णो मधुरः सुव्यक्तः अर्थव्यक्तियुक्तः मृदुः अपरुषः प्रलापो यस्य तत् ॥ ९ ॥ तामिति। हारपाशस्य हारमालायाः सदोचितायाः सुव्रतायाः मदन्यं स्प्रष्टुमनिच्छन्त्याः मम प्रियायाः ग्रीवां शून्ये एकान्ते विभिद्य रुधिररूपाणि अशनानि पानानि परिपीतवन्ति नूनम् ॥ १० ॥

मयेति । या विजने वने मया विहीना सा कुररीव क्रौञ्चीव विनादं मुक्तवती । आयतकान्तनेत्रेत्यनेन तत्काले मदागमनमार्गव्यग्रतोक्ता ॥ ११ ॥ अस्मिन्मया सार्धमुदारशीला शिलातले पूर्वमुपोपविष्टा । कान्तस्मिता लक्ष्मण जातहासा त्वामाह सीता बहुवाक्यजातम् ? ॥ पूर्वं गोदावर्यां सीतया सह सरसलीलाविहारो यस्मिन् कृतस्तस्मिन् प्रदेशे मत्वा तद्दर्शनेन जातपूर्वस्मरणो लक्ष्मणं प्रत्याह । अस्मिन् एवं शून्यतया स्थिते प्रदेशे हि मया पूर्वं निधिर्लब्धः मया सार्धं प्रणयधारायामहं पण्डितमानी तादृशोऽहमप्यप्रधानोऽभवं तदीयविदग्धव्यवहारेषु उदारशीला पूर्वं नगरवासे श्वश्र्वादिसन्निधानेन सङ्कुचितविहारा स्थिता सीतया सार्धमिति त्युक्तम् । साम्प्रतं तु एकान्तस्थलतया सरसभोगेषु सर्वस्वदानं कृतवती शिलातले पूर्वमुपोपविष्टा गोदावरीसलिले चिरं सलिलविहारे प्रवृत्ते खिन्नो रामः प्रदेशान्तरे निस्तरणायोगात् केनचिच्छिलातलमार्गेण निर्गन्तुमालोकि-

मया विहीना विजने वने या रक्षोभिराहृत्य विकृष्यमाणा ॥ नूनं विनादं कुररीव दीना सा मुक्तवत्यायतकान्तनेत्रा ॥ ११ ॥ अस्मिन्मया सार्धमुदारशीला शिलातले पूर्वमुपोपविष्टा ॥ कान्तास्मिता लक्ष्मण जातहासा त्वामाह सीता बहुवाक्यजातम् ॥ १२ ॥ गोदावरीयं सरितां वरिष्ठा प्रिया प्रियाया मम नित्यकालम् ॥ अप्यत्र गच्छेदिति चिन्तयामि नैकाकिनी याति हि सा कदाचित् ॥ १३ ॥ ॥

तवान् । सीता तु प्रेक्षितज्ञास्तु कोसला इति न्यायेन कान्तस्य प्रेक्षणातिशयमवगम्य तं पुनः क्लेशयितुं तच्छिलातलं पूर्वमधिरूढा उपोपविष्टा । तत्र यं यं कोणमवलम्ब्योत्थातुमिच्छति तत्तदाक्रम्य मुखे सलिलमभिषिञ्चन्ती स्थिता वीप्सयैवमवगम्यते । कान्तस्मिता सहजमधुरहासवती जातहासा स्वविजयकृतहर्षेण संजातहासा त्वामाह इतःपूर्वं कुत्रापि पराजयाभावात् । अधुना स्त्रीतोऽभिनवपराजयाद्रामो लज्जानम्रवदनोऽभूत् तं विहाय भ्रातरं बहुधा प्रशंसन्तं लक्ष्मणं प्रत्युक्तवती बहुवाक्यजातं युवां संकल्पितं सर्वं निर्वर्तितवन्तौ हि युवामतिबलपराक्रमशालिनौ पुरुषधौरेयौ वयमबलाजनाः युवां मृगयायै शत्रुहत्यायै चाभियातारः वयं गृहादनिर्गच्छन्त्यः युवयोः संकल्पितं सर्वं कर्तुं शक्यं युष्मदग्रजो जितवान् हि इत्येवं बहुमुखं वचनमवोचत् ॥ ❀ तनिश्लोकी ❀ ॥ १२ ॥ गोदावरीति । नित्यकालं सर्वकालम् । अत्र गोदावर्यां चिन्तयामि तत्र युक्तमिति शेषः ॥ १३ ॥

पद्मेति । अभिप्रयाता गोदावरीमिति शेषः । पङ्कजानीत्यत्राप्यानेतुमित्यनुषज्यते ॥ १४ ॥ काममिति । अतिबिभेति अत्यन्तं बिभेति ॥ १५ ॥ आदित्येति । भो इत्यादित्यस्य संबोधनम् । लोकस्य कृताकृते जानातीति तथा सत्यानृतयोः पुण्यपापयोः कर्मणोः साक्षिन् । कर्मसाक्षी जगच्चक्षुरित्युक्तेः । मम प्रिया क्व गता अथवा हृता केनचिदपहृतेति शंसस्व शंस ॥ १६ ॥ लोकेष्विति । ते

पद्मानना पद्मविशालनेत्रा पद्मानि वानेतुमभिप्रयाता ॥ तदप्ययुक्तं नहि सा कदाचिन्मया विना गच्छति पङ्कजानि ॥ १४ ॥ कामं त्विदं पुष्पितवृक्षषण्डं नानाविधैः पक्षिगणैरुपेतम् ॥ वनं प्रयाता नु तदप्ययुक्तमेकाकिनी सातिबिभेति भीरुः ॥ १५ ॥ आदित्य भो लोककृताकृतज्ञ लोकस्य सत्यानृतकर्मसाक्षिन् ॥ मम प्रिया सा क्व गता हृता वा शंसस्व मे शोकवशस्य नित्यम् ॥ १६ ॥ लोकेषु सर्वेषु च नास्ति किंचिद्यत्तेन नित्यं विदितं भवेत्तत् ॥ शंसस्व वायो कुलशालिनीं तां हृता मृता वा पथि वर्तते वा ॥ १७ ॥ इतीव तं शोकविधेयदेहं रामं विसंज्ञं विलपन्तमेवम् ॥ उवाच सौमित्रिरदीनसत्त्वो न्याये स्थितः कालयुतं च वाक्यम् ॥ १८ ॥ शोकं विमुञ्चार्य धृतिं भजस्व सोत्साहता चास्तु विमार्गणेस्याः ॥ उत्साहवन्तो हि नरा न लोके सीदन्ति कर्मस्वतिदुष्करेषु ॥ १९ ॥ इतीव सौमित्रिमुदग्रपौरुषं ब्रुवन्तमार्तो रघुवंशवर्धनः ॥ न चिन्तयामास धृतिं विमुक्तवान्पुनश्च दुःखं महदभ्युपागमत् ॥ २० ॥ इति श्रीमदारण्यकाण्डे त्रिषष्टितमः सर्गः ॥ ६३ ॥ ॥

नित्यं यन्न विदितं तत् सर्वेषु लोकेषु नास्ति तस्माच्छंसेति ॥ १७ ॥ इतीवेति । शोकविधेयः शोकपरवशः कालयुतं कालोचितम् । अदीनसत्त्वः अदीनधृतिः एवमुवाचेत्यन्वयः ॥ १८ ॥ शोकमिति । अस्याः सीतायाः विमार्गणे अन्वेषणे ॥ १९ ॥ इतीवेति । उदग्रपौरुषं श्रेष्ठपराक्रमम् इतीव ब्रुवन्तं सौमित्रिं न चिन्तयामास तद्वचनं नादृतवानित्यर्थः । धृतिं च मुक्तवान् ॥ २० ॥ इति श्रीगोविन्दराजविरचिते श्रीरामायणभूषणे रत्नमेखलाख्याने आरण्यकाण्डव्याख्याने त्रिषष्टितमः सर्गः ॥ ६३ ॥ ॥ ॥ ॥

अथ चिह्नविशेषैः सीताहरणनिश्चयश्चतुःषष्टितमे । स दीन इत्यादि । लोके कश्चिद्दीनोपि दीनां वाचं न व्याहरति । इदमर्धमेकं वाक्यम् ॥ १ ॥ एवमिति । लघुविक्रमः त्वरितपदविन्यासः ॥ २ ॥ तामिति । तीर्थवतीम् अवतारवतीम् ॥ ३ ॥ नेति । क्रोशतः आह्वयतः मे मत्तः न शृणोति । सेति शेषः ॥ ४ ॥ कं न्विति । वेद जानामि ॥ ५ ॥ लक्ष्मणस्येति श्लोकः ॥ ६ ॥ स तामित्यर्धमेकं वाक्यम् ॥ ७ ॥ भूतानीति । भूतानि वन्यानि

स दीनो दीनया वाचा लक्ष्मणं वाक्यमब्रवीत् ॥ शीघ्रं लक्ष्मण जानीहि गत्वा गोदावरीं नदीम् ॥
अपि गोदावरीं सीता पद्मान्यानयितुं गता ॥ १ ॥ एवमुक्तस्तु रामेण लक्ष्मणः परवीरहा ॥ नदीं
गोदावरीं रम्यां जगाम लघुविक्रमः ॥ २ ॥ तां लक्ष्मणस्तीर्थवतीं विचित्वा राममब्रवीत् ॥ ३ ॥ नैनां
पश्यामि तीर्थेषु क्रोशतो न शृणोति मे ॥ ४ ॥ कं नु सा देशमापन्ना वैदेही क्लेशनाशिनी ॥ न ह्यहं वेद
तं देशं यत्र सा जनकात्मजा ॥ ५ ॥ लक्ष्मणस्य वचः श्रुत्वा दीनः सन्तापमोहितः ॥ रामः समभिच-
क्राम स्वयं गोदावरीं नदीम् ॥ ६ ॥ स तामुपस्थितो रामः क्व सीतेत्येवमब्रवीत् ॥ ७ ॥ भूतानि राक्ष-
सेन्द्रेण वधार्हेण हृतामिति ॥ न तां शशंसू रामाय तथा गोदावरी नदी ॥ ८ ॥ ततः प्रचोदिता भूतैः
शंसास्मत्तां प्रियामिति ॥ न तु साभ्यवदत्सीतां पृष्टा रामेण शोचता ॥ ९ ॥ रावणस्य च तद्रूपं कर्मा-
णि च दुरात्मनः ॥ ध्यात्वा भयात्तु वैदेहीं सा नदी न शशंस ताम् ॥ १० ॥ निराशस्तु तया नद्या
सीताया दर्शने कृतः ॥ उवाच रामः सौमित्रिं सीतादर्शनकार्शितः ॥ ११ ॥ एषा गोदावरी सौम्य किंचिन्न
प्रतिभाषते ॥ किन्तु लक्ष्मण वक्ष्यामि समेत्य जनकं वचः ॥ मातरं चैव वैदेह्या विना तामहमप्रियम् ॥ १२ ॥

सत्त्वानि दृष्टान्तार्थमिदम् । यथापूर्वं पृच्छ्यमानानि भूतानि न शशंसुः । तथा गोदावरी च न शशंसेत्यर्थः ॥८॥ तत इति । स्वयं न शशंस भूतैः प्रचोदितापि न शशंसेत्यर्थः । अस्मत् अस्मदर्थे पञ्चमी ॥९॥ अकथने हेतुमाह रावणस्येति ॥१०॥ निराश इति । निराशः कृत इत्यन्वयः ॥११॥१२॥

येति । वन्येन फलादिना ॥ १३ ॥ ज्ञातीति । ज्ञातयश्च ते पक्षाः सहायाश्च तैर्विहीनस्य ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥ तांस्त्विति । बाष्पसंरुद्धया दृशा निरीक्षन् निरीक्षमाणः सन् क सीतेत्युवाच ॥ १७ ॥ एवमिति । उक्तः पृष्टः नभःस्थलं दर्शयन्तः आकाशावलोकनेङ्गितेन सीतागमनमार्गं दर्शयन्त इत्यर्थः । उत्थिताः प्रस्थिताः आकाशमार्गेण दक्षिणां दिशं गता सीतेत्यसूचयन्निति भावः । अमुमेवार्थं स्पष्टयति मैथिलीति । ह्रियमाणा सा मैथिली यां दिशमन्वपद्यत प्राप तेन मार्गेण तया दिशा धावन्तः सन्तः नराधिपं निरीक्षन्ते ❋ तनिश्लोकी ❋ अत्र रा-

या मे राज्यविहीनस्य वने वन्येन जीवतः॥ सर्वं व्यपनयेच्छोकं वैदेही क्व नु सा गता ॥१३॥ ज्ञातिपक्षविहीनस्य राजपुत्रीमपश्यतः ॥ मन्ये दीर्घा भविष्यन्ति रात्रयो मम जाग्रतः ॥ १४ ॥ मन्दाकिनीं जनस्थानमिमं प्रस्रवणं गिरिम् ॥ सर्वाण्यनुचरिष्यामि यदि सीता हि दृश्यते ॥ १५ ॥ एते मृगा महावीर्या मामीक्षन्ते मुहुर्मुहुः ॥ वक्तुकामा इव हि मे इङ्गितान्युपलक्षये ॥ १६ ॥ तांस्तु दृष्ट्वा नरव्याघ्रो राघवः प्रत्युवाच ह ॥ क्व सीतेति निरीक्षन्वै बाष्पसंरुद्धया दृशा ॥ १७ ॥ एवमुक्ता नरेन्द्रेण ते मृगाः सहसोत्थिताः ॥ दक्षिणाभिमुखाः सर्वे दर्शयन्तो नभःस्थलम् ॥ १८ ॥ मैथिली ह्रियमाणा सा दिशं यामन्वपद्यत ॥ तेन मार्गेण धावन्तो निरीक्षन्ते नराधिपम् ॥१९॥ येन मार्गं च भूमिं च निरीक्षन्ते स्म ते मृगाः ॥ पुनश्च मार्गमिच्छन्ति लक्ष्मणेनोपलक्षिताः ॥ २० ॥ तेषां वचनसर्वस्वं लक्षयामास चेङ्गितम् ॥ उवाच लक्ष्मणो ज्येष्ठं धीमान् भ्रातरमार्तवत् ॥ २१ ॥ ॥ ॥

माशयाभिज्ञैर्मृगैः सीतागमनदिक्सूचकचेष्टाकरणात् सूक्ष्मालंकारः । सूक्ष्मपराशयाभिज्ञैस्तरसा कृतचेष्टितमिति लक्षणात् ॥ १८ ॥ १९ ॥ येनेति । येन कारणेन मार्गम् आकाशमार्गं भूमिं दक्षिणां भूमिं च निरीक्षन्ते स्म पुनश्च मार्गं दक्षिणमार्गम् इच्छन्ति स्म । गन्तुमिति शेषः । तेन कारणेन मृगाः उपलक्षिताः गृहीतचेष्टार्था आसन् ॥ २० ॥ उक्तमनुवदन्नाह तेषामिति । वचनसर्वस्वं तत्सदृशमिङ्गितमित्यर्थः । लक्षयामास मृगचेष्टार्थं वचनोक्तमिव ज्ञातवानित्यर्थः । उवाच चेत्यन्वयः । आर्तवत् आर्तमिति क्रियाविशेषणम् । क्तवतुप्रत्ययः ॥ २१ ॥ ॥

केत्यादिश्लोकद्वयमेकान्वयम् । यथा येन प्रकारेण दर्शयन्ति तथा गच्छावहै इत्यन्वयः । आर्षमात्मनेपदम् । नैर्ऋतिं दक्षिणपश्चिमां राक्षसाधिष्ठितां तस्याश्च दक्षिणैकदेशत्वाद्दक्षिणां दिशमिति व्यपदेशः । आगमः सीतादर्शनोपायः ॥ २२ ॥ २३ ॥ बाढमिति । श्रीमान् सीताधिगमनहेतुदर्शनश्रीमान् ॥ २४ ॥ एवमिति । एवं साध्वित्याद्युक्तरीत्या पुष्पमार्गं पुष्पयुक्तमार्गम् । मध्यमपदलोपिसमासः ॥ २५ ॥ तामिति । वीरः दर्शनोपायमात्रे ज्ञाते तां लब्धुं समर्थः ॥ २६ ॥ अभिजानामीति । तानीमानि पुष्पाणि मया दत्तानि वैदेह्या केशपाशे पिनद्धानि बद्धानीत्यभिजानामि ॥ २७ ॥

क्व सीतेति त्वया पृष्टा यथेमे सहसोत्थिताः ॥ दर्शयन्ति क्षितिं चैव दक्षिणां च दिशं मृगाः ॥ २२ ॥ साधु गच्छावहे देव दिशमेतां हि नैर्ऋतिम् ॥ यदि स्यादागमः कश्चिदार्या वा साथ लक्ष्यते ॥ २३ ॥ बाढमित्येव काकुत्स्थः प्रस्थितो दक्षिणां दिशम् ॥ लक्ष्मणानुगतः श्रीमान्वीक्षमाणो वसुंधराम् ॥ २४ ॥ एवं संभाषमाणौ तावन्योन्यं भ्रातरावुभौ ॥ वसुंधरायां पतितं पुष्पमार्गमपश्यताम् ॥ २५ ॥ तां पुष्पवृष्टिं पतितां दृष्ट्वा रामो महीतले ॥ उवाच लक्ष्मणं वीरो दुःखितो दुःखितं वचः ॥ २६ ॥ अभिजानामि पुष्पाणि तानीमानीह लक्ष्मण ॥ पिनद्धानीह वैदेह्या मया दत्तानि कानने ॥ २७ ॥ मन्ये सूर्यश्च वायुश्च मेदिनी च यशस्विनी ॥ अभिरक्षन्ति पुष्पाणि प्रकुर्वन्तो मम प्रियम् ॥ २८ ॥ एवमुक्त्वा महाबाहुं लक्ष्मणं पुरुषर्षभः ॥ उवाच रामो धर्मात्मा गिरिं प्रस्रवणाकुलम् ॥ २९ ॥ कच्चित्क्षितिभृतां नाथ दृष्टा सर्वाङ्गसुन्दरी ॥ रामा रम्ये वनोद्देशे मया विरहिता त्वया ॥ ३० ॥

मन्य इति । अम्लानीकरणात् सूर्यः अनुत्क्षेपणात् वायुः धारणात् भूमिश्च रक्षन्तीति भावः ॥ २८ ॥ एवमिति । महाबाहुमित्यनेन बलवत्सहायत्वं पुरुषर्षभ इत्यनेन स्वतः पराक्रमशालित्वमुक्तम् । तथापि धर्मात्मा सहसा गिरेरविनाशकरणात् ॥ २९ ॥ कच्चिदिति । रामा स्त्री ❀ तनिश्लोकौ ❀ क्षितिभृतां नाथ पर्वतश्रेष्ठ सर्वाङ्गसुन्दरी प्रत्यवयवशोभायुक्ता मया विरहिता रामा रम्ये वनोद्देशे त्वया दृष्टा कच्चित् । अस्यैव प्रश्नस्यावृत्त्या योजने इदमोत्तरम् । क्षितिभृतां नाथ क्षत्रियश्रेष्ठ त्वया विरहिता मया दृष्टेति कच्चित् । कच्चित्कामप्रवेदने । मया दृष्टेतीदमेव ममाप्यत्यन्ताभि-

मतमित्यर्थः । अत्र एकस्यैव वाक्यस्य प्रश्नोत्तररूपत्वाच्चित्रालंकारध्वनिः । कृतप्रश्नोत्तराभिन्नमुत्तरं चित्रमुच्यते । इति लक्षणात् ॥ ३० ॥ अदर्शनादाह क्रुद्ध इति । एकमर्धम् ॥ ३१ ॥ तामिति । हेमवर्णा हेमप्रतिमासदृशीं हेमाभां स्वर्णतुल्यकान्तिम् ॥ ३२ ॥ एवमिति । शंसन्निव प्रतिनिना कथयन्निव स्वपृष्टस्यैवानुवादेनानादरोक्तिं रामोऽमन्यतेति भावः । ततः अनादरोक्तया राघवे विषये सीतां नादर्शयत । णिचश्चेत्यात्मनेपदम् ॥ तनिश्लोकी ॥ शंसन्निव प्रतिशब्देन कथयन्निव । अत्र प्रतिध्वनिव्यपदेशेन रामं प्रति सीतादर्शनकथनं व्यज्यते । नादर्शयतेति राव-

क्रुद्धोऽब्रवीद्गिरिं तत्र सिंहः क्षुद्रमृगं यथा ॥ ३१ ॥ तां हेमवर्णां हेमाभां सीतां दर्शय पर्वत ॥ यावत्सानूनि सर्वाणि न ते विध्वंसयाम्यहम् ॥ ३२ ॥ एवमुक्तस्तु रामेण पर्वतो मैथिलीं प्रति ॥ शंसन्निव ततः सीतां नादर्शयत राघवे ॥ ३३ ॥ ततो दाशरथी राम उवाच च शिलोच्चयम् ॥ ३४ ॥ मम बाणाग्निनिर्दग्धो भस्मीभूतो भविष्यसि ॥ असेव्यः संततं चैव निस्तृणद्रुमपल्लवः ॥ ३५ ॥ इमां वा सरितं चाद्य शोषयिष्यामि लक्ष्मण ॥ यदि नाख्याति मे सीतामार्यां चन्द्रनिभाननाम् ॥ ३६ ॥ एवं स रुषितो रामो दिधक्षन्निव चक्षुषा ॥ ददर्श भूमौ निष्क्रान्तं राक्षसस्य पदं महत् ॥ ३७ ॥ त्रस्ताया रामकाङ्क्षिण्याः प्रधावन्त्या इतस्ततः ॥ राक्षसेनानुवृत्ताया मैथिल्याश्च पदान्यथ ॥ ३८ ॥ स समीक्ष्य परिक्रान्तं सीताया राक्षसस्य च ॥ भग्नं धनुश्च तूणी च विकीर्णं बहुधा रथम् ॥ संभ्रान्तहृदयो रामः शशंस भ्रातरं प्रियम् ॥ ३९ ॥ ॥

णाद्रयं व्यज्यते ॥ ३३ ॥ तत इति । दाशरथिरिति हेतुगर्भम् । शिलोच्चयं पर्वतम् । इदमर्धमेकम् ॥ ३४ ॥ ममेति श्लोकः ॥ ३५ ॥ इमामिति । इयमपि पृष्टा चेन्न वक्ष्यतीति मत्वेति भावः ॥ ३६ ॥ एवमिति । निष्क्रान्तं प्रादुर्भूतम् । इतः पूर्वमदर्शनादेवमुक्तम् त्रस्तायाः रावणाद्भीतायाः रामकाङ्क्षिण्याः रामाश्रमं प्रयातुमुद्युक्तायाः अत एव राक्षसेनानुवृत्तायाः अनुगतायाः अत एवेतस्ततो धावन्त्याः । ददर्शेत्यनुवर्तते ॥ ३७ ॥ ३८ ॥ स समीक्ष्येति सार्धश्लोक एकान्वयः । परिक्रान्तं परिक्रमं पदन्यासमिति यावत् ॥ ३९ ॥ ॥ ॥

पश्येति । कनकबिन्दवः स्वर्णशकलानि ॥ ४० ॥ तप्तेति । तप्तं स्वर्णम् ॥ ४१ ॥ मन्य इति । इति मन्य इति योज्यम् ॥ ४२ ॥ तस्या इति । तस्या निमित्तं सुन्दोपसुन्दवत् परिग्रहार्थमित्यर्थः । विवदमानयोः वैमत्यं प्राप्तयोः । भासनोपसंभाषेत्यादिना आत्मनेपदम् ॥ ४३ ॥ मुक्तेति । मुक्तामणिमयं मुक्तामणिप्रचुरम् ॥ ४४ ॥ तरुणेति । वैडूर्यगुलिकाचितं वैडूर्यमणिखचितम् ॥ ४५ ॥ छत्रमिति । सम्यक् शतधा भग्नदण्डमित्यन्वयः ॥ ४६ ॥

पश्य लक्ष्मण वैदेह्याः शीर्णाः कनकबिन्दवः ॥ भूषणानां हि सौमित्रे माल्यानि विविधानि च ॥ ४० ॥ तप्तबिन्दुनिकाशैश्च चित्रैः क्षतजबिन्दुभिः ॥ आवृतं पश्य सौमित्रे सर्वतो धरणीतलम् ॥ ४१ ॥ मन्ये लक्ष्मण वैदेही राक्षसैः कामरूपिभिः ॥ भित्त्वा भित्त्वा विभक्ता वा भक्षिता वा भविष्यति ॥ ४२ ॥ तस्या निमित्तं वैदेह्या द्वयोर्विवदमानयोः ॥ बभूव युद्धं सौमित्रे घोरं राक्षसयोरिह ॥ ४३ ॥ मुक्तामणिमयं चेदं तपनीयविभूषितम् ॥ धरण्यां पतितं सौम्य कस्य भग्नं महद्धनुः ॥ ४४ ॥ तरुणादित्यसंकाशं वैडूर्यगुलिकाचितम् ॥ विशीर्णं पतितं भूमौ कवचं कस्य काञ्चनम् ॥ ४५ ॥ छत्रं शतशलाकं च दिव्यमाल्योपशोभितम् ॥ भग्नदण्डमिदं कस्य भूमौ सम्यङ्निपातितम् ॥ ४६ ॥ काञ्चनोरश्छदाश्चेमे पिशाचवदनाः खराः ॥ भीमरूपा महाकायाः कस्य वा निहता रणे ॥ ४७ ॥ दीप्तपावकसंकाशो द्युतिमान् समरध्वजः ॥ अपविद्धश्च भग्नश्च कस्य सांग्रामिको रथः ॥ ४८ ॥ रथाक्षमात्रा विशिखास्तपनीयविभूषणाः ॥ कस्येमेऽभिहता बाणाः प्रकीर्णा घोरकर्मणः ॥ ४९ ॥ ॥ ॥ ॥

काञ्चनेति । काञ्चनमयाः उरश्छदाः तनुत्राणि येषां ते खराः अश्वतराः रासभविशेषा वा ॥ ४७ ॥ दीप्तेति । द्युतिमत्त्वादेव दीप्तपावकसंकाशः समरे नायकसूचको ध्वजः समरध्वजः अपविद्धः रथश्च भग्न इति संबन्धः । सांग्रामिकः समरोचितः ॥ ४८ ॥ रथेति । रथस्याक्षः आधारदण्डः तन्मात्राः तद्वद्दीर्घप्रमाणाः । प्रमाणे मात्रच् । विशिखाः विगतशिखाः मुण्डाग्रा इत्यर्थः । विगतफलभागा इति वा । अभिहताः भग्नाः प्रकीर्णाः इतस्ततो विप्रकीर्णाः ॥ ४९ ॥

शरावराविति ॥ शरानावृणुत इति शरावरौ निषङ्गौ प्रतोदः तोत्रम् । अभीषवः रश्मयः । अभीषुः प्रग्रहे रश्माविति शाश्वतः ॥ ५० ॥ कस्येति । उष्णीषः शिरोवेष्टनम् ॥ ५१ ॥ पदवीति । एषा पदवी मार्गः पुरुषस्य जघनभागनिम्नत्वाद्यभावात् तत्रापि रक्षसः पदवी विषमरूपत्वात् । एवं च मम राक्षसैः सह इदं वैरं शतगुणं सत्तेषां जीवितमन्तयति विनाशयतीति जीवितान्तकं संपन्नं पश्य । एतावत्पर्यन्तं राक्षसैस्तीव्रवैराकरणात्तदपराधः सोढः संप्रति तान् समूलं नाशयिष्यामीति भावः ॥ ५२ ॥ सुघोरेति । मृता मारिता ॥ ५३ ॥ अस्यामवस्थायामरक्षक-

शरावरौ शरैः पूर्णौ विध्वस्तौ पश्य लक्ष्मण ॥ प्रतोदाभीषुहस्तो वै कस्यायं सारथिर्हतः ॥ ५० ॥
कस्येमौ पुरुषव्याघ्र शयाते निहतौ युधि ॥ चामरग्राहिणौ सौम्य सोष्णीषमणिकुण्डलौ ॥ ५१ ॥
पदवी पुरुषस्यैषा व्यक्तं कस्यापि रक्षसः ॥ वैरं शतगुणं पश्य ममेदं जीवितान्तकम् ॥ ५२ ॥ सु-
घोरहृदयैः सौम्य राक्षसैः कामरूपिभिः ॥ हृता मृता वा सीता सा भक्षिता वा तपस्विनी ॥ ५३ ॥
न धर्मस्त्रायते सीतां ह्रियमाणां महावने ॥ ५४ ॥ भक्षितायां हि वैदेह्यां हृतायामपि लक्ष्मण ॥ के
हि लोके प्रियं कर्तुं शक्ताः सौम्य ममेश्वराः ॥ ५५ ॥ कर्तारमपि लोकानां शूरं करुणवेदिनम् ॥ अज्ञा-
नादवमन्येरन् सर्वभूतानि लक्ष्मण ॥ ५६ ॥ ॥ ॥ ॥

त्वाद्धर्मेपि रोषो जात इत्याह न धर्म इति । इदमर्धमेकम् ॥ ५४ ॥ न केवलं धर्मे तत्फलप्रददेवेषु च रोषो जात इत्याह भक्षितायामिति । के वा ईश्वराः मम अप्रियं कर्तुं शक्ता इत्यन्वयः । आद्यो हिः पादपूरणे द्वितीयः प्रसिद्धौ ॥ ५५ ॥ तर्हीदानीं कथमप्रियं तैः कृतमित्यत्राह कर्तारमिति । लोकानां कर्तारमपि शूरमपि संहारकरणसमर्थमपि करुणवेदिनं कारुण्यपरं पुरुषं सर्वभूतानि अज्ञानादवमन्येरन् नाद्रियेरन् । लोकस्वभावोयमिति भावः ॥ तनिश्लोकी ॥ अत्र लोकानां कर्तारमिति जगत्सृष्टिकर्तृत्वं शूरमिति संहारकरणसामर्थ्यं च व्यज्यते ॥ ५६ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

विशिष्य गर्विता देवाः मां नाद्रियेरन्नित्याह मृदुमिति । लोकहिते युक्तं सक्तम् । अत एव मृदुं कोमलहृदयम् । अत एव करुणवेदिनं दान्तं विषयचापलरहितं मां निर्वीर्यं मन्यन्ते । अज्ञत्वाविशेषादिति भावः ❋ तनिश्लोकी ❋ ॥५७॥ मामिति । गुणः कारुण्यादिः मां प्राप्य दोषः संवृत्तः अनिष्टसाधनत्वेन संवृत्तः । तस्मादस्मदवमानहेतुतया दोषरूपेण गुणेन किं प्रयोजनमित्यर्थः । यद्वा सर्वभूतानां रक्षसां च अभवाय नाशाय गुणः दोषः संवृत्तः दयां त्यक्त्वा क्रोधं करिष्यामीत्यर्थः ❋ तनिश्लोकी ❋ सर्वभूतानां राक्षसानुकूलतया यानि भू-

मृदुं लोकहिते युक्तं दान्तं करुणवेदिनम् ॥ निर्वीर्य इति मन्यन्ते नूनं मां त्रिदशेश्वराः ॥५७॥ मां प्राप्य हि गुणो दोषः संवृत्तः पश्य लक्ष्मण ॥ अद्यैव सर्वभूतानां रक्षसामभवाय च ॥५८॥ संहृत्यैव शशिज्योत्स्नां महान् सूर्य इवोदितः ॥ संहृत्यैव गुणान् सर्वान् मम तेजः प्रकाशते ॥५९॥ नैव यक्षा न गन्धर्वा न पिशाचा न राक्षसाः ॥ किन्नरा वा मनुष्या वा सुखं प्राप्स्यन्ति लक्ष्मण ॥६०॥ ममास्त्रबाणसंपूर्णमाकाशं पश्य लक्ष्मण ॥ निःसंपातं करिष्यामि ह्यद्य त्रैलोक्यचारिणाम् ॥६१॥ सन्निरुद्धग्रहगणमावारितनिशाकरम् ॥ विप्रणष्टानलमरुद्भास्करद्युतिसंवृतम् ॥६२॥ विनिर्मथितशैलाग्रं शुष्यमाणजलाशयम् ॥ ध्वस्तद्रुमलतागुल्मं विप्रणाशितसागरम् ॥ त्रैलोक्यं तु करिष्यामि संयुक्तं कालधर्मणा ॥६३॥ ॥

तानि प्रवर्तन्ते तेषां रक्षसां च अभवाय नाशाय ॥५८॥ संहृत्येति । यथा उदितः सूर्यः शशिज्योत्स्नां शीतलचन्द्रचन्द्रिकां संहृत्यैव प्रकाशते । तथा मम तेजः गुणान् मृदुत्वादीन् संहृत्यैव निरस्यैव प्रकाशते ❋ तनिश्लोको ❋ शशिज्योत्स्नामित्युपलक्षम् । उदितो महान् सूर्यः अनायासेन शशिज्योत्स्नादीनि तेजांस्यपहृत्य यथा प्रकाशते तद्वन्मम तेजः सकलवस्तुगुणान् संहृत्य प्रकाशते ॥५९॥ देवविषयः कोपस्तत्संबन्धिष्वपि प्रवर्ततामित्याह नैवेति ॥६०॥ ममेति । अस्त्राणि ब्रह्मास्त्रादीनि पश्य उत्तरक्षण इति शेषः । त्रैलोक्यचारिणां निःसंपातं बाणप्रचारतोऽशक्यसंचारम् ॥६१॥ सन्निरुद्धेत्यादिसार्धश्लोकद्वयमेकान्वयम् । सन्निरुद्धः ग्रहगणः ग्रहगणसंचारः यस्य

आवारितः आच्छादितः विप्रणष्टानलमरुत् नष्टाग्निवातं भास्करद्युतिसंवृतं संवृतभास्करद्युति । आहिताग्न्यादित्वान्निष्ठायाः परनिपातः । कालसाध्यो धर्मः कालधर्मः विनाशः तेन कालधर्मणा । अनिजार्षः ॥ ६२ ॥६३ ॥ न तामिति । तस्मादस्मिन् मुहूर्ते इत्युपस्कार्यम् । कुशलिनीं क्षेमयुक्ताम् अक्षतामित्यर्थः ॥ ६४ ॥ नाकाशमिति । गुणो मौर्वी ॥ ६५ ॥ अर्दितमिति । अर्दितं हिंसितं समाकुलं सम्यग्व्यग्रम् अम-

न तां कुशलिनीं सीतां प्रदास्यन्ति ममेश्वराः ॥ अस्मिन्मुहूर्ते सौमित्रे मम द्रक्ष्यन्ति विक्रमम् ॥ ६४ ॥ नाकाशमुत्पतिष्यन्ति सर्वभूतानि लक्ष्मण ॥ मम चापगुणोन्मुक्तैर्बाणजालैर्निरन्तरम् ॥ ६५ ॥ अर्दितं मम नाराचैर्ध्वस्तभ्रान्तमृगद्विजम् ॥ समाकुलममर्यादं जगत् पश्यार्य लक्ष्मण ॥ ६६ ॥ आकर्णपूर्णैरिषुभिर्जीवलोकं दुरावरैः ॥ करिष्ये मैथिलीहेतोरपिशाचमराक्षसम् ॥ ६७ ॥ मम रोषप्रयुक्तानां सायकानां बलं सुराः ॥ द्रक्ष्यन्त्यद्य विमुक्तानामतिदूरातिगामिनाम् ॥ ६८ ॥ नैव देवा न दैतेया न पिशाचा न राक्षसाः ॥ भविष्यन्ति मम क्रोधात्त्रैलोक्ये विप्रणाशिते ॥ ६९ ॥ देवदानवयक्षाणां लोका ये रक्षसामपि ॥ बहुधा न भविष्यन्ति बाणौघैः शकलीकृताः ॥ ७० ॥ निर्मर्यादानिमाँल्लोकान् करिष्याम्यद्य सायकैः ॥ हृतां मृतां वा सौमित्रे न दास्यन्ति ममेश्वराः ॥ ७१ ॥ तथारूपां हि वैदेहीं न दास्यन्ति यदि प्रियाम् ॥ नाशयामि जगत्सर्वं त्रैलोक्यं सचराचरम् ॥ ७२ ॥ ॥

र्यादं त्यक्तस्वस्वप्रकृत्यवस्थानम् ॥ ६६ ॥ आकर्णेति । दुरावरैः दुर्वारैः जीवलोकं ब्रह्माण्डम् ॥ ६७ ॥ ममेति । रोषप्रयुक्तानां रोषसंप्रयुक्तानाम् । ममेति शेषः । अतिदूरातिगामिनाम् अतिदूरातिपातिनाम् ॥ ६८ ॥ नैवेति । न भविष्यन्ति नशिष्यन्तीत्यर्थः । पूर्वं दुःस्वप्राप्तिरेवोक्ता ॥ ६९॥ देवेति । बहुधा शकलीकृता इत्यन्वयः ॥७०॥ निर्मर्यादानिति । निर्मर्यादान् स्वस्वव्यवस्थारहितान् न दास्यन्ति न दास्यन्ति यदि ॥७१॥ हृतां मृतां वेत्यत्र सूचितमाह तथारूपामिति । जगत्सर्वं सर्वं जनमित्यर्थः । अन्यथा त्रैलोक्यमित्यनेन पुनरुक्तिः सचराचरमित्यनुवादः ॥७२॥

इत्युक्त्वेतिश्लोकद्वयमेकान्वयम् । निष्पाडच दृढमुष्टिबलेन गृहीत्वा ॥ ७३ ॥ ७४ ॥ यथेत्यादिसार्धश्लोकः । विधिः अदृष्टं जरादयो यथा न प्रतिहन्यन्ते तथाहं न निवार्यः । अन्ये यथाशब्दाः पादपूरणार्थाः । यद्वा बहुवचनमविवक्षितम् । प्रतिहन्यत इति प्रत्येकमन्वयः ❋ तनिश्लोकी ❋ अनेन अप्रतिहतसंकल्पत्वं परैरनभिभवनीयत्वं च कथितम् । अत्र यथेति पदावृत्त्या न प्रतिहन्यन्त इत्यप्रतिक्रियास्वरूपावृत्तिः । दीपकालङ्कारः ॥ ॥ ७५ ॥ पुरेति । पुरेव मे चारुदतीं मायामृगं प्रति गमनात् पूर्वं कान्तं मां प्रति इमं मृगं गृहीत्वा मह्यं देहीति हर्षेण यत् स्मितं कृतवती तेन सहैव न दास्यन्ति चेत् अनिन्दितां तामलब्ध्वा जगदुपसंहारं करिष्यामि चेदपि इदं निन्दितमिति न केपि वक्ष्यन्तीति भावः । वक्ष्यते

इत्युक्त्वा रोषताम्राक्षो रामो निष्पीडच कार्मुकम् ॥ शरमादाय संदीप्तं घोरमाशीविषोपमम् ॥ ७३ ॥
सन्धाय धनुषि श्रीमान् रामः परपुरञ्जयः ॥ युगान्ताग्निरिव क्रुद्ध इदं वचनमब्रवीत् ॥ ७४ ॥ यथा
जरा यथा मृत्युर्यथा कालो यथा विधिः ॥ नित्यं न प्रतिहन्यन्ते सर्वभूतेषु लक्ष्मण ॥ तथाहं क्रोधसं-
युक्तो न निवार्योस्मि सर्वथा ॥ ७५ ॥ पुरेव मे चारुदतीमनिन्दितां दिशन्ति सीतां यदि नाद्य मैथि-
लीम् ॥ सदेवगन्धर्वमनुष्यपन्नगं जगत् सशैलं परिवर्तयाम्यहम् ॥ ७६ ॥ इति श्रीमदारण्यकाण्डे च-
तुःषष्टितमः सर्गः ॥ ६४ ॥ ॥ ॥ ॥

हि । यदि रामः संभ्रान्तां मेदिनीं परिवर्तयेत् । अस्या हेतोर्विशालाक्ष्या युक्तमित्येव मे मतिः ॥ इति सर्वज्ञेन हनुमता । चारुदतीमित्यत्र छन्दसीति सूत्रेण दन्तशब्दस्य दत्रादेशः । अग्रान्तेति सूत्रस्थचकारेण वा दत्रादेशः । सीताम् अयोनिजतया मत्तोप्यतिशयितां मैथिलीं वीरश्रेष्ठजनकचक्रवर्तिपुत्रीत्वेन मत्सदृशीम् । सदेवेत्यादि । सर्वलोकस्य संभूतमरणमेव करिष्यामीति भावः । परिवर्तयामि नाशयामि अन्यथा करिष्यामीति वा । अस्मिन् सर्गे सार्धपञ्चसप्ततिश्लोकाः ॥ ७६ ॥ ॥ इति श्रीगोविन्दराजविरचिते श्रीरामायणभूषणे रत्नमेखलाख्याने आरण्यकाण्डव्याख्याने चतुःषष्टितमः सर्गः ॥ ६४ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

एवं जगदुपसंहारक्रोधकलुषं रामं लक्ष्मणः सन्धुक्षयाति पञ्चषष्टितमे। तप्यमानमित्यादिश्लोकत्रयमेकान्वयम् । तप्यमानं तपन्तं तथा तप्यमानमित्यनेन पूर्वोक्तजगदुपसंहारवाचस्तत्तत्वकृताः ननु संकल्पपूर्वा इत्युच्यते । रामं दृष्ट्वा राममब्रवीदिति क्रियाभेदान्न पुनरुक्तिदोषः । अभवे विनाशे युक्तम् उद्युक्तं संवर्तकं संहारकम् अदृष्टपूर्वमिति क्रोधनक्रियाविशेषणं परिशुष्यता लोकविनाशभयेनेति भावः ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥ पुरेति । क्रोधवशमापन्नः सन् प्रकृतिं मृदुत्वादिनिजस्वभावं न हातुमर्हसि ॥ ४ ॥ चन्द्र इति । लक्ष्म्यादिकमेकैकस्य प्रतिनियतं त्वयि तु एतत्स-

तप्यमानं तथा रामं सीताहरणकर्शितम् ॥ लोकानामभवे युक्तं संवर्तकमिवानलम् ॥ १ ॥ वीक्षमाणं धनुः सज्यं निःश्वसन्तं पुनः पुनः ॥ दग्धुकामं जगत्सर्वं युगान्ते तु यथा हरम् ॥ २ ॥ अदृष्टपूर्वं संक्रुद्धं दृष्ट्वा रामं तु लक्ष्मणः ॥ अब्रवीत्प्राञ्जलिर्वाक्यं मुखेन परिशुष्यता॥३॥पुरा भूत्वा मृदुर्दान्तः सर्वभूतहिते रतः॥ न क्रोधवशमापन्नः प्रकृतिं हातुमर्हसि ॥४॥ चन्द्रे लक्ष्मीः प्रभा सूर्ये गतिर्वायौ भुवि क्षमा॥ एतच्च नियतं सर्वं त्वयि चानुत्तमं यशः ॥५ ॥ एकस्य नापराधेन लोकान्हन्तुं त्वमर्हसि ॥ न तु जानामि कस्यायं भग्नः सांग्रामिको रथः ॥ केन वा कस्य वा हेतोः सायुधः सपरिच्छदः ॥ ६ ॥ खुरनेमिक्षतश्चायं सिक्तो रुधिरबिन्दुभिः ॥ देशो निर्वृत्तसंग्रामः सुघोरः पार्थिवात्मज ॥ ७ ॥ ॥

र्वं च यशश्च प्रतिनियतमित्यर्थः ❋ तानिश्लोकी ❋ अत्र यशःशब्देन । न तस्येशे कश्चन तस्य नाम महद्यश इत्याद्युक्तनिःसीमाभ्यधिकत्वादिगुणाः प्रतिनियता इत्युपलक्ष्यन्ते ॥ ५ ॥ मम दान्ततयैवैतादृशी दशा जाता अधुनाऽपि यदि क्रोधो न स्यात् को वा मम वित्रस्येत् कथं च सीताप्राप्तिरित्याशङ्क्याह एकस्येति अर्धत्रयमेकान्वयम् । अयं भावः एको रथो दृश्यते एकस्यैव पदं प्रतीयते तेन एक एवापराधीति निश्चीयते एकस्य चापराधेन सर्वान् हन्तुं नार्हसि । तर्हि को वापराधीत्यत्राह नत्विति । केन प्रतिपक्षिणा कस्य प्रयोजनस्य हेतोः । षष्ठी हेतुप्रयोग इति षष्ठी । प्रकृतादन्यस्माद्वा निमित्तादिति न जानामि। तच्चिन्तनीयमित्यर्थः । सपरिच्छदः सपरिकरः ॥६॥ खुरेति । अश्वानां

खुरैः रथनेमिभिः रथाङ्गैश्च क्षतः निर्वृत्तसंग्रामः । दृश्यत इति शेषः ॥ ७ ॥ एकस्येति । विमर्दः सम्प्रहारः । तत्र हेतुमाह नहीति वृत्तं संक्रान्तम् ॥ ८ ॥ वक्तव्यमुक्त्वा प्रकृतमाह नैकस्येति । युक्तदण्डा अपराधोचितशिक्षणप्रवर्तकाः । विशिष्य तवायं धर्म इत्याह सदेति । शरण्यः शरणार्हः परमा गतिः परमप्राप्यः । देवादिकृतोऽयमपराधो नेत्याह को न्विति ❀ तनिश्लोकी ❀ ॥ ९ ॥ १० ॥ सरित इति । दीक्षितस्य उपक्रान्तयज्ञानुष्ठानस्य

एकस्य तु विमर्दोऽयं न द्वयोर्वदतां वर ॥ न हि वृत्तं हि पश्यामि बलस्य महतः पदम् ॥ ८ ॥ नैकस्य तु कृते लोकान्विनाशयितुमर्हसि ॥ युक्तदण्डा हि मृदवः प्रशान्ता वसुधाधिपाः ॥ ९ ॥ सदा त्वं सर्वभूतानां शरण्यः परमा गतिः ॥ को नु दारप्रणाशं ते साधु मन्येत राघव ॥ १० ॥ सरितः सागराः शैला देवगन्धर्वदानवाः ॥ नालं ते विप्रियं कर्तुं दीक्षितस्येव साधवः ॥ ११ ॥ येन राजन् हृता सीता तमन्वेषितुमर्हसि ॥ मद्द्वितीयो धनुष्पाणिः सहायैः परमर्षिभिः ॥ १२ ॥ समुद्रं च विचेष्यामः पर्वतांश्च वनानि च ॥ गुहाश्च विविधा घोरा नदीः पद्मवनानि च ॥ १३ ॥ देवगन्धर्वलोकांश्च विचेष्यामः समाहिताः ॥ यावन्नाधिगमिष्यामस्तव भार्यापहारिणम् ॥ १४ ॥ न चेत्साम्ना प्रदास्यन्ति पत्नीं ते त्रिदशेश्वराः ॥ कोसलेन्द्र ततः पश्चात् प्राप्तकालं करिष्यसि ॥ १५ ॥ शीलेन साम्ना विनयेन सीतां नयेन न प्राप्स्यसि चेन्नरेन्द्र ॥ ततः समुत्पादय हेमपुङ्खैर्महेन्द्रवज्रप्रतिमैः शरौघैः ॥ १६ ॥ इति श्रीमदारण्यकाण्डे पञ्चषष्टितमः सर्गः ॥ ६५ ॥

साधवः ऋत्विजः ॥ ११ ॥ येनेति । परमर्षिभिः एतद्वनस्थैः ॥ १२ ॥ समुद्रमिति । विचेष्यामः अन्वेषिष्यामहे ॥ १३ ॥ देवेति । स्पष्टम् ॥ ॥ १४ ॥ न चेदिति । प्राप्तश्चतुर्थोपायकालो यस्मिन् कर्माणि तत्तथा ॥ १५ ॥ एतदेव स्पष्टयति शीलेनेति । समुत्पादय विवक्षितकार्यमिति शेषः । समुत्सादयेति पाठे लोकानिति शेषः । एवं लक्ष्मणप्रसादनेन रामकोपशान्तिप्रपञ्चनाद्रावणाराधिततत्पक्षपातिरुद्रसङ्कल्पाद्रामकोपो भग्न इति वदन् मूर्ख इत्यवगन्तव्यः ॥ १६ ॥ इति श्रीगोविन्दराजविरचिते श्रीरामायणभूषणे रत्नमेखलाख्याने आरण्यकाण्डव्याख्याने पञ्चषष्टितमः सर्गः ॥ ६५ ॥

एवं लक्ष्मणो राममाश्वास्य पुनर्वक्तव्यांशं ज्ञापयति पट्षष्टितमे तं तथेत्यादिश्लोकद्वयमेकान्वयम् । परिद्यूनं परिदेवनं प्राप्तं परिशोचन्तमित्यर्थः । च्छ्वोः शूडनुनासिके चेत्यूठ् दिवो विजिगीषायामिति निष्ठानत्वम् । अचेतनम् अस्वस्थचित्तं सम्बोधयामास ज्ञापयामास अभिपीडयन् उपसंगृह्णन् ॥ १ ॥ २ ॥ महतेति । महता तपसा कायक्लेशेन व्रतोपवासादिना महता चापि कर्मणा अश्वमेधपुत्रकामेष्टि इति कर्मणा राज्ञा दशरथेन राजा लोकस्य रञ्जनात् । अनेन मन्त्रद्रव्यक्रियालोपाभावेनाधिकारिणा कृतत्वमुच्यते । अमृतमिव तद्वत् भोग्यत्वं यत्नस-

तं तथा शोकसंतप्तं विलपन्तमनाथवत् ॥ मोहेन महताविष्टं परिद्यूनमचेतनम् ॥ १ ॥ ततः सौमित्रिराश्वास्य मुहूर्तादिव लक्ष्मणः ॥ रामं संबोधयामास चरणौ चाभिपीडयन् ॥ २ ॥ महता तपसा राम महता चापि कर्मणा ॥ राज्ञा दशरथेनासि लब्धोमृतमिवामरैः ॥ ३ ॥ तव चैव गुणैर्बद्धस्त्वद्वियोगान्महीपतिः ॥ राजा देवत्वमापन्नो भरतस्य यथा श्रुतम् ॥ ४ ॥ यदि दुःखमिदं प्राप्तं काकुत्स्थ न सहिष्यसे ॥ प्राकृतश्चाल्पसत्त्वश्च इतरः कः सहिष्यति ॥ ५ ॥ दुःखितो हि भवान् लोकांस्तेजसा यदि धक्ष्यते ॥ आर्ताः प्रजा नरव्याघ्र क्वनु यास्यन्ति निर्वृतिम् ॥ ६ ॥ लोकस्वभाव एवैष ययातिर्नहुषात्मजः ॥ गतः शक्रेण सालोक्यमनयस्तं तमःस्पृशत् ॥ ७ ॥ ॥ ॥

ध्यत्वं चोच्यते । अमरैः अनेकसुरकृतयत्नः एकेन कृत इति गम्यते ॥ ३ ॥ तवेति । एवकारेण इतरपुत्रव्यावृत्तिः । तवैव गुणैर्बद्धः त्वद्गुणैकपरवशः महीपतिः राजा न तु जातिमात्रेण राजा देवत्वमापन्नः । तत्र किं प्रमाणं तत्राह भरतस्येति भरतादित्यर्थः । पञ्चम्यर्थे षष्ठी । तथैव मयोक्तमिति शेषः ॥ ४ ॥ यदीति । काकुत्स्थेत्यनेनाप्राकृतत्वं महासत्त्वत्वं च सिद्धं सहिष्यति सहिष्यते ॥ ५ ॥ दुःखित इति । धक्ष्यते धक्ष्यति ॥ ६ ॥ प्रसङ्गात् दैविकावर्थानर्थावन्ये महान्तोपि प्राप्नुवन्तीति दृष्टान्तमुखेन प्रतिपादयितुमाह लोकस्वभाव इत्यादिना । एष लोकस्वभाव इति वक्ष्यमाणेषु सर्वत्र योज्यम् । अनयः अनयमूलं दुःखमित्यर्थः । तमः अज्ञानं स्पृशत् अस्पृशत् । स हि स्वर्गगतोपि इन्द्रेणासूयाकलुषेण भवद्राज्ये को वा श्रेष्ठ इति

पृष्टः सत्यवादितयाहमेवेत्युक्तवानिन्द्रेणात्मश्लाघी त्वं न स्वर्गार्ह इति पातित इति पुराणप्रसिद्धिः। नहुषात्मज इत्यनेन नहुषानीतिरपि व्यज्यते। स च सप्तर्षीन् स्ववाहकान् शचीस्मरणेन सर्प सर्पेत्युक्तवान्। सर्पो भवेत्यगस्त्यशप्तश्चिरं तथाभूतस्तस्थौ ॥ ७ ॥ महर्षिरिति। अह्ना पुत्रशतं हतम् विश्वामित्रकोपेन युगपत्पुत्रशतनाशदुःखमनुभूतमिति भावः ॥ ८ ॥ या चेति। माता सर्वोपादानत्वात् देवी देवस्य विष्णोः पत्नी अत एव लोकनमस्कृता। सत्यसंश्रवेति त्वयैव हि पूर्वं मह्यमेवमुपदिष्टमिति भावः ॥ ९ ॥ याविति। धर्मौ धर्मप्रवर्तकौ सर्वधर्मसाक्षित्वात् नेत्रौ नेतारौ कालपरिच्छेदादिमुखेन जगतः प्रवर्तकौ। नेत्रो नेतरि भेद्यवानिति विश्वः। सर्वेषामर्थप्रकाशकत्वेन नेत्रभूतौ वा। लिङ्गव्यत्ययश्छान्द-

महर्षिर्यो वसिष्ठस्तु यः पितुर्नः पुरोहितः ॥ अह्ना पुत्रशतं जज्ञे तथैवास्य पुनर्हतम् ॥ ८ ॥ या चेयं जगतां माता देवी लोकनमस्कृता ॥ अस्याश्च चलनं भूमेर्दृश्यते सत्यसंश्रव ॥ ९ ॥ यौ धर्मौ जगतां नेत्रौ यत्र सर्वं प्रतिष्ठितम् ॥ आदित्यचन्द्रौ ग्रहणमभ्युपेतौ महाबलौ ॥ १० ॥ सुमहान्त्यपि भूतानि देवाश्च पुरुषर्षभ ॥ न दैवस्य प्रमुञ्चन्ति सर्वभूतादिदेहिनः ॥ ११ ॥ शक्रादिष्वपि देवेषु वर्तमानौ नयानयौ ॥ श्रूयेते नरशार्दूल न त्वं शोचितुमर्हसि ॥ १२ ॥ नष्टायामपि वैदेह्यां हृतायामपि चानघ ॥ शोचितुं नार्हसे वीर यथान्यः प्राकृतस्तथा ॥ १३ ॥ ॥ ॥ ॥

सः। यत्र ययोः सर्वं जगत् प्रतिष्ठितं यदधीनस्वरूपस्थितिप्रवृत्तिकाः सर्वे जना इत्यर्थः। सूर्यस्य वर्षहेतुत्वात् चन्द्रस्यौषधिहेतुत्वाच्चेति भावः। आदित्याज्जायते वृष्टिस्ततोऽन्नमभिजायत इति वचनात्। ग्रहणं राहुकेतुभ्यां ग्रासम् ॥ १० ॥ किं बहुना संग्रहेणोच्यत इत्याह सुमहान्तीति। सुमहान्ति भूतानि मान्धातृनलप्रभृतिमहाजना अपि सर्वभूतादिदेहिनः। सर्वभूतानि आदिदेहोस्यास्तीति तथा सर्वभूतान्तर्यामिण इत्यर्थः। दैवस्य परमात्मनः पञ्चम्यर्थे षष्ठी। न प्रमुञ्चति सर्वोपि तत्संकल्पं नातिक्रामन्तीत्यर्थः ॥ ११ ॥ उपसंहरति शक्रादिष्वपीति। नयानयौ तन्मूलसुखदुःखे अतो न त्वं शोचितुमर्हसीत्यर्थः ॥ १२ ॥ उक्तं विवृणोति नष्टायामपीति। नार्हसे नार्हसि ॥ १३ ॥ ॥

त्वद्विधा इति । सत्यदर्शिनः यथार्थदर्शिनः कृच्छ्रेषु दुःखेषु अनिर्विण्णम् अविनाशिदर्शनं कृत्याकृत्यविवेको येषां ते तथा ॥ १४ ॥ तत्त्वत इति । तत्त्वतो बुद्ध्या अबाधितबुद्ध्या समनुचिन्तय शुभाशुभे इति शेषः । महाप्राज्ञाः बुद्ध्या तात्कालिक्या युक्ताः सन्तः शुभाशुभे भाविनी विजानन्ति ॥ १५ ॥ इदानीं फलानुभवः पूर्वकर्मसाध्यः अतस्तत्र न शोचनीयमित्याह अदृष्टेति । अदृष्टगुणदोषाणां प्रत्यक्षतो द्रष्टुमशक्य-सुखदुःखरूपगुणदोषाणाम् अधृतानां पुरा एवं कर्म कृतमिति निश्चेतुमशक्यानां तेषां प्रसिद्धानां पूर्वकृतानामित्यर्थः । कर्मणाम् इष्टं फलं क्रिया-

त्वद्विधा न हि शोचन्ति सततं सत्यदर्शिनः ॥ सुमहत्स्वपि कृच्छ्रेषु रामानिर्विण्णदर्शनाः ॥ १४ ॥ तत्त्वतो हि नरश्रेष्ठ बुद्ध्या समनुचिन्तय ॥ बुद्ध्या युक्ता महाप्राज्ञा विजानन्ति शुभाशुभे ॥ १५ ॥ अदृष्टगुणदोषाणामधृतानां च कर्मणाम् ॥ नान्तरेण क्रियां तेषां फलमिष्टं प्रवर्तते ॥ १६ ॥ त्वमेव हि पुरा राम मामेवं बहुशोन्वशाः ॥ अनुशिष्याद्धि कोनु त्वामपि साक्षाद्बृहस्पतिः ॥ १७ ॥ बुद्धिश्च ते महाप्राज्ञ देवैरपि दुरन्वया ॥ शोकेनाभिप्रसुप्तं ते ज्ञानं संबोधयाम्यहम् ॥ १८ ॥ दिव्यं च मानुषं च त्वमात्मनश्च पराक्रमम् ॥ इक्ष्वाकुवृषभावेक्ष्य यतस्व द्विषतां वधे ॥ १९ ॥ किं ते सर्वविनाशेन कृतेन पुरुषर्षभ ॥ तमेव त्वं रिपुं पापं विज्ञायोद्धर्तुमर्हसि ॥ २० ॥ इति श्रीमदारण्यकाण्डे षट्षष्टितमः सर्गः ॥ ६६ ॥ ॥ ॥

मनुष्ठानमन्तरेण न प्रवर्तते। पूर्वकर्मानुष्ठानं विना इदानीं फलं नोत्पद्यते अतः पूर्वकर्मफले इदानीं प्रवृत्ते कात्र परिदेवनेति भावः ॥ १६ ॥ त्वमेवेति । अन्वशाः अनुशासितवानसि ॥ १७ ॥ बुद्धिश्चेति । दुरन्वया दुर्लभा प्रसुप्तं स्तिमितं सम्बोधयामि उत्थापयामि ॥ १८ ॥ दिव्यमिति । दिवि भवं दिव्यं प्राणिजातं देवगन्धर्वादिकं तच्च सात्त्विकं वधानर्हं मानुषं मनुष्यलोकोद्भवं ब्राह्मणादिकं तदपि वधानर्हं सर्वलोकसंहारसमर्थम् आत्मनः पराक्रमं च अवेक्ष्य विचार्य द्विषतामेव वधे यतस्व ॥ १९ ॥ किमिति । उद्धर्तुं नाशयितुम् ॥ २० ॥ इति श्रीगोविन्दराजविरचिते श्रीरामायणभूषणे रत्नमेखलाख्याने आरण्यकाण्डव्याख्याने षट्षष्टितमः सर्गः ॥ ६६ ॥ ॥ ॥ ॥

अथ लक्ष्मणवाक्यप्रतिष्ठापितधैर्यो रामो युद्धेभूमेर्दक्षिणतः किंचिद्दूरे गृध्रराजं दृष्ट्वा रोदिति सप्तषष्टितमे पूर्वजोपीत्यादि। राघवः पूर्वजोपि लक्ष्मणेन कनिष्ठेन सुभाषितं युक्तियुक्ततयोक्तं वाक्यम् उक्तमात्रस्तु उक्तमात्र एव जग्राह। बालादपि सुभाषितमिति स्मृतेः। स्वयमुपदेष्टा कथमन्योक्तं जग्राहेत्यत्राह साराग्राहीति। कथमस्य वाक्यस्य सारवत्त्वं तत्राह महासारमिति ॥ १ ॥ सन्निगृह्येति। स्पष्टम् ॥ २ ॥ किमिति। पश्येयं पश्येव ॥ ३ ॥

पूर्वजोप्युक्तमात्रस्तु लक्ष्मणेन सुभाषितम् ॥ सारग्राही महासारं प्रतिजग्राह राघवः ॥ १ ॥ सन्निगृह्य महाबाहुः प्रवृत्तं कोपमात्मनः ॥ अवष्टभ्य धनुश्चित्रं रामो लक्ष्मणमब्रवीत् ॥ २ ॥ किं करिष्यावहे वत्स क्व वा गच्छाव लक्ष्मण ॥ केनोपायेन पश्येयं सीतामिति विचिन्तय ॥ ३ ॥ तं तथा परितापार्तं लक्ष्मणो राममब्रवीत् ॥ इदमेव जनस्थानं त्वमन्वेषितुमर्हसि ॥ राक्षसैर्बहुभिः कीर्णं नानाद्रुमलतायुतम् ॥ ४ ॥ सन्तीह गिरिदुर्गाणि निर्दराः कन्दराणि च ॥ गुहाश्च विविधा घोरा नानामृगगणाकुलाः ॥ ५ ॥ आवासाः किन्नराणां च गन्धर्वभवनानि च ॥ तानि युक्तो मया सार्धं त्वमन्वेषितुमर्हसि ॥ ६ ॥ त्वद्विधा बुद्धिसंपन्ना महात्मानो नरर्षभ ॥ आपत्सु न प्रकम्पन्ते वायुवेगैरिवाचलाः ॥ ७ ॥ इत्युक्तस्तद्वनं सर्वं विचचार सलक्ष्मणः ॥ क्रुद्धो रामः शरं घोरं सन्धाय धनुषि क्षुरम् ॥ ८ ॥ ततः पर्वतकूटाभं महाभागं द्विजोत्तमम् ॥ ददर्श पतितं भूमौ क्षतजार्द्रं जटायुषम् ॥ ९ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

तमिति सार्धश्लोक एकान्वयः ॥ ४ ॥ सन्तीति। इह जनस्थाने गिरिगतानि दुर्गाणि गन्तुमशक्यप्रदेशा इत्यर्थः। निर्दराः विदीर्णपाषाणाः कन्दराणि पाषाणतन्धयः गुहाः देवखातबिलानि। आवासा इति। युक्तः सन्नद्धः ॥ ५ ॥ ६ ॥ त्वद्विधा इति। न प्रकम्पन्ते न चञ्चलचिता भवन्तीत्यर्थः ॥ ७ ॥ इतीति। क्षुरं क्षुराख्यं शरं सीताया अदर्शनात् क्रोधः ॥ ८ ॥ तत इति। कूटः शृङ्गं महाभागं महाभाग्यं स्वाम्यर्थे त्यक्तशरीरत्वात् द्विजोत्तमं पक्षिश्रेष्ठम्। दन्तविप्राण्डजा द्विजा इत्यमरः। क्षतजं रुधिरम् ॥ ९ ॥ ॥ ॥ ॥

तमित्यादि । भक्षिता रुधिरार्द्रत्वादिति भावः ॥ १० ॥ गृध्रेति । गृध्रस्य रूपमिव रूपं यस्य तत्तथा ॥११॥ एनमिति । अर्धमेकं वाक्यम् । अजिह्मम् अकुण्ठम् अवक्रं वा गच्छन्तीत्यजिह्मगाः तैः ॥ १२ ॥ इतीति । अभ्यपतत् अभिमुखं गतः समुद्रान्तां समुद्रपर्यन्ताम् ॥ १३ ॥ तमिति । दशरथात्मजमिति संबन्धोक्तिः ॥१४॥ यामिति । यथा महौषध्यन्वेषिणः प्रतिवनमन्वेषन्ते तथा यामस्मिन् विस्तीर्णे वनेऽन्वेषसि । एषृ गतावित्यस्माद्व्यत्ययेन

तं दृष्ट्वा गिरिशृङ्गाभं रामो लक्ष्मणमब्रवीत् ॥ अनेन सीता वैदेही भक्षिता नात्र संशयः ॥ १० ॥ गृध्ररूपमिदं रक्षो व्यक्तं भवति कानने ॥ भक्षयित्वा विशालाक्षीमास्ते सीतां यथासुखम् ॥ ११ ॥ एनं वधिष्ये दीप्तास्यैर्घोरैर्बाणैरजिह्मगैः ॥१२॥ इत्युक्त्वाभ्यपतद्गृध्रं सन्धाय धनुषि क्षुरम् ॥ क्रुद्धो रामः समुद्रान्तां कम्पयन्निव मेदिनीम् ॥ १३ ॥ तं दीनं दीनया वाचा सफेनं रुधिरं वमन् ॥ अभ्यभाषत पक्षी तु रामं दशरथात्मजम् ॥ १४ ॥ यामोषधिमिवायुष्मन्नन्वेषसि महावने ॥ सा देवी मम च प्राणा रावणेनोभयं हृतम् ॥ १५ ॥ त्वया विरहिता देवी लक्ष्मणेन च राघव ॥ ह्रियमाणा मया दृष्टा रावणेन बलीयसा ॥ १६ ॥ सीतामभ्यवपन्नोऽहं रावणश्च रणे मया ॥ विध्वंसितरथश्चात्र पातितो धरणितले ॥ ॥ १७ ॥ एतदस्य धनुर्भग्नमेतदस्य शरावरम् ॥ अयमस्य रथो राम भग्नः सांग्रामिको मया ॥ १८ ॥ अयं तु सारथिस्तस्य मत्पक्षोनिहतो युधि ॥ १९ ॥ ॥ ॥ ॥

परस्मैपदम् । नित्यं प्राणसमेत्युक्ता सा देवी मम प्राणाश्च उभयं रावणेन हृतं मम प्राणान् हृतप्रायान् कृत्वा सीतां रावणो हृतवानित्यर्थः । खरवधादिना रामबलं ज्ञात्वाप्यस्थाने भयशङ्कितया रामस्यायुः प्रार्थयते । आयुष्मन्निति ॥ १५ ॥ त्वयेति । स्पष्टम् ॥ १६ ॥ सीतामिति । अभ्यवपन्नः आभिमुख्येन गतः ह्रियमाणां सीतामवलोक्य तदभिमुखमागत इत्यर्थः । रावणश्च विध्वंसितरथः सन् अत्र धरणीतले पातितः रथाद्भ्रंशित इत्यर्थः ॥ १७ ॥ एतदिति । भग्नमेतद्धनुः अस्य रावणस्य संबन्धि एवमुत्तरत्रापि योज्यम् । शरावरं वर्म तूणीरं वा ॥ १८ ॥ अयं त्वित्यर्धमेकम् ॥ १९ ॥

परिश्रान्तस्येति । वैदेहीं जनकेन सम्यक् परिपोषिताम् ॥ २० ॥ रक्षसेत्यर्धमेकम् ॥ २१ ॥ राम इति । तस्य गृध्रस्य संवन्धिनीं सीताविषयकथां विज्ञाय श्रुत्वा द्विगुणीकृतेन गृध्रवधेन द्विरावर्तितेन तापेन आर्तः पीडितः अभूदिति शेषः ॥ २२ ॥ गृध्रेति । अवशः मूर्छित इत्यर्थः । रुरोद क्रमादिति शेषः ॥ २३ ॥ एकमिति । एकम् असहायम् एकायने एकस्य मार्गे । अयनं वर्त्म मार्गाध्वेत्यमरः । एकपद्यामित्यर्थः । सहायरहितं दयया संरक्षकपथिकजनरहितमित्यर्थः । दुर्गे इतःपरमपि केनचिद्धन्तुमशक्ये इति दुःखहेत्वतिरेकोक्तिः । निःश्वसन्तं गृध्रराजमिति शेषः ॥ २४ ॥ राज्यादिति । यद्यपि न चास्य महतीं लक्ष्मीं राज्यनाशोपकर्षति वनवासो महोदय इति अभिमततमतया प्रोक्तौ रा-

परिश्रान्तस्य मे पक्षौ छित्त्वा खड्गेन रावणः ॥ सीतामादाय वैदेहीमुत्पपात विहायसम् ॥ २० ॥ रक्षसा निहतं पूर्वं न मां हन्तुं त्वमर्हसि ॥ २१ ॥ रामस्तस्य तु विज्ञाय बाष्पपूर्णमुखस्तदा ॥ द्विगुणीकृततापार्तः सीतासक्तां प्रियां कथाम् ॥२२॥ गृध्रराजं परिष्वज्य परित्यज्य महद्धनुः ॥ निपपातावशो भूमौ रुरोद सहलक्ष्मणः ॥२३॥ एकमेकायने दुर्गे निःश्वसन्तं कथंचन ॥ समीक्ष्य दुःखिततरो रामः सौमित्रिमब्रवीत् ॥ २४॥ राज्याद्भ्रंशो वने वासः सीता नष्टा द्विजो हतः ॥ ईदृशीयं ममालक्ष्मीर्निर्दहेदपि पावकम् ॥२५॥ संपूर्णमपि चेदद्य प्रतरेयं महोदधिम् ॥ सोपि नूनं ममालक्ष्म्या विशुष्येत्सरितां पतिः ॥ २६ ॥

ज्यनाशवनवासौ । तथापि संप्रति सीताविश्लेषकारित्वाज्जटायुवियोगफलकत्वाच्च तावेवानर्थकरौ जातावित्याह राज्याद्भ्रंशः हठात् लब्धराज्यस्य विच्युतिः वने वासः राज्यभ्रंशेपि राज्ये भिक्षुकवृत्त्यापि स्थातुं शक्यं तदपि न लब्धम् सीता नष्टा वनवासेप्यभिमतजनविश्लेषाभावे सुखेनावस्थातुं शक्यं तदपि नास्ति हतो द्विजः अभिमतजनविश्लेषेपि बन्धुजनसन्निधौ शोको निर्वापयितुं शक्यः स च निवृत्तः । ईदृशी एतादृशदुःखपर्यवसायिनी मम अलक्ष्मीः दौर्भाग्यं पावकमपि निर्दहेत्सर्ववस्तुदाहकमपि दहेत् सदा विश्लेषप्रसक्तिशून्यं लक्ष्मणमपि विश्लेषयेदिति भावः । ❀ तनिश्लोकी ❀ ॥ २५ ॥ संपूर्णमिति । प्रतरेयं तापशान्तये प्लवेयं चेत् ॥ २६ ॥

नास्तीति । व्यसनं वागुरेव व्यसनवागुरा । वागुरा मृगबन्धिनीत्यमरः ॥ २७ ॥ अयमिति । पितुर्वयस्यः सखा ॥ २८ ॥ इतीति । पितरीव स्नेहः पितृस्नेहः ॥ २९ ॥ निकृत्तेति । रामः वाचं विमुच्य उक्त्वेत्यर्थः । अस्मिन् सर्गे एकोनत्रिंशच्छ्लोकाः ॥ ३० ॥ इति श्रीगोविन्दराजविरचिते श्रीरामायणभूषणे रत्नमेखलाख्याने आरण्यकाण्डव्याख्याने सप्तषष्टितमः सर्गः ॥ ६७ ॥ ॥

नास्त्यभाग्यतरो लोके मत्तोस्मिन् सचराचरे ॥ येनेयं महती प्राप्ता मया व्यसनवागुरा ॥ २७ ॥ अयं पितृवयस्यो मे गृध्रराजो जरान्वितः ॥ शेते विनिहतो भूमौ मम भाग्यविपर्ययात् ॥ २८ ॥ इत्येवमुक्त्वा बहुशो राघवः सहलक्ष्मणः ॥ जटायुषं च पस्पर्श पितृस्नेहं विदर्शयन् ॥ २९ ॥ निकृत्तपक्षं रुधिरावसिक्तं स गृध्रराजं परिरभ्य रामः ॥ क्व मैथिली प्राणसमा गतेति विमुच्य वाचं निपपात भूमौ ॥ ३० ॥ इति श्रीमदारण्यकाण्डे सप्तषष्टितमः सर्गः ॥ ६७ ॥ ॥ ॥

रामः संप्रेक्ष्य तं गृध्रं भुवि रौद्रेण पातितम् ॥ सौमित्रिं मित्रसंपन्नमिदं वचनमब्रवीत् ॥ १ ॥ ममायं नूनमर्थेषु यतमानो विहङ्गमः ॥ राक्षसेन हतः संख्ये प्राणांस्त्यक्ष्यति दुस्त्यजान् ॥ २ ॥ अयमस्य शरीरेस्मिन् प्राणो लक्ष्मण विद्यते ॥ तथाहि सर्वहीनोयं विक्लवः समुदीक्षते ॥ ३ ॥ जटायो यदि शक्नोषि वाक्यं व्याहरितुं पुनः ॥ सीतामाख्याहि भद्रं ते वधमाख्याहि चात्मनः ॥ ४ ॥ ॥

अथ भगवत्कार्यार्थं त्यक्तशरीरस्य गृध्रराजस्य मोक्षपदप्रापणमष्टषष्टितमे राम इत्यादि । रौद्रेण रावणेन मित्रसंपन्नं सर्वजनमित्रमित्यर्थः । यद्वा परनिपातः संपन्नमित्रम् अत्यन्तरामविषयसौहार्दयुक्तमित्यर्थः ॥ १ ॥ ममेति । अर्थेष्विति निमित्तसप्तमी । मम प्रयोजनार्थमित्यर्थः । संख्ये युद्धे ॥ ॥ २ ॥ अयमिति । अयं प्राणः सूक्ष्मप्राणः स्वरहीनः हीनस्वरः विक्लवः विह्वलः ॥ ३ ॥ जटायो इति । व्याहरितुं व्याहर्तुं वधं वधप्रकारम् ॥ ४ ॥

किमिति । किंनिमित्तः किन्निमित्तं यस्यासौ किन्निमित्तः केन हेतुना अहरदित्यर्थः । किं भोगार्थम् उत अपकारप्रतीकारार्थमित्यर्थः । चरमपक्षे तत्स्वरूपं पृच्छति तस्येति । यम् अपराधम् ॥ ५ ॥ कथमिति । कथं कीदृशप्रकारं कानि वाक्यानि ॥ ६ ॥ कथंवीर्य इति । तात पितृतुल्य ॥ ७ ॥ तमिति । दीनात्मा दीनमनाः अतिसन्नया अतिकार्श्यं प्राप्तया ॥ ८ ॥ किं कर्मेत्यस्योत्तरमाह हृता सेति । वातेन दुर्दिनेन च संकुलाम् । मेघच्छन्नेऽह्नि दुर्दिनमित्यमरः । मायया महावातं मेघच्छादनं चोत्पाद्य हृतवानित्यर्थः ॥ ९ ॥ वधमाख्याहीत्यस्योत्तरमाह परि-

किन्निमित्तोहरत्सीतां रावणस्तस्य किं मया ॥ अपराद्धं तु यं दृष्ट्वा रावणेन हृता प्रिया ॥ ५ ॥ कथं
तच्चन्द्रसंकाशं मुखमासीन्मनोहरम् ॥ सीतया कानि चोक्तानि तस्मिन् काले द्विजोत्तम ॥ ६ ॥ कथं-
वीर्यः कथंरूपः किंकर्मा स च राक्षसः ॥ क्व चास्य भवनं तात ब्रूहि मे परिपृच्छतः ॥ ७ ॥ तमुद्वीक्ष्या-
थ दीनात्मा विलपन्तमनन्तरम् ॥ वाचातिसन्नया रामं जटायुरिदमब्रवीत् ॥ ८ ॥ हृता सा राक्ष-
सेन्द्रेण रावणेन विहायसा ॥ मायामास्थाय विपुलां वातदुर्दिनसंकुलाम् ॥ ९ ॥ परिश्रान्तस्य मे ता-
त पक्षौ छित्त्वा स राक्षसः ॥ सीतामादाय वैदेहीं प्रयातो दक्षिणां दिशम् ॥ १० ॥ उपरुध्य-
न्ति मे प्राणा दृष्टिर्भ्रमति राघव ॥ पश्यामि वृक्षान् सौवर्णानुशीरकृतमूर्धजान् ॥ ११ ॥ येन यातो
मुहूर्तेन सीतामादाय रावणः ॥ विप्रणष्टं धनं क्षिप्रं तत्स्वामी प्रतिपद्यते ॥ १२ ॥ ॥

श्रान्तस्येति । युद्धपरिश्रान्तस्येत्यर्थः ॥ १० ॥ प्रश्नान्तरे प्रत्युत्तरकथनाशक्तिमाह उपरुध्यन्तीति । उपरुध्यन्ति उपरुध्यन्ते मरणवेदनया पीड्यन्त इत्यर्थः । सौवर्णान् मरणकाले तथा प्रतीयन्त इति प्रसिद्धम् । उशीरैः लामज्जकैः कृताः कल्पिताः मूर्धजाः केशाः येषान्ते तथा ॥ ॥ ११ ॥ किमिह बहुनोक्तेन सर्वथा सीता पुनर्लप्स्यत इत्याह येनेति । येन मुहूर्तेन निमित्तभूतेन रावणः सीतामादाय याति स्म । तन्मुहूर्तबलेन स्वामी धनस्वामी विप्रणष्टं धनं क्षिप्रम् अचिरेण पुनः प्रतिपद्यते प्राप्नोति ॥ १२ ॥ ॥ ॥

कोसौ मुहूर्त इत्यत्राह विन्द इति । नष्टं धनं विन्दति लभतेऽस्मिन्निति विन्दः स रावणस्तु नाबुधत् नाबुध्यत । विकरणव्यत्ययश्छान्दसः तस्मात् बडिशं गृह्य गृहीत्वा झषवत् मत्स्य इव विनश्यति । वर्तमानसामीप्ये वर्तमानवत् । बडिशं मत्स्यवेधनमित्यमरः ॥ १३ ॥ फलितमाह न चेति ॥ १४ ॥ असंमूढस्येति । एतावत्पर्यन्तमिति शेषः । अनुभाषतः उत्तरं भाषमाणस्य सामिषं मांससहितं रुधिरम् ॥ १५ ॥ अथ रावणवंशं वक्तुमुपक्रमते पुत्र इति । साक्षात्पुत्रः औरस इत्यर्थः । अस्योत्तरार्धम् । अध्यास्ते नगरीं लङ्कां रावणो राक्षसेश्वर इति बोध्यम् ।

विन्दो नाम मुहूर्तोयं स च काकुत्स्थ नाबुधत् ॥ त्वत्प्रियां जानकीं हृत्वा रावणो राक्षसेश्वरः ॥
झषवद्बडिशं गृह्य क्षिप्रमेव विनश्यति ॥ १३ ॥ नच त्वया व्यथा कार्या जनकस्य सुतां प्रति ॥
वैदेह्या रंस्यसे क्षिप्रं हत्वा तं राक्षसं रणे ॥ १४॥ असंमूढस्य गृध्रस्य रामं प्रत्यनुभाषतः ॥ आस्यात्सुस्राव रुधिरं म्रियमाणस्य सामिषम् ॥ १५ ॥ पुत्रो विश्रवसः साक्षात् भ्राता वैश्रवणस्य च ॥
इत्युक्त्वा दुर्लभान् प्राणान् मुमोच पतगेश्वरः ॥ १६ ॥ ब्रूहि ब्रूहीति रामस्य ब्रुवाणस्य कृताञ्जलेः ॥
त्यक्त्वा शरीरं गृध्रस्य जग्मुः प्राणा विहायसम् ॥ १७ ॥ स निक्षिप्य शिरो भूमौ प्रसार्य चरणौ तदा ॥
विक्षिप्य च शरीरं स्वं पपात धरणीतले ॥ १८ ॥ तं गृध्रं प्रेक्ष्य ताम्राक्षं गतासुमचलोपमम् ॥ रामः सुबहुभिर्दुःखैर्दीनः सौमित्रिमब्रवीत् ॥ १९ ॥ ॥ ॥ ॥

उत्तरत्र संपातिवचने इदमेव पूर्वार्धमुपादाय अस्योत्तरार्धस्य कथनादिति लोकाचार्योक्तम् । इत्युक्त्वा एतावन्मात्रमुक्त्वा भवनादिकथनात् पूर्वमित्यर्थः । दुर्लभान् ब्रूहि ब्रूहीति पृच्छते रामाय साकल्येन विज्ञापनपर्यन्तं प्राणा न स्थिताः हन्तेति ऋषिः शोचति ॥ १६ ॥ ब्रूहीति । ब्रुवाणस्य ब्रुवाणे सति प्राणः सूक्ष्मशरीरेन्द्रियप्राणसहित आत्मेत्यर्थः ॥ १७ ॥ स इति । निक्षिप्य मरणवेदनयेति भावः । विक्षिप्य विधूय पपातेत्युक्तिरौपचारिकी ॥ १८ ॥ तमिति । ताम्राक्षम् अधःशिरस्कतया पतनजक्षोभात् ॥ १९ ॥ ॥ ॥

बहूनीति । रक्षसां वासे दण्डकारण्ये बहूनि वर्षाणि निर्भयतया सुखं वसतानेन पक्षिणा विशीर्णं देहविशरणं प्राप्तम् इहैव सुखं वसित्वा इहैव मृतमनेनेति भावः । विचीर्णमिति पाठे अत्रैव वसता अनेन अत्रैव सुखं विचीर्णम् अनुभूतमित्यर्थः ॥२०॥ एतदेव विवृणोति अनेकेति । अनेकवार्षिकः बहुवयः प्राप्तः चिरकालसमुत्थितः चिरकालमभ्युदयं प्राप्तः ॥ २१ ॥ पश्येति । अनेन मोक्षप्रदानोचितं तदीयसुकृतविशेषं दर्शयति सीतामभ्यवपन्नो मे उपकारी सन् हतः ॥ २२ ॥ गृध्रराज्यमिति । गृध्रराज्यं परित्यज्येति प्राप्याभ्यासपरित्याग उक्तः । महदिति स्वकीयेक्ष्वाकुराज्यव्यावृत्तिः एकमुखत्वात्

बहूनि रक्षसां वासे वर्षाणि वसता सुखम् ॥ अनेन दण्डकारण्ये विशीर्णमिह पक्षिणा ॥ २० ॥ अनेकवार्षिको
यस्तु चिरकालसमुत्थितः ॥ सोयमद्य हतः शेते कालो हि दुरतिक्रमः ॥ २१ ॥ पश्य लक्ष्मण गृध्रोयमुपकारी हतश्च मे ॥ सीतामभ्यवपन्नो वै रावणेन बलीयसा ॥ २२ ॥ गृध्रराज्यं परित्यज्य पितृपैतामहं महत् ॥
मम हेतोरयं प्राणान् मुमोच पतगेश्वरः ॥ २३ ॥ सर्वत्र खलु दृश्यन्ते साधवो धर्मचारिणः ॥ शूराः शरण्याः
सौमित्रे तिर्यग्योनिगतेष्वपि ॥ २४ ॥ सीताहरणजं दुःखं न मे सौम्य तथागतम् ॥ यथा विनाशे गृध्रस्य मत्कृते च
परंतप ॥ २५ ॥ राजा दशरथः श्रीमान् यथा मम महायशाः ॥ पूजनीयश्च मान्यश्च तथायं पतगेश्वरः ॥ २६ ॥
सौमित्रे हर काष्ठानि निर्मथिष्यामि पावकम् ॥ गृध्रराजं दिधक्षामि मत्कृते निधनं गतम् ॥ २७ ॥ ॥

ममेत्यादिना उपायानुष्ठानोक्तिः । पतगेश्वरः पितुर्मरणात् इतःपरमस्य पक्षानाश्रित्य सुखं स्थास्यामीति स्थितोहम् अयं तातवन्मत्कृते प्राणत्यागं कृतवानिति भावः ॥ २३ ॥ सर्वत्रेति । सर्वजातिष्वपीत्यर्थः । तिर्यग्योनिगतस्यास्य कथमेतादृशो बुद्धिरिति न मन्तव्यमिति भावः ॥ २४ ॥ सीतेति । मत्कृते च मत्कृत एव यथाऽस्य विनाशः प्राप्तः तथा सीताहरणजं दुःखं नागतं न प्राप्तम् । अत्र विनाशशब्देन तज्जं दुःखमुच्यते ॥ २५ ॥ अथ संस्कारयोग्यतामाह राजेति । पूज्यः पैतृकविधिना अर्चनीयः मान्यः श्लाघ्यः ॥ २६ ॥ सौमित्र इति । दिधक्षामि दग्धुमिच्छामि । दहेस्सन्नन्तात् घत्वभष्भावौ ॥ २७ ॥ ॥ ॥ ॥

नाथमिति। चितां काष्ठभारम् ॥ २८ ॥ या गतिरित्यादिश्लोकद्वयमेकान्वयम्। गम्यत इति गतिः लोकः यज्ञशीलानां यज्ञाः शीलं सद्वृत्तं येषां ते तथा सदा यज्ञानुष्ठानपराणाम् गृहस्थानामित्यर्थः। आहिताः परितः स्थापिताः अग्नयः पञ्चाग्नयो यस्य स तथा सर्वदा तपःशीलस्य वानप्रस्थस्येत्यर्थः। अग्न्याधानस्य पूर्वेणैव सिद्धत्वात् पृथक् फलाभावाच्च अपरावर्तिनाम् अरण्यमियात्ततो न पुनरेयादित्युक्तानाम् संन्यासिनामित्यर्थः। रणादपलायितानामित्यर्थवर्णने जटायोस्तादृशत्वेन तत्फलस्य स्वतःसिद्धत्वेनानुज्ञातव्यत्वाभावात् मुक्तानां धर्मप्रकरणे उक्त्यसंभवात् भूमिप्रदायिनां भूमिभोगत्यागिनाम् नैष्ठिकानामित्यर्थः। ता गतीरिति यत्तदोर्नित्यसंबन्धात्सिद्धम्। ता गतीः प्राजापत्यं गृहस्थानां ब्राह्मं संन्यासिनां स्मृतमित्याद्युक्तस्थानानि। यद्वा यज्ञदानतपःसंन्यासिनामित्यर्थः। तेषां या या गतिः शास्त्रविहिता तां मया संस्कृतो व्रज मया समनुज्ञातस्तु अनुत्तमान् सर्वश्रेष्ठान् लोकान्। अथ यदतः परो दिवो ज्योतिर्दीप्यते विश्वतः पृष्ठेषु सर्वतः पृष्ठेष्वनुत्तमेषूत्तमेष्वित्यादिश्रुतिप्रसिद्धान् विष्णुलोकान्

नाथं पतगलोकस्य चितामारोप्य राघव ॥ इमं धक्ष्यामि सौमित्रे हतं रौद्रेण रक्षसा ॥ २८ ॥ या गतिर्यज्ञशीलानामाहिताग्नेश्च या गतिः ॥ अपरावर्तिनां या च या च भूमिप्रदायिनाम् ॥२९॥ मया त्वं समनुज्ञातो गच्छ लोकाननुत्तमान् ॥ गृध्रराज महासत्त्व संस्कृतश्च मया व्रज ॥ ३० ॥

गच्छ अवयवबहुत्वाद्बहुवचनम् अन्यथा गतिशब्देन पौनरुक्त्यम् अनन्वयश्च समनुज्ञातः संस्कृतश्चेति पदद्वयानर्थक्यं च। ननु मानुषभावं भावयतः श्रीरामस्य कथं मुक्तिप्रदानं तस्य परत्वासाधारणचिह्नत्वादिति चेत् सत्येन लोकान् जयतीत्युक्तरीत्या स्वार्जितधर्मविशेषेण स्वाधीनसर्वलोकत्वाविरोधात्। केचित्तु मया संस्कृतस्ततोनुज्ञातस्त्वं यज्ञशीलादीनां या गतयः तान् लोकान् गच्छ सर्वान्ते मां व्रज। सोऽश्नुते सर्वान् कामान् सह ब्रह्मणा विपश्चितेत्युक्तरीत्या मुक्तभोगं प्राप्नुहि न च निर्हेतुकमुक्तिप्रदानेतिप्रसङ्गः। स्वकार्यमुद्दिश्य प्राणत्यागस्यैव हेतुत्वात्। अत एव नृसिंहपुराणे। मत्कृते निधनं यस्मात्त्वया प्राप्तं द्विजोत्तम। तस्मान्मम प्रसादेन विष्णुलोकमवाप्स्यसीत्युक्तम्। कर्मणैव हि संसिद्धिमास्थिता जनकादय इति हि कर्मणोपि मुक्तिहेतुत्वमुक्तम्। नान्यः पन्था इति श्रुतिः। परमात्मनोऽन्यत्र साक्षान्मुक्तिहेतुत्वं निषेधति तस्यैव प्राधान्येन प्रकृतत्वादित्याहुः। यद्वा हे गृध्रराज महासत्त्व मया संस्कृतस्त्वं मयानुज्ञातो भूत्वा अनुत्तमान् लोकान् मल्लोकानित्यर्थः। गच्छ आनुषङ्गिकतया यज्ञ-

शीलादीनां या या गतयस्ता अपि गच्छ गम्यत इति गतिः लोकः आहिताग्नेः गार्हपत्याहवनीयदक्षिणाग्निनिरतस्य या गतिः अग्नयो वै त्रयी विद्या इत्यारभ्य तस्मादग्नीन् परमं वदन्तीत्याहिताग्नित्वस्यापि पृथक् धर्मत्वश्रवणात्। अपरावर्तिनां युद्धादपरावर्तमानानां या गतिः दृष्टान्तार्थमिदमुक्तम् जटायोस्तादृशत्वेन तत्फलस्येदानीमदेयत्वात् तिरश्चां यज्ञाद्यधिकाराभावेन तत्फलमात्रस्य देयत्वात्। यथापरावर्तिनां गतिं प्राप्स्यसि तथा यज्ञशीलादीनां लोकानपि ब्रह्मप्राप्तौ वसुत्वादिकमिव प्राप्नुहीत्यर्थः। अस्मिन् कल्पे भूमिप्रदायिनामित्यस्य प्रतीयमानार्थकत्वमेव व्रज एवं गच्छ। यद्वा मया प्रथमं संस्कृतः। अथ तृतीयेन ज्योतिषा संविशस्वेत्यादिमन्त्रेणानुज्ञातो मया त्वं यज्ञाधिकारिणां लोकान् गच्छ ब्रह्ममेधसंस्कारबलेन प्राप्नुहीत्यर्थः। इदं च फलं संस्कारोत्तरक्षण एवानुतिष्ठतीत्युच्यते संस्कृतो व्रजेति। गृध्रराज महासत्त्व संस्कृतश्च महाव्रतेति पाठे संस्कृतश्च भवेति वार्थः ❋ तनिश्लोकी ❋ गम्यत इति गतिर्लोकः तिरश्चां कर्माधिकाराभावेऽपि अकृतसंस्काराणां परलोकाभावात्त्वं मया संस्कृतः सन् मदनुज्ञयैव अनुत्तमान् लोकान् गच्छ अपरावर्तिनां पुनरावृत्तिरहितानां मुक्तानामित्यर्थः। न स पुनरावर्तत इति श्रुतेः। लोकानिति पूजायां बहुवचनम्। यद्वा विश्वतः पृष्ठेषु सर्वतः पृष्ठेष्वनुत्तमेषूत्तमेष्वित्यत्र परमव्योमस्थितावान्तरलोकापेक्षया बहुवचननिर्देशवदत्रापि बहुवचननिर्देशः। यज्ञशीलानां यज्ञशीलादिलोकमार्गेणापरावर्तिनां लोकं प्राप्नुहीत्यर्थः। तथा च नृसिंहपुराणे मत्कृते मरणं यस्मादित्यादि। ननु भगवता रामेण तिरश्चो जटायुषः संस्कारकरणं कथमिति चेत् न शूद्रा भगवद्भक्ता इत्यत्र शूद्रशब्दस्योपलक्षणार्थत्वाद्भगवद्भक्तानां सर्वप्राणिनां मोक्षाधिकारस्य गम्यमानत्वाच्च युक्तमेवेदमिति ज्ञेयम्। नन्वेवं सति जटायुषो मोक्षप्रदत्वाद्रामस्य परमात्मत्वं प्रतीयते। त्वं गतिः परमा देवेत्यादिना बालकाण्डे स हि देवैरुदीर्णस्येत्यादिना युद्धकाण्डे सीता लक्ष्मीर्भगवान् विष्णुरित्यादिना श्रीभागवते च श्रीरामस्य परमात्मत्वं स्फुटमुक्तम्। एवं समस्तकल्याणगुणाकरस्य श्रीमन्नारायणस्य रावणादिवधरूपलोकहितार्थं स्वयमेव दशरथभवनेऽवतीर्णस्य सीतामुद्दिश्य विलापः कथमिति चेत् सत्यं तथापि न दोषः। व्यसनेषु मनुष्याणां भृशं भवति दुःखितः। निश्चितापि हि मे बुद्धिर्वनवासे दृढव्रता॥ भरतस्नेहसंतप्ता बालिशीक्रियते पुनः। सीताहरणजं दुःखं न मे सौम्य तथागतम्॥ यथा विनाशो गृध्रस्य मत्कृते च परंतपेत्यनेन प्रकारेण सर्वेश्वरस्याप्याश्रितवत्सलत्वाद्दुःखितानाश्रितानाकलय्य दुःखेन स्वयमपि दुःखित इति वा भाति। तेषां दुःखमपनयति चेति ऋषेरभिप्राय इति वेदितव्यम्। शुकादयस्तु मर्त्यावतारस्त्विह मर्त्यशिक्षणं रक्षोवधायैव न केवलं विभोरित्यादिप्रकारेण श्रीरामस्य दुःखाभावमेव वर्णयन्ति एवमन्यत्राप्येवंविधविषये परिहारो द्रष्टव्यः ॥ ३० ॥ ॥ ॥

एवमिति । दीप्तां दीपनार्हां स्वबन्धुमिवेत्यनेन मन्त्रपूर्वकत्वं दाहस्योच्यते ॥ ३१ ॥ राम इति । महारोहीन् महामृगान् तान् द्विजमनु जटायुषमुद्दिश्य हत्वा तस्तार पिण्डदानार्थं दर्भानास्तृतवान् ॥ ३२ ॥ रोहीति । उत्कृत्य उद्धृत्य पेशीकृत्य पिण्डीकृत्य हरितशाद्वले नवीनतृणास्तृतप्रदेशे शकुनाय पक्षिणे ददौ ॥ ३३ ॥ यत्तदिति । प्रेतस्य मर्त्यस्य मनुष्यस्य यत्तत् प्रसिद्धं मन्त्रजातं स्वर्गगमनं स्वर्गो गम्यतेनेनेति स्वर्गगमनं स्वर्गप्रापकं वदन्ति । पित्र्यं पितृदेवताकं तज्जजाप याम्यसूक्तादिकं जजापेत्यर्थः ॥ ३४ ॥ तत इति । चक्रतुरिति । लक्ष्मणस्य कर्तृत्वं सहकारितया उदकं उदकदानमित्यर्थः ॥ ३५ ॥ उक्तस्यैवार्थस्य स्नानपूर्वकत्वविधिपूर्वकत्वप्रदर्शनाय पुनरप्याह शास्त्रेति । तदा तौ राघवौ शास्त्रदृष्टे-

एवमुक्त्वा चितां दीप्तामारोप्य पतगेश्वरम् ॥ ददाह रामो धर्मात्मा स्वबन्धुमिव दुःखितः ॥ ३१ ॥
रामोथ सहसौमित्रिर्वनं गत्वा स वीर्यवान् ॥ स्थूलान् हत्वा महारोहीननु तस्तार तं द्विजम् ॥ ३२ ॥
रोहिमांसानि चोत्कृत्य पेशीकृत्य महायशाः ॥ शकुनाय ददौ रामो रम्ये हरितशाद्वले ॥ ३३ ॥ यत्त-
त्प्रेतस्य मर्त्यस्य कथयन्ति द्विजातयः ॥ तत्स्वर्गगमनं तस्य पित्र्यं रामो जजाप ह ॥३४॥ ततो गोदा-
वरीं गत्वा नदीं नरवरात्मजौ ॥ उदकं चक्रतुस्तस्मै गृध्रराजाय तावुभौ ॥ ३५ ॥ शास्त्रदृष्टेन विधि-
ना जले गृध्राय राघवौ ॥ स्नात्वा तौ गृध्रराजाय उदकं चक्रतुस्तदा ॥ ३६ ॥ ॥

न विधिना गृध्राय गृध्रमुद्दिश्य जले स्नात्वा गृध्रराजायोदकं चक्रतुरित्यन्वयः । अयमत्र क्रमः । गृध्रराजं दग्ध्वा स्वर्गगमनसूक्तं जप्त्वा गोदावरीं गत्वा स्नात्वा उदकं दत्त्वा रोहिमांसपिण्डं ददाविति । ननु वैदिकोत्तमो रामः कथं हीनजातिं तिर्यञ्चं वैदिकेन कर्मणा संस्कृतवान् मैवं तस्यात्यन्तभक्तत्वेन जातेरपगमात् । न शूद्रा भगवद्भक्ता विप्रा भागवताः स्मृताः । सर्ववर्णेषु ते शूद्रा ये ह्यभक्ता जनार्दने इत्युक्तेः । न चेदं वचनम् अपशवो वा अन्ये गोअश्वेभ्य इतिवत् प्रशंसापरमिति वक्तुं शक्यम् बाधकाभावात् । ब्राह्मणत्वादिजातिर्हि शास्त्रैकसमधिगम्या न तु गोत्वादिवदाकृतिगम्या येन तत्तुल्यत्वमाशङ्क्येत अत एव विश्वामित्रस्यापि क्षत्रियत्वजातिरपनीता उपनीता च ब्राह्मणत्वजातिरित्युपपादितं बालकाण्डे

अयमर्थ उपपादयिष्यते च श्रमणीवृत्तान्ते । इदं च द्रौपदीविवाहादिवदैतिह्यासिकविलक्षणव्यक्तिविशेषनियतमिति च नातिप्रसङ्गावकाशः ॥ ३६ ॥ उक्तमर्थमादरातिशयेन पुनः संगृह्णाति स इति । रणे सीतानिमित्तं दुष्करं कर्म प्राणविनाशपर्यन्तं व्यापारं कृतवान् । स गृध्रराजः रावणेन निपातितः महर्षिकल्पेन महर्षितुल्येन रामेण संस्कृतश्च तदा तदुत्तरक्षण एव पुण्यां पुण्यफलभूताम् आत्मनः सुखावहां गतिं लोकं जगाम ॥ ३७ ॥ कृतोदकाविति । इदं पिण्डदानस्याप्युपलक्षणं पक्षिसत्तमे स्थिरां बुद्धिं प्रणिधाय सीतामवश्यं प्राप्स्यसीत्युक्तम् तद्वचनं विश्वस्येत्यर्थः ।

स गृध्रराजः कृतवान्यशस्करं सुदुष्करं कर्म रणे निपातितः ॥ महर्षिकल्पेन च संस्कृतस्तदा जगाम पुण्यां गतिमात्मनः शुभाम् ॥ ३७ ॥ कृतोदकौ तावपि पक्षिसत्तमे स्थिरां च बुद्धिं प्रणिधाय जग्मतुः ॥ प्रवेश्य सीताधिगमे ततो मनो वनं सुरेन्द्राविव विष्णुवासवौ ॥ ३८ ॥ इति श्रीमदारण्यकाण्डे अष्टषष्टितमः सर्गः ॥ ६८ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

कृत्वैवमुदकं तस्मै प्रस्थितौ रामलक्ष्मणौ ॥ अवेक्षन्तौ वने सीतां पश्चिमां जग्मतुर्दिशम् ॥ १ ॥ तौ दिशं दक्षिणां गत्वा शरचापासिधारिणौ ॥ अविप्रहतमैक्ष्वाकौ पन्थानं प्रतिपेदतुः ॥ २ ॥ ॥ ॥

सीताधिगमे मनः प्रवेश्य वनं जग्मतुः । सुरेन्द्रौ विष्णुवासवाविव स्थिताविव्यनेन सीतान्वेषणं भावनामात्रमिति सूच्यते । अस्मिन् सर्गे सार्धाष्टत्रिंशच्छ्लोकाः ॥ ३८ ॥ इति श्रीगोविन्दराजविरचिते श्रीरामायणभूषणे रत्नमेखलाख्याने आरण्यकाण्डव्याख्याने अष्टषष्टितमः सर्गः ॥ ६८ ॥
अथायोमुखीविरूपकरणपूर्वकं कबन्धदर्शनमेकोनसप्ततितमे कृत्वैवमित्यादि । अपेक्षन्तौ अपेक्षमाणौ पश्चिमां दक्षिणपश्चिमामित्यर्थः ॥ १ ॥ ताविति । दक्षिणां दिशमिति दक्षिणपश्चिमा ह्युभयथा व्यवहर्तुं शक्या अविप्रहतम् अक्षुण्णम् । ऐक्ष्वाकौ दाण्डिनायनेत्यादिसूत्रे निपातितः । प्रतिपेदतुः प्रतिपेदाते ॥ २ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

गुल्मैरित्यादिश्लोकद्वयमेकान्वयम् । गुल्मैः कीचकप्रभृतिभिः वृक्षैश्च प्रवेष्टितं लताभिश्चावृतं दुर्गमं विषमं गहनं दुष्प्रवेशं घोरदर्शनम् अत एव सुभीमं तत् महारण्यं दण्डकारण्यं व्यतिक्रम्य अतीत्य व्यतियातौ गतौ ॥ ३ ॥ ४ ॥ ततः परमिति । ततः परं गमनानन्तरं जनस्थानात् त्रिक्रोशं गम्य गत्वा क्रौञ्चारण्याख्यं गहनं वनं विविशतुः । गहनं काननं वनमित्यमरः ॥ ५ ॥ नानेत्यादिश्लोकद्वयमेकान्वयम् । नानामेघघनप्रख्यं ना-

गुल्मैर्वृक्षैश्च बहुभिर्लताभिश्च प्रवेष्टितम् ॥ आवृतं सर्वतो दुर्गं गहनं घोरदर्शनम् ॥ ३ ॥ व्यतिक्रम्य
तु वेगेन व्यालसिंहनिषेवितम् ॥ सुभीमं तन्महारण्यं व्यतियातौ महाबलौ ॥ ४ ॥ ततः परं जनस्थाना-
त्त्रिक्रोशं गम्य राघवौ ॥ क्रौञ्चारण्यं विविशतुर्गहनं तौ महौजसौ ॥ ५ ॥ नानामेघघनप्रख्यं प्रहृष्टमिव
सर्वतः ॥ नानापक्षिगणैर्जुष्टं नानाव्यालमृगैर्युतम् ॥ ६ ॥ दिदृक्षमाणौ वैदेहीं तद्वनं तौ विचिक्यतुः ॥
तत्र तत्रावतिष्ठन्तौ सीताहरणकर्शितौ ॥ ७ ॥ ततः पूर्वेण तौ गत्वा त्रिक्रोशं भ्रातरौ तदा ॥ क्रौञ्चारण्य-
मतिक्रम्य मतङ्गाश्रममन्तरे ॥ ८ ॥ दृष्ट्वा तु तद्वनं घोरं बहुभीममृगद्विजम् ॥ नानासत्त्वसमाकीर्णं
सर्वं गहनपादपम् ॥ ९ ॥ ददृशाते तु तौ तत्र दरीं दशरथात्मजौ ॥ पातालसमगम्भीरां तमसा नि-
त्यसंवृताम् ॥ १० ॥ आसाद्य तौ नरव्याघ्रौ दर्यास्तस्याविदूरतः ॥ ददृशाते महारूपां राक्षसीं वि-
कृताननाम् ॥ ११ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

नावर्णमेघसमूहसदृशं प्रहृष्टमिव पुष्पोद्गमादिभिः सन्तुष्टमिव व्यालमृगैः सर्पैः मृगैश्च तद्वनं क्रौञ्चारण्यं तत्र तत्र वृक्षमूले विश्रान्त्यै तिष्ठन्तौ सन्तौ विचिक्यतुः मृगयामासतुः ॥ ६ ॥ ७ ॥ तत इत्यादिश्लोकत्रयमेकान्वयम् । ततः क्रौञ्चारण्यमतिक्रम्य मतङ्गाश्रमं पूर्वेण मतङ्गाश्रमपूर्वदिग्भागे । एनपाद्द्वितीयेति द्वितीया । त्रिक्रोशं गत्वा अन्तरे मतङ्गाश्रमक्रौञ्चारण्ययोर्मध्ये तद्वनं मतङ्गाश्रमसंबन्धि किंचिद्वनं दृष्ट्वा तत्र दरीं ददृशाते ददृशतुः । अत्रोपरिष्टाच्च कर्तरि लिट्यात्मनेपदमार्षम् ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥ आसाद्येत्यादि । तस्याविदूरत इत्यार्षः सन्धिः । महारूपां महाशरीराम् ॥ ११ ॥

सामान्यतो दर्शनमुक्त्वा विशेषतो दर्शनमाह द्वाभ्यां भयदामित्यादि ॥ १२ ॥ १३ ॥ सेति । रंस्यावहेत्युक्त्वेत्यत्र सन्धिरार्षः । समालम्बत हस्ते गृहीतवती ॥ १४॥ उवाचेत्यर्द्धम् । उपगुह्य आलिङ्ग्य ॥१५॥ अहमित्यादिसार्धश्लोकः । अयोमुखीत्यन्वर्थनामा हयमुखीत्यपि पाठः । ते लाभः लाभभूता त्वमपि मम प्रियोसि नाथेति । आयुःशेषमित्यत्यन्तसंयोगे द्वितीया ॥ १६ ॥ एवमिति । कर्णनासावित्यत्र एकवद्भावाभाव आर्षः । नासा-

भयदामल्पसत्त्वानां बीभत्सां रौद्रदर्शनाम् ॥ लम्बोदरीं तीक्ष्णदंष्ट्रां करालां पुरुषत्वचम् ॥ १२ ॥ भक्षयन्तीं मृगान् भीमान् विकटां मुक्तमूर्धजाम् ॥ प्रैक्षेतां तौ ततस्तत्र भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ ॥ १३ ॥ सा समासाद्य तौ वीरौ व्रजन्तं भ्रातुरग्रतः ॥ एहि रंस्यावहेत्युक्त्वा समालम्बत लक्ष्मणम् ॥ १४ ॥ उवाच चैनं वचनं सौमित्रिमुपगुह्य सा॥१५॥ अहं त्वयोमुखी नाम लाभस्ते त्वमसि प्रियः ॥ नाथ पर्वतकूटेषु नदीनां पुलिनेषु च ॥ आयुःशेषमिमं वीर त्वं मया सह रंस्यसे ॥ १६ ॥ एवमुक्तस्तु कुपितः खड्गमुद्धृत्य लक्ष्मणः ॥ कर्णनासौ स्तनौ चास्या निचकर्तारिसूदनः ॥ १७ ॥ कर्णनासे निकृत्ते तु विस्वरं सा विनद्य च ॥ यथागतं प्रदुद्राव राक्षसी भीमदर्शना ॥ १८ ॥ तस्यां गतायां गहनं विशन्तौ वनमोजसा ॥ आसेदतुरमित्रघ्नौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ ॥ १९ ॥ लक्ष्मणस्तु महातेजाः सत्त्ववाञ्छीलवाञ्छुचिः ॥ अब्रवीत्प्राञ्जलिर्वाक्यं भ्रातरं दीप्ततेजसम् ॥ २० ॥ स्पन्दते मे दृढं बाहुरुद्विग्नमिव मे मनः ॥ प्रायशश्चाप्यनिष्टानि निमित्तान्युपलक्षये ॥ २१ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

शब्दस्य पुल्लिङ्गता चार्षी ॥ १७ ॥ कर्णेति । एकवद्भावे सप्तमी ॥ १८ ॥ तस्यामिति । गहनं दुष्प्रवेशं वनं विशन्तौ वनमध्यं गच्छन्तौ आसेदतुः वक्ष्यमाणनिमित्तानीति शेषः ॥ १९ ॥ लक्ष्मणस्त्विति । महातेजा इत्यदीनतोक्तिः सत्त्ववान् निर्मलमनस्कः शीलवान् सद्वृत्तवान् शुचिः कायशुद्धियुक्तः एभिर्विशेषणैर्भ्रातृभक्तिरुक्ता ॥ २० ॥ स्पन्दत इति । बाहुः वाम इति शेषः । उद्विग्नं कम्पितम् अनिष्टानि अनिष्टसूचकानि ॥ २१ ॥

तस्मादिति । मम वचनमित्यन्वयः । संभ्रमं भयम् ॥ २२ ॥ एष इति । वञ्चुलकः कर्णवालाख्यः पाक्षिविशेषः । वञ्चुलः कर्णवालः स्यादिति-निघण्टुः । विनर्दति कूजति ॥ २३ ॥ तयोरिति । एवं एतादृशोक्तिपूर्वकम् अन्वेषतोः अन्वेषमाणयोः प्रभञ्जन् प्रभञ्जयन् ॥ २४ ॥ संवेष्टित-

तस्मात्सञ्जीभवार्य त्वं कुरुष्व वचनं हितम् ॥ ममैव हि निमित्तानि सद्यः शंसन्ति संभ्रमम् ॥ २२ ॥ एष वञ्चुलको नाम पक्षी परमदारुणः ॥ आवयोर्विजयं युद्धे शंसन्निव विनर्दति ॥ २३ ॥ तयोरन्वेषतोरेवं सर्वं तद्वनमोजसा ॥ संजज्ञे विपुलः शब्दः प्रभञ्जन्निव तद्वनम् ॥ २४ ॥ संवेष्टितमिवात्यर्थं गगनं मातरिश्वना ॥ वनस्य तस्य शब्दोभूद्दिवमापूरयन्निव ॥ २५ ॥ तं शब्दं काङ्क्षमाणस्तु रामः कक्षे सहानुजः ॥ ददर्श सुमहाकायं राक्षसं विपुलोरसम् ॥ २६ ॥ आसेदतुस्ततस्तत्र तावुभौ प्रमुखे स्थितम् ॥ विवृद्धमशिरोग्रीवं कबन्धमुदरेमुखम् ॥ २७ ॥ रोमभिर्निचितैस्तीक्ष्णैर्महागिरिमिवोच्छ्रितम् ॥ नीलमेघनिभं रौद्रं मेघस्तनितनिःस्वनम् ॥ २८ ॥ अग्निज्वालानिकाशेन ललाटस्थेन दीप्यता ॥ महापक्ष्मेण पिङ्गेन विपुलेनायतेन च ॥ २९ ॥ एकेनोरसि घोरेण नयनेनाशुदर्शिना ॥ महादंष्ट्रोपपन्नं तं लेलिहानं महामुखम् ॥ ३० ॥ भक्षयन्तं महाघोरानृक्षसिंहमृगद्विपान् ॥ घोरौ भुजौ विकुर्वाणमुभौ योजनमायतौ ॥ ३१ ॥ कराभ्यां विविधान् गृह्य ऋक्षान् पक्षिगणान् मृगान् ॥ आकर्षन्तं विकर्षन्तमनेकान् मृगयूथपान् ॥ स्थितमावृत्य पन्थानं तयोर्भ्रात्रोः प्रपन्नयोः ॥ ३२ ॥ ॥ ॥

मिति । मातरिश्वना वायुना संवेष्टितं पूरितम् अयमुत्पातविशेषः । शब्दः पूर्वोक्तः तस्य वनस्य संबन्धिनीं दिवम् आकाशम् आपूरयन्निवाभूत् ॥ २५ ॥ तमिति । तं काङ्क्षमाणः किमस्योत्पत्तिमूलमिति ज्ञातुमिच्छन् गत्वेति शेषः । कक्षे गुल्मे ददर्श दूरादिति शेषः ॥ २६ ॥ आसेदतुरित्यादिसार्धषट्श्लोकी । प्रमुखे अग्रे विवृद्धम् उन्नतम् अशिरोग्रीवम् अदृश्यमानशिरोग्रीवम् अत एव कबन्धम् अन्वर्थकबन्धनामकम् उदरे-

मुखम्। अमूर्धमस्तकात्स्वाङ्गादकाम इति लुक्। रोमभिरुपलक्षितं निचितैर्निबिडैः अग्निज्वालानिकाशेन तत्सदृशेन महापक्ष्मेण महापक्ष्मणा अदन्तत्वमार्षम्। विपुलेन विस्तीर्णेन आयतेन दीर्घेण उरसि उरोन्तर्गतशिरस्कत्वेन उरसि दृश्यमानेनेत्यर्थः। लेलिहानं पुनः पुनर्जिह्वया लेहनं कुर्वन्तं महामुखं विपुलास्यरन्ध्रं विकुर्वाणं व्यापारयन्तं योजनमिति। अध्ववाचित्वादत्यन्तसंयोगे द्वितीया। आकर्षन्तम् आभिमुख्येन कर्षन्तं विकर्षन्तं विशेषेण कर्षन्तं मृगयूथपानिति मृगविशेषणम् प्रपन्नयोः समीपं प्राप्तयोः ॥ २७ ॥ २८ ॥ २९ ॥ ३० ॥ ३१ ॥ ३२ ॥ अथेति सार्धश्लोक एकान्वयः। अथ आसादनानन्तरं समभिक्रम्य आभिमुख्येन गत्वा क्रोशमात्रे समीपे ददर्शतुः दृदृशतुः दारुणं भीमम् अतिशयेन भीमम्। भुजाभ्यां मृगान्

अथ तौ समभिक्रम्य क्रोशमात्रे ददर्शतुः ॥ महान्तं दारुणं भीमं कबन्धं भुजसंवृतम् ॥ ३३ ॥ कबन्धमिव संस्थानादतिघोरप्रदर्शनम् ॥ ३४ ॥ स महाबाहुरत्यर्थं प्रसार्य विपुलौ भुजौ ॥ जग्राह सहितावेव राघवौ पीडयन्बलात् ॥ ३५ ॥ खड्गिनौ दृढधन्वानौ तिग्मतेजोवपुर्धरौ ॥ भ्रातरौ विवशं प्राप्तौ कृष्यमाणौ महाबलौ ॥ ३६ ॥ तत्र धैर्येण शूरस्तु राघवो नैव विव्यथे ॥ बाल्यादनाश्रयत्वाच्च लक्ष्मणस्त्वतिविव्यथे ॥ उवाच च विषण्णः सन् राघवं राघवानुजः ॥ ३७ ॥ पश्य मां वीर विवशं राक्षसस्य वशं गतम् ॥ मयैकेन विनिर्युक्तः परिमुञ्चस्व राघव ॥ ३८ ॥ मां हि भूत बलिं दत्त्वा पलायस्व यथासुखम् ॥ ३९ ॥ अधिगन्तासि वैदेहीमचिरेणेति मे मतिः ॥ ४० ॥ ॥ ॥

संवृणोतीति भुजसंवृतं संस्थानात् देहस्थित्या कबन्धमिव सर्वदा अशिरस्कत्वलक्षणकबन्धवत् स्थितम् ॥ ३३ ॥ ३४ ॥ स इति। सहितावेव नैकमपि मुक्त्वेत्यर्थः ॥ ३५ ॥ खड्गिनाविति। तिग्मं खरं तेजो यस्य तत्तथा तादृशवपुर्धरौ विवशं पारवश्यं प्राप्तौ ॥ ३६ ॥ तत्रेति। तत्र तस्यामवस्थायां बाल्यात् बालबुद्धित्वात्। रामवदप्रौढबुद्धित्वादित्यर्थः। अनाश्रयत्वात् धैर्यानालम्बनात् अतिविव्यथे अत्यन्तं खिन्नोऽभूत् उवाच च ॥ ३७ ॥ पश्येत्यादि। राक्षसस्य वशं गतत्वेन विवशमिति योजना। विनिर्युक्तः वियुक्तः एतस्यैव विवरणं मामिति भूतबलिं भूतस्य कबन्धस्य बलिम् ॥ ३८ ॥ ३९ ॥ अधीत्येकार्धम् ॥ ४० ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

प्रतिलभ्येति । तत्र मह्याम् ॥ ४१ ॥ लक्ष्मणेनेति । स्पष्टम् ॥ ४२ ॥ एतस्मिन्निति । एतस्मिन्नन्तरे लक्ष्मणाश्वासनावसरे ॥ ४३ ॥ काविति । भक्षौ आहारौ ॥ ४४ ॥ वदतमिति । इह वने वां युवयोः कार्यं वदतम् । लोण्मध्यमपुरुषद्विवचनम् । वामिह वने किं कार्यं किं कर्तव्यं किमर्थं कस्य प्रयोजनाय आगतौ न किमप्यस्त्यत्र वां प्रयोजनं प्रत्युतास्मत्प्रयोजनमेव सिद्धमित्याह । इममिति । इह तिष्ठतः ममेति शेषः ।

प्रतिलभ्य च काकुत्स्थ पितृपैतामहीं महीम् ॥ तत्र मां राम राज्यस्थः स्मर्तुमर्हसि सर्वदा ॥ ४१ ॥
लक्ष्मणेनैव मुक्तस्तु रामः सौमित्रिमब्रवीत् ॥ मा स्म त्रासं कृथा वीर न हि त्वादृग्विषीदति ॥ ४२ ॥
एतस्मिन्नन्तरे क्रूरौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ ॥ पप्रच्छ घननिर्घोषः कवन्धो दानवोत्तमः ॥ ४३ ॥ कौ
युवां वृषभस्कन्धौ महाखड्गधनुर्धरौ ॥ घोरं देशमिमं प्राप्तौ मम भक्षावुपस्थितौ ॥ ४४ ॥ वदतं कार्य-
मिह वां किमर्थं चागतौ युवाम् ॥ इमं देशमनुप्राप्तौ क्षुदार्तस्येह तिष्ठतः ॥ ४५ ॥ सबाणचापखड्ग
च तीक्ष्णशृङ्गाविवर्षभौ ॥ ममास्यमनुसंप्राप्तौ दुर्लभं जीवितं पुनः ॥ ४६ ॥ तस्य तद्वचनं श्रुत्वा कब-
न्धस्य दुरात्मनः ॥ उवाच लक्ष्मणं रामो मुखेन परिशुष्यता ॥ ४७ ॥ ॥ कृच्छ्रात्कृच्छ्रतरं प्राप्य दा-
रुणं सत्यविक्रम ॥ व्यसनं जीवितान्ताय प्राप्तमप्राप्य तां प्रियाम् ॥ ४८ ॥ कालस्य सुमहद्वीर्यं सर्वभू-
तेषु लक्ष्मण ॥ त्वां च मां च नरव्याघ्र व्यसनैः पश्य मोहितौ ॥ ४९ ॥ ॥ ॥

क्षुदार्तस्य मम संबन्धिनमिमं देशमनुप्राप्तावित्यनेन मम क्षुन्निवृत्त्यर्थमेव वामागमनमिति भावः ॥ ४५ ॥ आगमने आवयोः का हानिरित्यत्राह सबाणेति ॥ ४६ ॥ तस्येति । मुखेन उपलक्षित इति शेषः ॥ ४७ ॥ कृच्छ्रादिति । कृच्छ्रात्कृच्छ्रतरं राज्यभ्रंशवनवाससीताहरणपर्यन्तं प्राप्यावस्थितयोः पुनश्च तां प्रियामप्राप्यैव आवयोर्जीवितान्ताय दारुणं व्यसनं दुःखं प्राप्तम् ॥ ४८ ॥ अत्र हेतुमाह कालस्येति । सर्वभूतेष्वपि कालस्य वीर्यं सुमहत् । अनर्गलमित्यर्थः । त्वां च मां च महाबलपराक्रमावपि व्यसनैर्मोहितौ करोति पश्य ॥ ४९ ॥ ॥ ॥

उक्तमर्थमुपपादयति नातीति सार्धश्लोकएकान्वयः । वालुकसेतवः सिकतामयसेतवः ॥ ५० ॥ इतीति । सौमित्रिं दीनमवेक्ष्य स्वां मतिम् आत्मनैव स्थिरामकरोत् ॥ ५१ ॥ इति श्रीगोविन्दराजविरचिते श्रीरामायणभूषणे रत्नमेखलाख्याने आरण्यकाण्डव्याख्याने एकोनसप्ततितमः सर्गः ॥ ६९ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

नातिभारोस्ति दैवस्य सर्वभूतेषु लक्ष्मण ॥ शूराश्च बलवन्तश्च कृतास्त्राश्च रणाजिरे ॥ कालाभिपन्नाः सीदन्ति यथा वालुकसेतवः ॥ ५० ॥ इति ब्रुवाणो दृढसत्यविक्रमो महायशा दाशरथिः प्रतापवान् ॥ अवेक्ष्य सौमित्रिमुदग्रपौरुषं स्थिरां तदा स्वां मतिमात्मनाकरोत् ॥ ५१ ॥ इति श्रीमदारण्यकाण्डे एकोनसप्ततितमः सर्गः ॥ ६९ ॥ ॥ ॥ ॥

तौ तु तत्र स्थितौ दृष्ट्वा भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ ॥ बाहुपाशपरिक्षिप्तौ कबन्धो वाक्यमब्रवीत् ॥ १ ॥ तिष्ठतः किन्नु मां दृष्ट्वा क्षुदार्तं क्षत्रियर्षभौ ॥ आहारार्थं तु संदिष्टौ दैवेन गतचेतसौ ॥ २ ॥ तच्छ्रुत्वा लक्ष्मणो वाक्यं प्राप्तकालं हितं तदा ॥ उवाचार्तिं समापन्नो विक्रमे कृतलक्षणः ॥ ३ ॥ त्वां च मां च पुरा तूर्णमादत्ते राक्षसाधमः ॥ तस्मादसिभ्यामस्याशु बाहू छिन्दावहै गुरू ॥ ४ ॥ भीषणोयं महाकायो राक्षसो भुजविक्रमः ॥ लोकं ह्यतिजितं कृत्वा ह्यावां हन्तुमिहेच्छति ॥ ५ ॥ ॥

अथ कबन्धस्य बाहुच्छेदेन पूर्वजन्मस्मृतिरुच्यते सप्ततितमे तौ त्वित्यादि । परिक्षिप्तौ परिवेष्टितौ ॥ १ ॥ तिष्ठत इति । क्षुदार्तं मां दृष्ट्वा भीतौ किंनु तिष्ठतः व्यर्थमेव न तु जीवितापत्परिहार इत्यर्थः । यतो गतचेतसौ युवां मे दैवेनाहारार्थं संदिष्टौ ॥ २ ॥ तच्छ्रुत्वेति । कृतलक्षणः कृतोद्योगः ॥ ३ ॥ त्वां चेति । पुरा आदत्ते आदास्यतीत्यर्थः ॥ ४ ॥ भीषण इति । भूजयोरेव विक्रमो यस्य स तथा । लोकं जनम् अतिजितम् अत्यन्तजितम् ॥ ५ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

भुजच्छेदनमात्रं कर्तव्यं न तु मारणमित्याह निश्चेष्टानामिति । निश्चेष्टानां प्रतीकाराशक्तानां जगतीपतेः क्षत्रियस्य क्रतुमध्योपनीतानां निश्चेष्टानामित्यस्मिन्नर्थे प्रयुक्तम् । यद्वा पर्यग्निकृतानारण्यानुत्सृजन्त्यहिंसायै इत्युक्तरीत्या अश्वमेधक्रतावुपनीतानामारण्यपशूनां वधः कुत्सित एव ॥ ६ ॥ एतदिति । तयोरेतत् संजल्पितं श्रुत्वा भक्षयितुमारभत् हस्ताभ्यामाकृष्टवानित्यर्थः ॥७॥ तत इति । सुसंहृष्टौ कदलीकाण्डवत् सुखच्छेदनादिति

निश्चेष्टानां वधो राजन् कुत्सितो जगतीपतेः ॥ क्रतुमध्योपनीतानां पशूनामिव राघव ॥ ६ ॥ एतत्सञ्जल्पितं श्रुत्वा तयोः क्रुद्धस्तु राक्षसः ॥ विदार्यास्यं तदा रौद्रस्तौ भक्षयितुमारभत् ॥ ७ ॥ ततस्तौ देशकालज्ञौ खड्गाभ्यामेव राघवौ ॥ अच्छिन्दतां सुसंहृष्टौ बाहू तस्यांसदेशतः ॥ ८ ॥ दक्षिणो दक्षिणं बाहुमसक्तमसिना ततः ॥ चिच्छेद रामो वेगेन सव्यं वीरस्तु लक्ष्मणः ॥ ९ ॥ स पपात महाबाहुश्छिन्नबाहुर्महास्वनः ॥ खं च गां च दिशश्चैव नादयन् जलदो यथा ॥ १० ॥ स निकृत्तौ भुजौ दृष्ट्वा शोणितौघपरिप्लुतः ॥ दीनः पप्रच्छ तौ वीरौ कौ युवामिति दानवः ॥ ११ ॥ इति तस्य ब्रुवाणस्य लक्ष्मणः शुभलक्षणः ॥ शशंस राघवं तस्य कबन्धस्य महात्मनः ॥ १२ ॥ अयमिक्ष्वाकुदायादो रामो नाम जनैः श्रुतः ॥ अस्यैवावरजं विद्धि भ्रातरं मां च लक्ष्मणम् ॥ १३ ॥ अस्य देवप्रभावस्य वसतो विजने वने ॥ रक्षसापहृता पत्नी यामिच्छन्ताविहागतौ ॥ १४ ॥ त्वं को वा किमर्थं वा कबन्धसदृशो वने ॥ आस्येनोरसि दीप्तेन भग्नजङ्घो विवेष्टसे ॥ १५ ॥ ॥

भावः ॥ ८ ॥ दक्षिण इति । दक्षिणः समर्थः असक्तम् अप्रतिबन्धं यथा भवति तथा रामस्य दक्षिणपार्श्वगमनं लक्ष्मणस्य अत उभयोर्दक्षिणसव्यपार्श्वप्राप्तिः ॥ ९ ॥ स इति । गां भूमिम् ॥ १० ॥ स निकृत्ताविति । पूर्वमदत्तोत्तरत्वात् पुनः प्रश्नः ॥ ११ ॥ इतीति । क्रियाभेदात् पुनरुक्तच्छन्दः ॥ १२ ॥ अयमिति । इक्ष्वाकुदायादः दशरथपुत्रः । दायादौ सुतबान्धवावित्यमरः ॥ १३ ॥ अस्येति । इच्छन्तौ अन्वेषमाणावित्यर्थः॥१४॥ त्वं त्विति । विवेष्टसे लुठसीति यावत् ॥ १५ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

एवमिति। प्रीतः शापमोक्षकालप्रत्यभिज्ञानात् तदिन्द्रवचनम् उत्तरसर्गप्रतिपाद्यम् ॥ १६ ॥ स्वागतमिति । बाह्वोर्बन्धनं ययोस्तौ बाहुबन्धनौ अंसावित्यर्थः ॥ १७ ॥ विरूपमिति । विरूपं विषमरूपं यथा येन प्रकारेण प्राप्तं तत्कारणं तत्त्वतस्तव शंसतो मे सकाशाच्छृणु । अस्मिन् सर्गे अष्टादश श्लोकाः ॥ १८ ॥ इति श्रीगोविन्दराजविरचिते श्रीरामायणभूषणे रत्नमेखलाख्याने आरण्यकाण्डव्याख्याने सप्ततितमः सर्गः ॥ ७० ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

एवमुक्तः कबन्धस्तु लक्ष्मणेनोत्तरं वचः ॥ उवाच परमप्रीतस्तदिन्द्रवचनं स्मरन् ॥ १६ ॥ स्वागतं वां नरव्याघ्रौ दिष्ट्या पश्यामि चाप्यहम् ॥ दिष्ट्या चेमौ निकृत्तौ मे युवाभ्यां बाहुबन्धनौ ॥ १७ ॥ विरूपं यच्च मे रूपं प्राप्तं ह्यविनयाद्यथा ॥ तन्मे शृणु नरव्याघ्र तत्त्वतः शंसतस्तव ॥ १८ ॥ इति श्रीमदारण्यकाण्डे सप्ततितमः सर्गः ॥ ७० ॥ ॥ ॥ ॥

पुरा राम महाबाहो महाबल पराक्रम ॥ रूपमासीन्ममाचिन्त्यं त्रिषु लोकेषु विश्रुतम् ॥ यथा सोमस्य शक्रस्य सूर्यस्य च यथा वपुः ॥ १ ॥ सोहं रूपमिदं कृत्वा लोकवित्रासनं महत् ॥ ऋषीन्वनगतान् राम त्रासयामि ततस्ततः ॥ २ ॥ ततः स्थूलशिरा नाम महर्षिः कोपितो मया ॥ संचिन्वन् विविधं वन्यं रूपेणानेन धर्षितः ॥३॥ तेनाहमुक्तः प्रेक्ष्यैवं घोरशापाभिधायिना ॥ एतदेव नृशंसं ते रूपमस्तु विगर्हितम् ॥ ४ ॥ ॥

अथ कबन्धः स्ववृत्तान्तकथनपूर्वकं स्वशापमोक्षाय स्वशरीरदहनमर्थयते एकसप्ततितमे पुरेत्यादिसार्धश्लोक एकान्वयः । अचिन्त्यम् अचिन्त्यवैभवम् ॥ १ ॥ सोहमिति । सुन्दररूपोहं रूपं शरीरं लोकवित्रासनं क्रूरं कृत्वा परिगृह्य ततस्ततः तत्र तत्र ऋषीन् त्रासयामि अत्रासयम् ॥ २ ॥ तत इति । विविधं वन्यं संचिन्वन् स्थूलशिराः धर्षितः अपहृतवन्यः तेन कोपितश्च ॥ ३ ॥ तेनेति । एवंविधं मे रूपं प्रेक्ष्य घोरशापाभिधायिना तेन ऋषिणा नृशंसं गर्हितम् एतदेव रूपं ते अस्त्वित्यहमुक्तः ॥ ४ ॥ ॥ ॥ ॥

स इति। अभिशापशब्देन तन्निमित्तं धर्षणं लक्ष्यते मद्धर्षणकृतस्य शापस्यान्तो भवेदिति स मया याचितः प्रार्थितः इति हेतोः तेन मयैवं याचितेन इदं वक्ष्यमाणं वचो भाषितम् ॥ ५ ॥ तदेवाह यदेति ॥ ६ ॥ तर्हि कबन्धरूपप्राप्तिः केन हेतुनेत्यत्राह श्रियेति। मामिति शेषः। एवं एवंविधं रणाजिरे रणाङ्गणे ॥ ७ ॥ इन्द्रेण योद्धुं तव कुतः सामर्थ्यं तत्राह अहं हीति। ऋषिदत्तघोराकारप्राप्त्यनन्तरम् उग्रेण तपसा पितामहमतोषयं स्वकुलशत्रोरिन्द्रस्य जयायेत्यर्थः। विभ्रमः अज्ञानम् ॥८॥ तदेवाह दीर्घमिति ॥ ९ ॥ तस्येति। शतपर्वणा शतधारेण सक्थिनी

स मया याचितः क्रुद्धः शापस्यान्तो भवेदिति ॥ अभिशापकृतस्येति तेनेदं भाषितं वचः ॥ ५ ॥ यदा छित्त्वा भुजौ रामस्त्वां दहेद्विजने वने ॥ तदा त्वं प्राप्स्यसे रूपं स्वमेव विपुलं शुभम् ॥ ६ ॥ श्रिया विराजितं पुत्रं दनोस्त्वं विद्धि लक्ष्मण ॥ इन्द्रकोपादिदं रूपं प्राप्तमेवं रणाजिरे ॥ ७ ॥ अहं हि तपसोग्रेण पितामहमतोषयम् ॥ दीर्घमायुः स मे प्रादात्ततो मां विभ्रमोऽस्पृशत ॥ ८ ॥ दीर्घमायुर्मया प्राप्तं किं मे शक्रः करिष्यति ॥ इत्येवं बुद्धिमास्थाय रणे शक्रमधर्षयम् ॥ ९ ॥ तस्य बाहुप्रमुक्तेन वज्रेण शतपर्वणा ॥ सक्थिनी चैव मूर्धा च शरीरे संप्रवेशितम् ॥ १० ॥ स मया याच्यमानः सन्नानयद्यमसादनम् ॥ पितामहवचः सत्यं तदस्त्विति ममाब्रवीत् ॥ ११ ॥ अनाहारः कथं शक्तो भग्नसक्थिशिरोमुखः ॥ वज्रेणाभिहतः कालं सुदीर्घमपि जीवितुम् ॥ १२ ॥ एवमुक्तस्तु मे शक्रो बाहू योजनमायतौ ॥ प्रादादास्यं च मे कुक्षौ तीक्ष्णदंष्ट्रमकल्पयत ॥ १३ ॥ ॥

पृष्ठास्थिफलके शरीरे मध्यदेहे उदरभागे सक्थ्नोः प्रवेशनम् उरोभागे मूर्ध्नः प्रवेशनम् संप्रवेशितमित्यत्र नपुंसकमनपुंसकेनेति नपुंसकपरिशेषत्वम् एकवद्भावश्च ॥ १० ॥ स इति। याच्यमानः मारयेति प्रार्थ्यमानः यमसादनं नानयत् मृतिं न प्रापितवान्। कुत इत्यत्राह पितामहेति। तत्पूर्वोक्तं दीर्घायुर्विषयकं पितामहवचः सत्यमस्त्विति मम मह्यम् अब्रवीत् न त्वां मारयामीत्यब्रवीदित्यर्थः ॥ ११ ॥ अनाहार इत्यादिश्लोकद्वयमेकान्वयम्। अनाहारः सन् सुदीर्घं कालं कथं जीवितुं शक्तः भग्नसक्थिशिरोमुखत्वमनाहारत्वे हेतुः। बाहू प्रादात् आस्यमकल्पयत् ॥ १२ ॥ १३ ॥ ॥

सोहमिति । संकृष्य आकृष्य ॥ १४ ॥ स त्विति । स मामित्यनेन बलात्कारो लक्ष्यते ॥ १५ ॥ अनेनेति । अनेन वपुषा उपलक्षितोहं यद्यत्पश्यामि तस्य ग्रहणं रोचये न त्वभक्ष्यबुद्ध्या किंचित्त्यजामीत्यर्थः ॥ १६ ॥ अवश्यमिति । महर्षिवाक्यविश्वासात् अवश्यं रामो ग्रहणं समुपैष्यतीति मन्ये इमां बुद्धिं पुरस्कृत्य देहन्यासे कृतश्रमो भवामि विकृतदेहत्यागे कृतोद्योगो भवामि । देहत्यागे कृतबुद्धितया

सोहं भुजाभ्यां दीर्घाभ्यां संकृष्यास्मिन्वनेचरान् ॥ सिंहद्विपमृगव्याघ्रान् भक्षयामि समन्ततः ॥ १४ ॥
स तु मामब्रवीदिन्द्रो यदा रामः सलक्ष्मणः ॥ छेत्स्यते समरे बाहू तदा स्वर्गं गमिष्यसि ॥ १५ ॥
अनेन वपुषा राम वनेऽस्मिन् राजसत्तम ॥ यद्यत्पश्यामि सर्वस्य ग्रहणं साधु रोचये ॥ १६ ॥ अवश्यं
ग्रहणं रामो मन्येहं समुपैष्यति ॥ इमां बुद्धिं पुरस्कृत्य देहन्यासकृतश्रमः ॥ १७ ॥ स त्वं रामोसि
भद्रं ते नाहमन्येन राघव ॥ शक्यो हन्तुं यथातत्त्वमेवमुक्तं महर्षिणा ॥ १८ ॥ अहं हि मतिसाचिव्यं
करिष्यामि नरर्षभ ॥ मित्रं चैवोपदेक्ष्यामि युवाभ्यां संस्कृतोग्निना ॥ १९ ॥ एवमुक्तस्तु धर्मात्मा दनु-
ना तेन राघवः ॥ इदं जगाद वचनं लक्ष्मणस्योपशृण्वतः ॥ २० ॥ रावणेन हृता भार्या मम सीता यशस्वि-
नी ॥ निष्क्रान्तस्य जनस्थानात्सह भ्रात्रा यथासुखम् ॥ २१ ॥ नाममात्रं तु जानामि न रूपं तस्य
रक्षसः ॥ निवासं वा प्रभावं वा वयं तस्य न विद्महे ॥ २२ ॥ ॥ ॥

रामोऽवश्यं ग्रहणमुपैष्यतीति सर्वग्रहणं रोचय इति भावः ॥ १७ ॥ स त्वमिति । रामत्वे युक्तिमाह नाहमिति । एवं यथातत्त्वं यथार्थमेव महर्षिणोक्तम् ॥ १८ ॥ अहमिति । मतिसाचिव्यं बुद्धिसाहाय्यं करिष्यामि किंच तद्विषये मित्रं चोपदेक्ष्यामि युवाभ्यामग्निना संस्कृतश्चेद्भवेयम् ॥ १९ ॥ एवमिति । दनुना दनुवंश्येन औपचारिकस्तद्वंश्ये तच्छब्दः ॥ २० ॥ रावणेनेति । जनस्थानाद्यथासुखं निष्क्रान्तस्य निर्गतस्य मे भार्या हृता ॥ २१ ॥ नामेति । नाममात्रं तु जानामि आप्तवाक्यादिति शेषः । न विद्महे अहं मत्पुरीजनाश्चेत्यर्थः ॥ २२ ॥ ॥

शोकार्तानामिति। उपकारे परोपकारे वर्ततां प्रवर्तमानानाम् अस्माकं विषये कारुण्यं कर्तुं सदृशं युक्तम् ॥ २३ ॥ उपकारमेवाह का-
ष्ठानीति। कल्पिते सज्जे श्वभ्रे अवटे ॥ २४ ॥ स त्वमिति। कल्याणं तत्त्वकथनरूपम् ॥ २५ ॥ एवमिति। वक्तारमपि राघवं वक्तुं कु-
शलः ॥ २६ ॥ दिव्यमिति। मैथिलीं तदपहर्तारं चेति द्रष्टव्यम्। तर्हि किंवा मतिसाचिव्यं करिष्यसीत्यत्राह य इति। तर्हि तं वा ब्रूहीत्यत्राह

शोकार्तानामनाथानामेवं विपरिधावताम् ॥ कारुण्यं सदृशं कर्तुमुपकारे च वर्तताम् ॥ २३ ॥ का-
ष्ठान्यादाय शुष्काणि काले भग्नानि कुञ्जरैः ॥ धक्ष्यामस्त्वां वयं वीर श्वभ्रे महति कल्पिते ॥२४॥
स त्वं सीतां समाचक्ष्व येन वा यत्र वा हृता ॥ कुरु कल्याणमत्यर्थं यदि जानासि तत्त्वतः ॥ २५ ॥
एवमुक्तस्तु रामेण वाक्यं दनुरनुत्तमम् ॥ प्रोवाच कुशलो वक्तुं वक्तारमपि राघवम् ॥ २६ ॥ दिव्यम-
स्ति न मे ज्ञानं नाभिजानामि मैथिलीम् ॥ यस्तां ज्ञास्यति तं वक्ष्ये दग्धः स्वं रूपमास्थितः ॥ २७ ॥
अदग्धस्य तु विज्ञातुं शक्तिरस्ति न मे प्रभो ॥ राक्षसं तं महावीर्यं सीता येन हृता तव ॥ २८ ॥ वि-
ज्ञानं हि मम भ्रष्टं शापदोषेण राघव ॥ स्वकृतेन मया प्राप्तं रूपं लोकविगर्हितम् ॥ २९ ॥ किंतु या-
वन्न यात्यस्तं सविता श्रान्तवाहनः ॥ तावन्मामवटे क्षिप्त्वा दह राम यथाविधि ॥ ३० ॥ दग्धस्त्वया-
हमवटे न्यायेन रघुनन्दन ॥ वक्ष्यामि तमहं वीर यस्तं ज्ञास्यति राक्षसम् ॥ ३१ ॥ तेन सख्यं च क-
र्तव्यं न्यायवृत्तेन राघव ॥ कल्पयिष्यति ते प्रीतः साहाय्यं लघुविक्रमः ॥ ३२ ॥ ॥

दग्ध इति ॥ २७ ॥ इदमेव व्यतिरेकमुखेनाह अदग्धस्येति ॥ २८ ॥ कुत इत्यत्राह विज्ञानं हीति। विज्ञानम् अतीन्द्रियविषयकं स्वकृतेन पा-
पेनेति शेषः ॥ २९ ॥ किंत्विति। अवटे श्वभ्रे यथाविधि यथा सम्यक् दग्धं भवति तथेत्यर्थः ॥ ३० ॥ दग्ध इति। न्यायेन सम्यक्त्वेन ॥ ३१ ॥
तेनेति। न्यायवृत्तेन नीतिमच्चरित्रेण ॥ ३२ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

न हीति । कारणान्तरे भ्रातृविरोधरूपनिमित्तान्तरे अयं रावणमेव न जानाति सुग्रीवं तु जानाति किंतु मन्नाम न कथितवान् दाहात्पूर्वं कथने कुत्सितशरीरदहने रामो वैमनस्यं कुर्यादिति । अस्मिन् सर्गे सार्धत्रयस्त्रिंशच्छ्लोकाः ॥ ३३ ॥ इति श्रीगोविन्दराजविरचिते श्रीरामायणभूषणे रत्नमेखलाख्याने आरण्यकाण्डव्याख्याने एकसप्ततितमः सर्गः ॥ ७१ ॥ ॥ ॥ ॥

न हि तस्यास्त्यविज्ञातं त्रिषु लोकेषु राघव ॥ सर्वान् परिसृतो लोकान् पुरासौ कारणान्तरे ॥ ३३ ॥

इति श्रीमदारण्यकाण्डे एकसप्ततितमः सर्गः ॥ ७१ ॥ ॥ ॥ ॥

एवमुक्तौ तु तौ वीरौ कबन्धेन नरेश्वरौ ॥ गिरिप्रदरमासाद्य पावकं विससर्जतुः ॥ १ ॥ लक्ष्मणस्तु
महोल्काभिर्ज्वलिताभिः समन्ततः ॥ चितामादीपयामास सा प्रजज्वाल सर्वतः ॥ २ ॥ तच्छरीरं कब-
न्धस्य घृतपिण्डोपमं महत् ॥ मेदसा पच्यमानस्य मन्दं दहति पावकः ॥ ३ ॥ स विधूय चितामा-
शु विधूमोऽग्निरिवोत्थितः ॥ अरजे वाससी बिभ्रन्मालां दिव्यां महाबलः ॥ ४ ॥ ततश्चिताया वेगेन भा-
स्वरो विमलाम्बरः ॥ उत्पपाताशु संहृष्टः सर्वप्रत्यङ्गभूषणः ॥ ५ ॥ विमाने भास्वरे तिष्ठन् हंसयुक्ते
यशस्करे ॥ प्रभया च महातेजा दिशो दश विराजयन् ॥ ६ ॥ सोन्तरिक्षगतो रामं कबन्धो वा-
क्यमब्रवीत् ॥ शृणु राघव तत्त्वेन यथा सीतामवाप्स्यसि ॥ ७ ॥ ॥ ॥

अथ संस्कृतः कबन्धः स्वरूपं प्रत्यापन्नो मित्रमुपदिशति द्विसप्ततितमे एवमुक्तावित्यादि । प्रदरं श्वभ्रम् आसाद्य प्रापय्य कबन्धमिति शेषः ॥ १ ॥ लक्ष्मणस्त्विति । महोल्काभिः निर्गतज्वालकाष्ठैः ॥ २ ॥ तदिति । मेदसा मांसेन पच्यमानस्य अभिवृद्धस्य कबन्धस्य शरीरम् ॥ ३ ॥ स इति । अरजे निर्मले । अदन्तत्वमार्षम् ॥ ४ ॥ तत इति । चिताया उत्पपात सर्वेषु प्रत्यङ्गेष्वङ्गुल्यादिष्वपि भूषणानि यस्य स तथा ॥५॥ विमान इति । हंसयुक्त इत्यनेन रामदग्धतया ब्रह्मलोकप्राप्तिः सूच्यते । विराजयन् अभूदिति शेषः ॥ ६ ॥ स इति । तत्त्वेन परमार्थतः शृण्विति वाक्यमब्रवीदिति संबन्धः ॥७॥

रामेति। हे राम लोके षड्युक्तयः सन्ति युक्तयः उपायाः ते च सन्धिविग्रहयानासनद्वैधीभावसमाश्रयाः याभिर्युक्तिभिः सत्त्वं राज्ञां कृत्यं विमृश्यते ताः सन्तीति ॥ ८ ॥ ततः किमित्यपेक्षायां संधिविषयं दर्शयति परिमृष्ट इति। दशा नाम दौस्थ्यरूपावस्था तस्या अन्तः परिपाकः तेन परिमृष्टः संस्पृष्टः पुरुषः दशाभागेन दशायाः भागः परिपाकलक्षणोंऽशो यस्य तेन सेव्यते संधीयते। अस्तु प्रकृते किमायातं तत्राह दशाभागगत इति। हे राम सलक्ष्मणस्त्वं दशाभागगतः दुर्दशापन्नः अत एव हीनश्च कुतः यत्कृते येन कारणेन दारप्रधर्षणं नाम व्यसनं प्राप्तं तेन त्वं दशाभागगतः ॥ ९ ॥ त-

राम षड्युक्तयो लोके याभिः सत्त्वं विमृश्यते ॥८॥ परिमृष्टो दशान्तेन दशाभागेन सेव्यते ॥ दशाभागगतो हीनस्त्वं हि रामः सलक्ष्मणः ॥ यत्कृते व्यसनं प्राप्तं त्वया दारप्रधर्षणम् ॥९॥ तदवश्यं वयात्कार्यः स सुहृत्सुहृदां वर ॥ अकृत्वा हि न ते सिद्धिमहं पश्यामि चिन्तयन् ॥ १० ॥ श्रूयतां राम वक्ष्यामि सुग्रीवो नाम वानरः ॥ भ्रात्रा निरस्तः क्रुद्धेन वालिना शक्रसूनुना ॥ ११ ॥ ऋश्यमूके गिरिवरे पम्पापर्यन्तशोभिते ॥ निवसत्यात्मवान् वीरश्चतुर्भिस्सह वानरैः ॥ १२ ॥ वानरेन्द्रो महावीर्यस्तेजोवानमितप्रभः ॥ सत्यसन्धो विनीतश्च धृतिमान्मतिमान्महान् ॥ १३ ॥ दक्षः प्रगल्भो द्युतिमान्महाबलपराक्रमः ॥ भ्रात्रा विवासितो राम राज्यहेतोर्महाबलः ॥ १४ ॥ स ते सहायो मित्रं च सीतायाः परिमार्गणे ॥ भविष्यति हि ते राम मा च शोके मनः कृथाः ॥ १५ ॥ भवितव्यं हि यच्चापि न तच्छक्यमिहान्यथा ॥ कर्तुमिक्ष्वाकुशार्दूल कालो हि दुरतिक्रमः ॥ १६ ॥ ॥

तोपि किमित्यत्राह तदिति। दशाभागेन त्वया सः दशाभागगतः कश्चित् सुहृत् कार्यः। अवश्यमित्यत्र हेतुमाह अकृत्वेति। सुहृदम् अकृत्वा असम्पाद्य सिद्धिं सीतालाभं चिन्तयन्नपि न पश्यामि ॥१०॥ स पुनः क इत्यपेक्षायामाह श्रूयतामित्यादिश्लोकद्वयमेकान्वयम् ॥११॥१२॥ स च त्वत्सदृशगुणकत्वाद्दशाभागगतत्वाच्च ते मित्रतामर्हतीत्याह त्रिभिः वानरेन्द्र इति। तेजोवान् तेजस्वी द्युतिमान् कान्तिमान् ॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥ शोकापनोदनाय लोकन्यायमाह भवितव्यमिति श्लोकेन ॥ १६ ॥ ॥ ॥ ॥

गच्छेत्यादिसार्धश्लोक एकान्वयः । इतो गत्वेत्यनुवादः । समागम्य सुग्रीवेण संयुज्य अद्रोहाय परस्परद्रोहाभावाय विभावसौ अग्नौ दीप्यमाने सति अग्निसाक्षिकमित्यर्थः । तं सुग्रीवं वयस्यं कुरु ॥ १७ ॥ स चेति । स च सुग्रीवः ते त्वया नावमन्तव्यः अयं तिर्यक् किमनेनेति तस्मिन्नावमतिः कार्या । तत्र हेतुमाह कृतज्ञ इति ॥ १८ ॥ शक्ताविति । तस्य सुग्रीवस्य चिकीर्षितं युवां कर्तुं शक्तौ अतः स कृतार्थः कृत-

गच्छ शीघ्रमितो राम सुग्रीवं तं महाबलम् ॥ वयस्यं तं कुरु क्षिप्रमितो गत्वाद्य राघव ॥ अद्रोहाय समागम्य
दीप्यमाने विभावसौ ॥ १७ ॥ स च ते नावमन्तव्यः सुग्रीवो वानराधिपः ॥ कृतज्ञः कामरूपी च सहायार्थी
च वीर्यवान् ॥ १८ ॥ शक्तौ ह्यद्य युवां कर्तुं कार्यं तस्य चिकीर्षितम् ॥ कृतार्थो वाऽकृतार्थो वा कृत्यं तव क-
रिष्यति ॥ १९ ॥ स ऋक्षरजसः पुत्रः पम्पामटति शङ्कितः ॥ भास्करस्यौरसः पुत्रो वालिना कृतकिल्बिषः ॥
॥ २० ॥ सन्निधायायुधं क्षिप्रमृश्यमूकालयं कपिम् ॥ कुरु राघव सत्येन वयस्यं वनचारिणम् ॥ २१ ॥ स हि
स्थानानि सर्वाणि कार्त्स्न्येन कपिकुञ्जरः ॥ नरमांसाशिनां लोके नैपुण्यादधिगच्छति ॥ २२ ॥ न तस्याविदितं लोके
किंचिदस्ति हि राघव ॥ यावत्सूर्यः प्रतपति सहस्रांशुररिन्दम ॥ २३ ॥ स नदीर्विपुलाञ्छैलान् गिरिदुर्गाणि कन्द-
रान् ॥ अन्वीक्ष्य वानरैः सार्धं पत्नीं तेऽधिगमिष्यति ॥ २४ ॥ वानरांश्च महाकायान् प्रेषयिष्यति राघव ॥ दिशो
विचेतुं तां सीतां त्वद्वियोगेन शोचतीम् ॥ २५ ॥ स ज्ञास्यति वरारोहां निर्मलां रावणालये ॥ २६ ॥ ॥

स्वप्रयोजनः अकृतार्थः करिष्यमाणस्वप्रयोजनो वा तव कृत्यं करिष्यति ॥ १९ ॥ स कस्य पुत्रः कुत्र तिष्ठतीत्यत्राह स इति । सन्धिरार्षः । ऋक्षरजास्तन्मातेत्याहुः पम्पामटति तत्तीरे पर्यटति शङ्कितः वालिनिमित्तमिति शेषः । कृतकिल्बिषः कृतवैरः ॥ २० ॥ सख्यं च न केवलमग्निसाक्षिकं किं त्वायुधमपि सन्निधाप्य कर्तव्यमित्याह सन्निधायेति । सत्येन शपथेन ॥ २१ ॥ स हीति । नरमांसाशिनां राक्षसानाम् अधिगच्छति ज्ञास्यति ॥ २२ ॥ नेति । यावत्सूर्यः प्रतपति तावति लोक इत्यन्वयः ॥ २३ ॥ स इति । अधिगमिष्यति ज्ञास्यति ॥ २४ ॥ वानरांश्चेति सार्धश्लोकः । शोचतीं शोचन्तीम् ॥ २५ ॥ २६ ॥

स इति। प्रविश्य रक्षांसि निहत्येत्यन्वयः। अनिन्दितामिति सीतायाः शुद्धत्वप्रतिज्ञा ॥ २७ ॥ इति श्रीगोविन्दराजविरचिते श्रीरामायणभूषणे रत्नमेखलाख्याने आरण्यकाण्डव्याख्याने द्विसप्ततितमः सर्गः ॥ ७२ ॥ ॥ ॥ ॥

अथ कबन्धः सुग्रीवस्थानमार्गं दर्शयित्वा गत इत्याह त्रिसप्ततितमे निदर्शयित्वेत्यादि। सीतायाः प्रतिपादने प्रापणे निमित्ते निदर्शयित्वा प्रदर्श्येत्वाच च्छन्दसीति क्त्वाप्रत्ययः। पूर्वोक्तमुपायमिति शेषः॥१॥ऋश्यमूकमार्गं सचिह्नं दर्शयति एष इति। शिवः शोभनः। शोभनत्वमेवाह यत्रेति। द्रु-

स मेरुशृङ्गाग्रगतामनिन्दितां प्रविश्य पातालतलेऽपि वाश्रिताम्॥ प्लवङ्गमानां प्रवरस्तव प्रियां निहत्य रक्षांसि पुनः प्रदास्यति ॥ २७ ॥ इति श्रीमदारण्यकाण्डे द्विसप्ततितमः सर्गः ॥ ७२ ॥ ॥

निदर्शयित्वा रामाय सीतायाः प्रतिपादने॥ वाक्यमन्वर्थमर्थज्ञः कबन्धः पुनरब्रवीत् ॥ १ ॥ एष राम शिवः पन्था यत्रैते पुष्पिता द्रुमाः ॥ प्रतीचीं दिशमाश्रित्य प्रकाशन्ते मनोरमाः ॥ २ ॥ जम्बूप्रियालपनसप्लक्षन्यग्रोधतिन्दुकाः ॥ अश्वत्थाः कर्णिकाराश्च चूताश्चान्ये च पादपाः ॥ ३ ॥ धन्वना नागवृक्षाश्च तिलका नक्तमालकाः॥नीलाशोकाः कदम्बाश्च करवीराश्च पुष्पिताः॥अग्निमुख्या अशोकाश्च सुरक्ताः पारिभद्रकाः ॥ ४ ॥ तानारुह्याथ वा भूमौ पातयित्वा च तान्बलात् ॥ फलान्यमृतकल्पानि भक्षयन्तौ गमिष्यथः ॥ ५ ॥ तदतिक्रम्य काकुत्स्थ वनं पुष्पितपादपम् ॥ नन्दनप्रतिमं चान्यत्कुरवो ह्युत्तरा इव ॥ ६ ॥ ॥

मान् विशेषयति सार्धद्वयेन जम्ब्वित्यादि। प्रियालाः धनुःपटाख्या वृक्षाः प्लक्षाः वटभेदाः तिन्दुकाः स्फूर्जकाख्या वृक्षाः धन्वनाः धवाः नागवृक्षाः नागकेसराः तिलकाः क्षुरकवृक्षाः नक्तमालकाः चिरिबिल्वाख्याः करवीराः प्रतिहासाख्या वृक्षाः अग्निमुख्याः भल्लातकीवृक्षाः सुरक्ताः रक्तचन्दनाः पारिभद्रकाः निम्बाः ॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥ तानिति। पातयित्वा नमयित्वा तानारुह्य अथवा भूमौ तान् पातयित्वा वेत्यन्वयः ॥ ५ ॥ तदिति। तद्वनमतिक्रम्य नन्दनप्रतिममन्यद्वनं पश्यतमिति शेषः। उत्तरकुरुसाम्यं सर्वकामसमृद्ध्या ॥ ६ ॥ ॥ ॥

तद्वनं वर्णयति त्रिभिः सर्वेत्यादि। मधुपुष्परसं स्रवन्तीति मधुस्रवाः सर्वैः काम्यमानानि फलानि येषां ते सर्वकामफलाः ऋतवः। षट् ऋतवः वसन्तीति शेषः। चैत्ररथे कुबेरोद्याने तत्र वने महाविटपधारिणः। विस्तारो विटपोऽस्त्रियामित्यमरः। पादपा इत्यनुषङ्गः। तत्र मेघपर्वतसन्निभाः तत्र विद्यमानाः मेघपर्वता इव स्थिता इत्यर्थः ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥ चङ्क्रमन्ताविति श्लोकद्वयमेकं वाक्यम्। चङ्क्रमन्तौ चङ्क्रममाणौ पुनः पुनः गच्छन्तौ पुष्करिणीं सरसीम् अशर्करां शर्करारहिताम् अविभ्रंशाम् अशिथिलतटां समतीर्थाम् अवतारस्थलेतिनिम्नत्वात्यगाधत्वरहितां सञ्जा-

सर्वकामफला वृक्षाः पादपास्तु मधुस्रवाः ॥ सर्वे च ऋतवस्तत्र वने चैत्ररथे यथा ॥ ७ ॥ फलभारानतास्तत्र महाविटपधारिणः ॥ शोभन्ते सर्वतस्तत्र मेघपर्वतसन्निभाः ॥ ८ ॥ तानारुह्याथ वा भूमौ पातयित्वा यथासुखम् ॥ फलान्यमृतकल्पानि लक्ष्मणस्ते प्रदास्यति ॥ ९ ॥ चङ्क्रमन्तौ वरान् देशान् शैलाच्छैलं वनाद्वनम् ॥ ततः पुष्करिणीं वीरौ पम्पां नाम गमिष्यथः ॥ १० ॥ अशर्करामविभ्रंशां समतीर्थामशैवलाम् ॥ राम सञ्जातवालूकां कमलोत्पलशालिनीम् ॥ ११ ॥ तत्र हंसाः प्लवाः क्रौञ्चाः कुरराश्चैव राघव ॥ वल्गुस्वना निकूजन्ति पम्पासलिलगोचराः ॥ १२ ॥ नोद्विजन्ते नरान् दृष्ट्वा वधस्याकोविदाः शुभाः ॥ घृतपिण्डोपमान् स्थूलांस्तान् द्विजान् भक्षयिष्यथः ॥ १३ ॥ रोहितान् वक्रतुण्डांश्च नडमीनांश्च राघव ॥ पम्पायामिषुभिर्मत्स्यांस्तत्र राम वरान् हतान् ॥ १४ ॥ निस्त्वक्पक्षानयस्तप्तानकृशानेककण्टकान् ॥ तव भक्त्या समायुक्तो लक्ष्मणः संप्रदास्यति ॥ १५ ॥

तवालूकाम् अपङ्कतया संहतसिकतां दीर्घ आर्षः ॥ १० ॥ ११ ॥ तत्रेति। प्लवाः मण्डूकाः हंसभेदा वा कुरराः क्रौञ्चभेदाः वल्गुस्वराः रम्यस्वनाः सलिलगोचराः सलिलचारिणः गोचरः सञ्चारः ॥ १२ ॥ नेति। वधस्याकोविदाः वधमजानानाः नोद्विजन्ते न बिभ्यति। द्विजा इति शेषः तानित्यनुवादात् ॥ ॥ १३ ॥ रोहितानित्यादिश्लोकद्वयम्। रोहितान् पितृप्रियमत्स्यभेदान् वक्रतुण्डान् वक्रमुखमत्स्यान् नडमीनान् नडाख्यतृणविशेषस्तम्बसञ्चारशीलान् मत्स्यान् वरान् श्रेष्ठान् अयस्तप्तान् अयःशूलाग्रप्रोततया पक्वान् कृशाश्चानेककण्टकाश्च ते न भवन्तीत्यकृशानेककण्टकाः तान् ॥ १४ ॥ १५ ॥

भृशमित्यादिद्वावेकान्वयौ। पुष्पसंचये पुष्पसमूहे वर्तमानम् अत एव सुगन्धि शिवं पापापहं सुखशीतम्। नातिशीतमित्यर्थः। अनामयम् अव्याधिकरमित्यर्थः। एवंभूतं वारि पुष्करपर्णेन पद्मपत्रेण पम्पाया उद्धृत्य पाययिष्यति ॥ १६ ॥ १७ ॥ स्थूलानित्यादिसार्धश्लोक एकान्वयः। गिरिगुहायां शय्या येषां तान् रूपान्वितान् सौन्दर्यवतः ॥ १८ ॥ १९ ॥ सायाह्न इति। विटपीन् विटपिनः। इनिप्रत्ययस्य नलोप आर्षः। माल्यधारिणः पुष्पधारिणः पुष्पविकासहेतुत्वात् सायाह्न इत्युक्तम् ॥ २० ॥ सुमनोभिरिति। सुमनोभिः चितान् निरन्तरान् उत्पलानि इन्दीवराणि दृष्ट्वा शोकं विहास्यसी-

भृशं ते खादतो मत्स्यान् पम्पायाः पुष्पसंचये ॥ पद्मगन्धि शिवं वारि सुखशीतमनामयम् ॥ १६ ॥ उद्धृत्य सतताक्लिष्टं रौप्यस्फाटिकसन्निभम् ॥ असौ पुष्करपर्णेन लक्ष्मणः पाययिष्यति ॥ १७ ॥ स्थूलान् गिरिगुहाशय्यान् वराहान् वनचारिणः ॥ अपां लोभादुपावृत्तान् वृषभानिव नर्दतः ॥ १८ ॥ रूपान्वितांश्च पम्पायां द्रक्ष्यसि त्वं नरोत्तम ॥ १९ ॥ सायाह्ने विचरन् राम विटपीन् माल्यधारिणः ॥ शीतोदकं च पम्पाया दृष्ट्वा शोकं विहास्यसि ॥ ॥ २० ॥ सुमनोभिश्चितांस्तत्र तिलकान्नक्तमालकान् ॥ उत्पलानि च फुल्लानि पङ्कजानि च राघव ॥ २१ ॥ न तानि कश्चिन्माल्यानि तत्रारोपयिता नरः ॥ न च वै म्लानतां यान्ति न च शीर्यन्ति राघव ॥ २२ ॥ मतङ्गशिष्यास्तत्रासन्नृषयः सुसमाहिताः ॥ तेषां भाराभितप्तानां वन्यमाहरतां गुरोः ॥ २३ ॥ ये प्रपेतुर्महीं तूर्णं शरीरात्स्वेदबिन्दवः ॥ तानि जातानि माल्यानि मुनीनां तपसा तदा ॥ स्वेदबिन्दुसमुत्थानि न विनश्यन्ति राघव ॥ २४ ॥ ॥

त्यत्राप्यनुषज्यते ॥ २१ ॥ न तानीति। आरोपयिता गृहीत्वा ग्रथिता वनविस्तारात्पुष्पबाहुल्याच्च तानि म्लानतां न यान्ति न शीर्यन्ति न शीर्यन्ते। शीर्णदलानि न भवन्तीत्यर्थः। मतङ्गशिष्यप्रभावाद्वा अनारोपणम् ॥ २२ ॥ अग्राह्यत्वाम्लानत्वादौ निमित्तमाह मतङ्गेति। सार्धश्लोकद्वयमेकान्वयम्। मतङ्गो नाम महाप्रभावो महर्षिः तत्र पम्पातीरे सुष्ठु समाहितं समाधिर्येषां ते तथा वन्यमाहरताम् अत एव भाराभितप्तानां तानीति विधेयापेक्षया नपुंसकत्वं स्वेदबिन्दुसमुत्थानीति हेतुगर्भविशेषणं स्वेदबिन्दवो वायुना वृक्षोपरि नीता माल्यानि जातानीत्याशयः ॥ २३ ॥ २४ ॥

तेषामिति । तेषां मतङ्गशिष्याणां परिचारिणी श्रमणी संन्यासिनी शबरीति नाम शबरीति प्रसिद्धा ॥ २५ ॥ त्वामिति । धर्मे गुरुपरिचरणधर्मे ॥ २६ ॥ तत इति । तत् शबर्यावासभूतं गुह्यम् इतरैरदर्शनीयं पश्यसि द्रक्ष्यसि ॥ २७ ॥ न तत्रेति । तस्मिन् वने वक्ष्यमाणे ऋश्यमूकपर्वते च विविधाः नागाः गजाः सन्ति तथापि तमाश्रमं तत्र प्रदेशे स्थिताः नागाः नाक्रमितुं शक्नुवन्ति ॥ २८॥ अनाक्रमणे हेतुमाह ऋषेरिति तस्य पूर्वोक्तस्य विधानात् निर्माणात् तत्काननं जातमिति शेषः ॥ २९ ॥ तस्मिन्निति । देवारण्यं चैत्ररथादि निर्वृतः निवृत्तदुःख इत्यर्थः ॥

तेषामद्यापि तत्रैव दृश्यते परिचारिणी ॥ श्रमणी शबरी नाम काकुत्स्थ चिरजीविनी ॥ २५ ॥ त्वां तु धर्मे स्थिता नित्यं सर्वभूतनमस्कृतम् ॥ दृष्ट्वा देवोपमं राम स्वर्गलोकं गमिष्यति ॥ २६ ॥ ततस्तद्राम पम्पायास्तीरमाश्रित्य पश्चिमम् ॥ आश्रमस्थानमतुलं गुह्यं काकुत्स्थ पश्यसि ॥ २७ ॥ न तत्राक्रमितुं नागाः शक्नुवन्ति तमाश्रमम् ॥ विविधास्तत्र वै नागा वने तस्मिंश्च पर्वते ॥ २८ ॥ ऋषेस्तत्र मतङ्गस्य विधानात्तच्च काननम् ॥ २९ ॥ तस्मिन्नन्दनसंकाशे देवारण्योपमे वने ॥ नानाविहगसंकीर्णे रंस्यसे राम निर्वृतः ॥ ३० ॥ ऋश्यमूकश्च पम्पायाः पुरस्तात्पुष्पितद्रुमः ॥ सुदुःखारोहणो नाम शिशुनागाभिरक्षितः ॥ उदारो ब्रह्मणा चैव पूर्वकाले विनिर्मितः ॥ ३१ ॥ शयानः पुरुषो राम तस्य शैलस्य मूर्धनि ॥ यत्स्वप्ने लभते वित्तं तत्प्रबुद्धोधिगच्छति ॥ ३२ ॥ न त्वेनं विषमाचारः पापकर्माधिरोहति ॥ ३३ ॥ ॥

॥ ३० ॥ एवमनुग्रहार्थं शबर्याश्रमं गत्वा पुनः पम्पायाः पुरस्तादृश्यमूको गन्तव्य इत्याह सार्धश्लोकेन ऋश्येति । ऋश्या मृगविशेषाः मूकाः निःशब्दा भवन्ति यस्मिन् सः ऋश्यमूकः सुदुःसमारोहणं यस्य स तथा। तत्र हेतुः शिशुनागाभिरक्षित इति । अत्र नागाः गजा एव विविधास्तत्र वै नागा इति पूर्वमुक्तत्वात् । उदारः प्रशस्तः पूर्वकाले ब्रह्मणा उदारः प्रशस्तो निर्मितः कुत्रचिन्निमित्ते अयं प्रशस्तो भवत्वित्यनुगृहीत इत्यर्थः ॥ ३१ ॥ प्राशस्त्यमाह शयान इति ॥ ३२ ॥ ३३ ॥ ॥ ॥ ॥

अतिशयान्तरमाह यस्त्विति ॥ ३४ ॥ तत्रापीति । शिशुनागानां कलभानां तत्रापीत्यत्रापिशब्दात् पम्पादिकं समुच्चीयते । अनेन ऋश्यमूकस्य पम्पासामीप्यमुक्तम् ॥ ३५ ॥ सिक्ता इति । संहत्य अन्योन्यं प्रहृत्य रुधिरधाराभिः सिक्ताः अत एव पृथक्कीर्णाः चरन्ति ॥ ३६ ॥ त इति । संविगाहन्ते प्रविशन्ति ॥ ३७ ॥ ऋक्षांश्चेति । द्वीपिनः व्याघ्रान् नीलकोमलकप्रभान् नीलरत्नवन्मनोज्ञप्रभान् रुरून् मृगविशेषान् अ-

यस्तु तं विषमाचारः पापकर्माधिरोहति ॥ तत्रैव प्रहरन्त्येनं सुप्तमादाय राक्षसाः ॥ ३४ ॥ तत्रापि शिशुनागानामाक्रन्दः श्रूयते महान् ॥ क्रीडतां राम पम्पायां मतङ्गारण्यवासिनाम् ॥ ३५ ॥ सिक्ता रुधिरधाराभिः संहत्य परमद्विपाः ॥ प्रचरन्ति पृथक्कीर्णा मेघवर्णास्तरस्विनः ॥ ३६ ॥ ते तत्र पीत्वा पानीयं विमलं शीतमव्ययम् ॥ निर्वृताः संविगाहन्ते वनानि वनगोचराः ॥ ३७ ॥ ऋक्षांश्च द्वीपिनश्चैव नीलकोमलकप्रभान् ॥ रुरूनपेतापजयान् दृष्ट्वा शोकं जहिष्यसि ॥ ३८ ॥ राम तस्य तु शैलस्य महती शोभते गुहा ॥ शिलापिधाना काकुत्स्थ दुःखं चास्याः प्रवेशनम् ॥ ३९ ॥ तस्या गुहायाः प्राग्द्वारे महान् शीतोदको ह्रदः ॥ फलमूलान्वितो रम्यो नानामृगसमावृतः ॥ ४० ॥ तस्यां वसति सुग्रीवश्चतुर्भिः सह वानरैः ॥ कदाचिच्छिखरे तस्य पर्वतस्यावतिष्ठते ॥ ४१ ॥ कबन्धस्त्वनुशास्यैवं तावुभौ रामलक्ष्मणौ ॥ स्रग्वी भास्करवर्णाभः खे व्यरोचत वीर्यवान् ॥ ४२ ॥ ॥ ॥

पेतापजयान् जयशीलानित्यर्थः । जहिष्यसि त्यक्ष्यसि ॥ ३८ ॥ रामेति । शिला अपिधानमाच्छादनं यस्याःसा अस्या गुहायाः प्रवेशनं दुःखं दुःखकरम् उन्नतस्थानस्थितत्वादिति भावः ॥ ३९ ॥ तस्या इति । महान् विशालः अस्तीति शेषः । फलमूलान्वितः फलमूलान्विततीरः ॥ ॥ ४० ॥ तस्यामिति । कदाचित् भूमाविति सिद्धम् ॥ ४१ ॥ कबन्ध इति । अनुशास्य उपदिश्य स्रगस्यास्तीति स्रग्वी । अस्मायामेधास्रजो विनिरिति विनिप्रत्ययः । भास्करवर्णाभः सूर्यप्रभातुल्यप्रभः खे व्यरोचत रामानुज्ञानार्थं क्षणमतिष्ठदित्यर्थः ॥ ४२ ॥ ॥

तं त्विति । प्रस्थितौ सन्तौ सुखं व्रजस्व व्रज इति अन्तिके ऊचतुः अन्तिके प्रस्थिताविति कबन्धसमीपमागत्योचतुरित्यर्थः ॥ ४३ ॥ गम्यतामिति । प्रस्थितः स्वर्गमिति शेषः ॥ ४४ ॥ उक्तमर्थं सर्गान्ते संगृह्णाति स इति । तत्पूर्वोक्तं रूपं शरीरं रामं प्रति निदर्शयन् सख्यं कुरुष्व सुग्रीवेणेति शेषः । अस्मिन् सर्गे पञ्चचत्वारिंशच्छ्लोकाः ॥४५॥ इति श्रीगोविन्दराजविरचिते श्रीरामायणभूषणे रत्नमे० आरण्यकाण्डव्याख्याने त्रिसप्ततितमः सर्गः ॥७३॥

तं तु खस्थं महाभागं कबन्धं रामलक्ष्मणौ ॥ प्रस्थितौ त्वं व्रजस्वेति वाक्यमूचतुरन्तिके ॥ ४३ ॥ गम्यतां कार्यसिद्ध्यर्थमिति तावब्रवीत्स च ॥ सुप्रीतौ तावनुज्ञाप्य कबन्धः प्रस्थितस्तदा ॥ ४४ ॥ स तत्कबन्धः प्रतिपद्य रूपं वृतः श्रिया भास्करतुल्यदेहः ॥ निदर्शयन् राममवेक्ष्य खस्थः सख्यं कुरुष्वेति तदाभ्युवाच ॥ ४५ ॥ इति श्रीमदारण्यकाण्डे त्रिसप्ततितमः सर्गः ॥ ७३ ॥ ॥ ॥

तौ कबन्धेन तं मार्गं पम्पाया दर्शितं वने ॥ प्रतस्थतुर्दिशं गृह्य प्रतीचीं नृवरात्मजौ ॥ १ ॥ तौ शैलेष्वाचितानेकान् क्षौद्रकल्पफलान् द्रुमान् ॥ वीक्षन्तौ जग्मतुर्द्रष्टुं सुग्रीवं रामलक्ष्मणौ ॥ २ ॥ कृत्वा च शैलपृष्ठे तु तौ वासं रामलक्ष्मणौ ॥ पम्पायाः पश्चिमं तीरं राघवावुपतस्थतुः ॥ ३ ॥ तौ पुष्करिण्याः पम्पायास्तीरमासाद्य पश्चिमम् ॥ अपश्यतां ततस्तत्र शबर्या रम्यमाश्रमम् ॥ ४ ॥ तौ तमाश्रममासाद्य द्रुमैर्बहुभिरावृतम् ॥ सुरम्यमभिवीक्षन्तौ शबरीमभ्युपेयतुः ॥ ५ ॥ ॥ ॥

एवमेतावत्पर्यन्तं भगवत्कैङ्कर्यतत्फले दर्शिते । अथाचार्याभिमाननिष्ठा तत्फले दर्शयति चतुःसप्ततितमे ताविन्यादि । प्रतीचीं दिशं गृह्य गृहीत्वा कबन्धेन दर्शितं पम्पाया मार्गमुद्दिश्य प्रतस्थतुः प्रतस्थाते ॥ १ ॥ ताविति । शैलेष्वाचितान् प्ररूढान् अनेकांश्च क्षौद्रकल्पफलान् मधुतुल्यफलयुक्तान् वीक्षन्तौ वीक्षमाणौ ॥ २ ॥ कृत्वा चेति । वासं तस्यां रात्र्यामिति शेषः । उपतस्थतुः उपतस्थाते प्रापतुरित्यर्थः । रात्र्यन्त इति शेषः ॥ ॥ ३ ॥ तौ पुष्करिण्या इति । स्पष्टम् ॥ ४ ॥ ताविति । आश्रममासाद्य तमभिवीक्षन्तौ अभिवीक्षमाणौ ॥ ५ ॥ ॥ ॥

तौ चेति सार्धश्लोक एकान्वयः। सिद्धा सिद्धयोगा ॥ ६ ॥ तामित्यादि। विघ्नाः तपोविघ्नाः कामादयः नियतः निगृहीतः आहारश्चेत्यत्रापि नियत इत्यनुषज्यते। तपो नाशनात्परमिति श्रुतेः। नियमाः व्रतानि मनसः सुखं मनःसन्तोषः चारुभाषिणीति साध्वीसंबोधनप्रकारः इति तामुवाचेति सबन्धः ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥ रामेणेति। रामाय प्रत्युपस्थितेति तादर्थ्ये चतुर्थी ॥ १० ॥ अद्येति। तपःसिद्धिः तपःपरिपाकः तप्तं तपः ॥ ११ ॥ अद्य म इति। अद्येत्यस्यार्थं विवृणोति त्वयीति। देववरे विष्णौ अनेन शबर्याः परमार्थज्ञानं वृत्तमिति सूच्यते ॥ १२ ॥ एवमुपचारवादानु-

तौ च दृष्ट्वा तदा सिद्धा समुत्थाय कृताञ्जलिः ॥ रामस्य पादौ जग्राह लक्ष्मणस्य च धीमतः ॥ पाद्यमाचमनीयं च सर्वं प्रादाद्यथाविधि ॥ ६ ॥ तामुवाच ततो रामः श्रमणीं शंसितव्रताम् ॥ कच्चित्ते निर्जिता विघ्नाः कच्चित्ते वर्धते तपः ॥ ७ ॥ कच्चित्ते नियतः क्रोध आहारश्च तपोधने ॥ कच्चित्ते नियमाः प्राप्ताः कच्चित्ते मनसः सुखम् ॥ ८ ॥ कच्चित्ते गुरुशुश्रूषा सफला चारुभाषिणि ॥ ९ ॥ रामेण तापसी पृष्टा सा सिद्धा सिद्धसंमता ॥ शशंस शबरी वृद्धा रामाय प्रत्युपस्थिता ॥ १० ॥ अद्य प्राप्ता तपःसिद्धिस्तव सन्दर्शनान्मया ॥ अद्य मे सफलं तप्तं गुरवश्च सुपूजिताः ॥ ११ ॥ अद्य मे सफलं जन्म स्वर्गश्चैव भविष्यति ॥ त्वयि देववरे राम पूजिते पुरुषर्षभ ॥ १२ ॥ चक्षुषा तव सौम्येन पूतास्मि रघुनन्दन ॥ गमिष्याम्यक्षयान् लोकांस्त्वत्प्रसादादरिन्दम ॥ १३ ॥ चित्रकूटं त्वयि प्राप्ते विमानैरतुलप्रभैः ॥ इतस्ते दिवमारूढा यानहं पर्यचारिषम् ॥ १४ ॥ ॥

क्त्वा स्वप्रयोजनमाह। चक्षुषा तव सौम्येन पूतास्मि रघुनन्दन। गमिष्याम्यक्षयान् लोकान् त्वत्प्रसादादरिन्दमेति ॥ तेन सौम्येन चक्षुषा निर्हेतुककटाक्षेण पूतास्मि अनेन पूर्वाघविनाश उक्तः। अरिन्दमेत्यनेन उत्तराघाश्लेष उच्यते त्वत्प्रसादात्। धातुः प्रसादान्महिमानमात्मन इत्युक्तत्वादाचार्यप्रसादोपबृंहितात्त्वत्प्रसादात्। अक्षयान् लोकान् गमिष्यामि पुनरावृत्तिरहितं परमपदं प्राप्स्यामीत्यर्थः ॥ १३ ॥ तर्हि त्वदाचार्यैरेव सह किमर्थं न गतासीत्यत्राह चित्रकूटमिति। ते मतङ्गशिष्या मदाचार्याः ॥ १४ ॥ ॥ ॥ ॥

तैरिति । धर्मज्ञैः योगरूपभगवत्प्राप्त्युपायाभावेप्याचार्यप्रसादकृतभगवत्प्रसादात् सद्गतिमियं प्राप्स्यतीत्येतद्धर्मज्ञैः महाभागैः भविष्यतद्वृत्तान्तज्ञानो-
चितभाग्यवद्भिः सुपुण्यमित्यागमनार्हत्वमुच्यते स इति । प्रतिग्रहीतव्यः आतिथ्यकरणेन सत्करणीयः दृष्ट्वा तेन दर्शनेन निमित्तेन अक्षयान् लोकान्
गमिष्यसि । वरानिति कैवल्यव्यावृत्तिः गमिष्यसीति तैरहमुक्तेत्यन्वयः । अनेन आचार्यशुश्रूषणं भगवत्प्रसादद्वारा मोक्षहेतुरित्युक्तं भवति ॥ १५ ॥
॥ १६ ॥ आचार्योक्तिश्रद्धामात्मनः सूचयति मया त्विति । तीरसंभवं विविधं वन्यं संचितं वन्यशब्देन फलमूलादिकमुच्यते । विविधमित्यनेन

तैश्चाहमुक्ता धर्मज्ञैर्महाभागैर्महर्षिभिः ॥ आगमिष्यति ते रामः सुपुण्यमिममाश्रमम् ॥ १५ ॥ स ते
प्रतिग्रहीतव्यः सौमित्रिसहितोऽतिथिः ॥ तं च दृष्ट्वा वरान् लोकानक्षयांस्त्वं गमिष्यसि ॥ १६ ॥ मया
तु विविधं वन्यं संचितं पुरुषर्षभ ॥ तवार्थे पुरुषव्याघ्र पम्पायास्तीरसंभवम् ॥ १७ ॥ एवमुक्तः स
धर्मात्मा शबर्या शबरीमिदम् ॥ राघवः प्राह विज्ञाने तां नित्यमबहिष्कृताम् ॥ १८ ॥ दनोः सकाशा-
त्तत्त्वेन प्रभावं ते महात्मनः ॥ श्रुतं प्रत्यक्षमिच्छामि संद्रष्टुं यदि मन्यसे ॥ १९ ॥ एतत्तु वचनं श्रु-
त्वा रामवक्त्राद्विनिःसृतम् ॥ शबरी दर्शयामास तावुभौ तद्वनं महत् ॥ २० ॥ पश्य मेघघनप्रख्यं
मृगपक्षिसमाकुलम् ॥ मतङ्गवनमित्येव विश्रुतं रघुनन्दन ॥ २१ ॥ ॥

फलमूलादिभेद उच्यते । संचितमित्यनेन रामस्य चित्रकूटागमनात् प्रभृति संपादितत्वम् आदरेण गुप्तत्वं च तत्तत्फलजातीयमाधुर्यं परीक्ष्य स्थापित-
मिति संप्रदायः ॥ १७ ॥ एवमिति । विज्ञाने विषये अबहिष्कृताम् अन्तरङ्गभूतां जात्या हीनामप्याचार्यप्रसादलब्धब्रह्मज्ञानामिति भगवताप्यादृ-
रणीयत्वोक्तिः ॥ १८ ॥ दनोरिति । दनोः सकाशात् दनुत इत्यर्थः । पञ्चम्यर्थे सकाशशब्दं प्रयुञ्जते । तत्त्वेन याथार्थ्येन ते महात्मनः त्वत्संब-
न्धिनो महात्मनः मतङ्गस्येत्यर्थः । महात्मनामिति पाठे त्वदाचार्याणामित्यर्थः । श्रुतं प्रभावं प्रत्यक्षं संद्रष्टुमिच्छामि यदि मन्यसे दर्शयितुमिति शेषः
॥ १९ ॥ एतत्त्विति । विनिःसृतं निर्गतम् ॥ २० ॥ पश्येति । मेघघनप्रख्यं घनमेघसदृशं विश्रुतं वनमिति शेषः ॥ २१ ॥ ॥ ॥

इहेति । भावितात्मानः चिन्तितात्मानः ते प्रसिद्धाः मे गुरवः मन्त्रवन्मन्त्रपूजितं मन्त्रवतां मन्त्रैः पूजितं तीर्थं गङ्गादिपुण्यसलिलम् इह प्रदेशे जुहवांचक्रिरे आहूतवन्तः । महाद्युते इत्यनेन मुनिप्रभावश्रवणे सन्तोपत्वं व्यज्यते ॥ २२ ॥ इयमिति । प्रत्यक्स्थली प्रत्यक्प्रदेशे स्थलीभूता प्राक्प्रदेशे पश्चिमाभिमुखविष्णुस्थानत्वेन प्रत्यङ्ङ्निम्नेत्यर्थः । वेदिः देवपूजास्थानम् इयम् अवलोक्यतामिति शेषः । यत्र वेद्यां मे मया सुसत्कृतास्ते गुरवः श्रमात् वृद्धताकृतया पुष्पधारणाशक्त्या उद्वेपिभिः उत्कम्पिभिः करैः पुष्पोपहारं पुष्पैरर्चनम् कुर्वन्ति अकुर्वन् । अत्र वेदिरिति जात्येकवचनम् उत्तरश्लोके बहुवचनप्रयोगात् बहूनां बहुवेदिसंभवाच्च ॥ २३ ॥ तेपामिति । तेषाम् अस्मदाचार्याणां प्रभावेन अतुलप्रभाः इमाः वेद्यः

इह ते भावितात्मानो गुरवो मे महावने ॥ जुहवांचक्रिरे तीर्थं मन्त्रवन्मन्त्रपूजितम् ॥ २२ ॥ इयं प्र-
त्यक्स्थली वेदिर्यत्र ते मे सुसत्कृताः ॥ पुष्पोपहारं कुर्वन्ति श्रमादुद्वेपिभिः करैः ॥ २३ ॥ तेषां तपः-
प्रभावेन पश्याद्यापि रघूद्वह ॥ द्योतयन्ति दिशः सर्वाः श्रिया वेद्योतुलप्रभाः ॥ २४ ॥ अशक्नुवद्भि-
स्तैर्गन्तुमुपवासश्रमालसैः ॥ चिन्तितेभ्यागतान्पश्य सहितान् सप्त सागरान् ॥ २५ ॥ कृताभिषेकैस्तै-
र्न्यस्ता वल्कलाः पादपेष्विह ॥ अद्यापि नावशुष्यन्ति प्रदेशे रघुनन्दन ॥ २६ ॥ देवकार्याणि कुर्वद्भि-
र्यानीमानि कृतानि वै ॥ पुष्पैः कुवलयैः सार्धं म्लानत्वं नोपयान्ति वै ॥ २७ ॥ ॥

अद्यापि तेपामसन्निधानेपि सर्वा दिशः द्योतयन्ति प्रकाशयन्ति । अनेन आचार्याभिमतो देशस्तदसन्निधानेप्युद्देश्य इत्युक्तम् ॥ २४ ॥ पुनर्वैभवान्तरमाह अशक्नुवद्भिरिति । उपवासश्रमेण अलसैः मन्दैः अत एव सप्त सागरान् गन्तुमशक्नुवद्भिः मे गुरुभिः चिन्तिते चिन्तितमात्रे अभ्यागतान् अभिमुखमागतान् सप्त सागरान् पश्य ॥ २५ ॥ अद्भुतान्तरमाह कृतेति । इह प्रदेशे सागरप्रदेशे कृताभिषेकैः कृतस्नानैः तैर्गुरुभिः पादपेषु न्यस्ताः आर्द्रवल्कलाः अद्यापि नावशुष्यन्ति न शुष्का भवन्ति । तदङ्गसम्पर्कवैभवादिति भावः ॥ २६ ॥ देवेति । देवकार्याणि देवार्चनानि कुर्वद्भिः तैः कुवलयैः सह पुष्पैः पुष्पान्तरैः यानीमानि माल्यानि कृतानि तानि म्लानत्वं नोपयान्ति भक्त्यातिशयेन समर्पितत्वादिति भावः । एतावता ग्रन्थसंदर्भेण गुरुं प्रकाशयेद्धीमानित्युक्तरीत्या आचार्यवैभवप्रकटनं कर्तव्यमिति सूचितम् ॥ २७ ॥ ॥ ॥ ॥

उपसंहरति कृत्स्नमिति । अभ्यनुज्ञाता त्वयेति शेषः ॥ २८ ॥ त्यक्त्वा किं करिष्यसीत्यत्राह तेषामिति । समीपं पादमूलं गमिष्यामि यानहं पर्यचारिषमित्यन्यत्रोक्तेः । आश्रमः अयमिति शेषः । येषामाश्रमोयं येषामहं च परिचारिणी तेषां समीपं गन्तुमिच्छामीति संबन्धः ॥ २९ ॥ धर्मिष्ठमिति । वचः आचार्यवैभवप्रदर्शनादिरूपं तत्त्वतः मायां विना आश्चर्यमिति मत्वा ॥ ३० ॥ अथ शबरीमनोरथं पूरयति तामिति । शंसित-

कृत्स्नं वनमिदं दृष्टं श्रोतव्यं च श्रुतं त्वया ॥ तदिच्छाम्यभ्यनुज्ञाता त्यक्तुमेतत्कलेवरम् ॥ २८ ॥ तेषामिच्छाम्यहं गन्तुं समीपं भावितात्मनाम् ॥ मुनीनामाश्रमो येषामहं च परिचारिणी ॥ २९ ॥ धर्मिष्ठं तु वचः श्रुत्वा राघवः सहलक्ष्मणः ॥ प्रहर्षमतुलं लेभे आश्चर्यमिति तत्त्वतः ॥ ३० ॥ तामुवाच ततो रामः श्रमणीं संशितव्रताम् ॥ अर्चितोहं त्वया भक्त्या गच्छ कामं यथासुखम् ॥ ३१ ॥ इत्युक्ता जटिला वृद्धा चीरकृष्णाजिनाम्बरा ॥ तस्मिन्मुहूर्ते शबरी देहं जीर्णं जिहासती ॥ ३२ ॥ अनुज्ञाता तु रामेण हुत्वात्मानं हुताशने ॥ ज्वलत्पावकसंकाशा स्वर्गमेव जगाम सा ॥ ३३ ॥ दिव्याभरणसंयुक्ता दिव्यमाल्यानुलेपना ॥ दिव्याम्बरधरा तत्र बभूव प्रियदर्शना ॥ विराजयन्ती तं देशं विद्युत्सौदामिनी यथा ॥ ३४ ॥ यत्र ते सुकृतात्मानो विहरन्ति महर्षयः ॥ तत्पुण्यं शबरीस्थानं जगामात्मसमाधिना ॥ ३५ ॥ इति श्रीमदारण्यकाण्डे चतुःसप्ततितमः सर्गः ॥ ७४ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

व्रताम् आचार्यपरिचर्यानिष्ठामित्यर्थः । अर्चितः तव गुरुवृत्तिसंदर्शनेनैवेति शेषः । भक्त्या वन्यसंपादनमात्रेण वा अयमेवार्थः संक्षेपे शबर्या पूजितः सम्यक् इत्युक्तः । कामं काम्यमानं लोकम् ॥३१॥ इतीति श्लोकद्वयमेकान्वयम् । जिहासति हातुमिच्छन्ती स्वर्गमेवेत्यवधानं द्योतयति ॥३२॥३३॥ दिव्येति सार्धश्लोकः । तत्र स्वर्गगमनारम्भे विद्युत् विशेषेण द्योतमाना सौदामिनी तडित् ॥ ३४ ॥ यत्रेति । ते गुरवः सुकृतात्मानः सुकृतधैर्यवन्तः आत्मसमाधिना आत्मविषययोगेन । एतत्सर्गवृत्तान्तेन मतङ्गशिष्योपदिष्टसमाधिका शबरी गुर्वनुज्ञया रामागमनपर्यन्तं स्थित्वा ततो रा-

मानुज्ञया स्वसमाधिबलेन स्वगुरुगतं स्वर्गविशेषं प्राप्तेत्यवगम्यते स्त्रियामपि विदुरादेरिव योगाधिकारः संभवति तदङ्गयज्ञादिकर्मस्थाने गुरुशुश्रूषा स्वर्गश्च आदौ अक्षयानित्युक्त्या पुनरावृत्तिरहितं परमपदमित्यवगम्यते । एवमेवामुत्र पुण्यचितो लोकः क्षीयत इति श्रुत्या केवलस्वर्गस्य क्षयित्वावगमात् । अस्मिन् सर्गे सार्धपञ्चत्रिंशच्छ्लोकाः ॥ ३५ ॥ इति श्रीगोविन्दराजविरचिते श्रीरामायणभूषणे रत्नमेखलाख्याने आरण्यकाण्डव्याख्याने चतुःसप्ततितमः सर्गः ॥ ७४ ॥ ॥ ॥ ॥

दिवं तु तस्यां यातायां शबर्यां स्वेन तेजसा ॥ लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा चिन्तयामास राघवः ॥ १ ॥ स चिन्तयित्वा धर्मात्मा प्रभावं तं महात्मनाम् ॥ हितकारिणमेकाग्रं लक्ष्मणं राघवोऽब्रवीत् ॥ २ ॥ दृष्टोयमाश्रमः सौम्य बह्वाश्चर्यः कृतात्मनाम् ॥ विश्वस्तमृगशार्दूलो नानाविहगसेवितः ॥ ३ ॥ सप्तानां च समुद्राणामेषु तीर्थेषु लक्ष्मण ॥ उपस्पृष्टं च विधिवत्पितरश्चापि तर्पिताः ॥ ४ ॥ प्रणष्टमशुभं तत्तत्कल्याणं समुपस्थितम् ॥ तेन तत्त्वेन हृष्टं मे मनो लक्ष्मण संप्रति ॥ ५ ॥ हृदये हि नरव्याघ्र शुभमाविर्भविष्यति ॥ ६ ॥ तदा गच्छ गमिष्यावः पम्पां तां प्रियदर्शनाम् ॥ ऋश्यमुको गिरिर्यत्र नातिदूरे प्रकाशते ॥ ७ ॥ यस्मिन् वसति धर्मात्मा सुग्रीवोंशुमतः सुतः ॥ नित्यं वालिभयात्त्रस्तश्चतुर्भिः सह वानरैः ॥ ८ ॥ ॥ ॥ ॥

अथ पम्पागमनं पञ्चसप्ततितमे दिवं त्वित्यादि । स्वेन तेजसा उपलक्षितायामिति शेषः ॥ १ ॥ स इति । एकाग्रम् एकचित्तम् ॥ २ ॥ दृष्ट इति । बह्वाश्चर्यः अत्यद्भुतपुष्पफलादिसंपत्तिसकलतीर्थसमागमादिना आश्चर्ययुक्तः विश्वस्ताः विश्वासं प्राप्ताः परस्परहिंसकत्वरहिताः मृगाः शार्दूलाश्च यस्मिन् तथा ॥ ३ ॥ सप्तानामिति । उपस्पृष्टं स्नातम् अनेन पुण्यतीर्थप्राप्तौ स्नानश्राद्धादिकं कर्तव्यमित्युक्तम् ॥ ४ प्रणष्टमिति । तत्तदशुभं प्रणष्टं कल्याणं शुभं तेन अशुभनिवृत्तिपूर्वकशुभप्राप्त्या ॥ ५ ॥ हृदय इत्यर्धमेकम् । शुभं शुभस्मरणम् ॥ ६ ॥ तदित्यादिश्लोकद्वयम् । अंशुमतः सूर्यस्य ॥ ७ ॥ ८ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

अभीति । मे सीताया इत्यन्वयः ॥९॥ एवमिति । धीरं कृतधैर्यमित्यर्थः ॥१०॥ आश्रमादिति । ततः अनन्तरं विशां प्रजानां पतिः ततः तत्र मार्गे अभिभवतीत्यभिभूः अभिभावक इत्यर्थः । शत्रूणामित्यर्थसिद्धम् प्रभुरित्यपि पाठः ॥ ११ ॥ स ददर्श ततः पुण्यामित्यादि द्वौ श्लोकौ । उदारजनाः श्रेष्ठजनाः मुनिप्रभृतयः पानीयवाहिनीं पानार्हशीतलस्वादुजलवतीमित्यर्थः । सौगन्धिकैः कल्हारैः कुवलयोद्घाटैः कुवलयसमूहैः कुथा चित्रकम्बलं ददर्श

अभित्वरे च तं द्रष्टुं सुग्रीवं वानरर्षभम् ॥ तदधीनं हि मे सौम्य सीतायाः परिमार्गणम् ॥ ९ ॥ एवं ब्रुवाणं तं धीरं रामं सौमित्रिरब्रवीत् ॥ गच्छावस्त्वरितं तत्र ममापि त्वरते मनः ॥ १० ॥ आश्रमात्तु ततस्तस्मान्निष्क्रम्य स विशांपतिः ॥ आजगाम ततः पम्पां लक्ष्मणेन सहाभिभूः ॥ ११ ॥ स ददर्श ततः पुण्यामुदारजनसेविताम् ॥ नानाद्रुमलताकीर्णां पम्पां पानीयवाहिनीम् ॥ १२ ॥ पद्मैः सौगन्धिकैस्ताम्रां शुक्लां कुमुदमण्डलैः ॥ नीलां कुवलयोद्घाटैर्बहुवर्णां कुथामिव ॥ १३ ॥ स तामासाद्य वै रामो दूरादुदकवाहिनीम् ॥ मतङ्गसरसं नाम ह्रदं समवगाहत ॥ १४ ॥ अरविन्दोत्पलवतीं पद्मसौगन्धिकायुताम् ॥ पुष्पिताम्रवणोपेतां बर्हिणोद्घुष्टनादिताम् ॥१५॥ तिलकैर्बीजपूरैश्च धवैः शुक्लद्रुमैस्तथा ॥ पुष्पितैः करवीरैश्च पुन्नागैश्च सुपुष्पितैः ॥ १६ ॥ मालतीकुन्दगुल्मैश्च भाण्डीरैर्निचुलैस्तथा ॥ अशोकैः सप्तपर्णैश्च केतकैरतिमुक्तकैः ॥ १७ ॥ अन्यैश्च विविधैर्वृक्षैः प्रमदामिव भूषिताम् ॥ समीक्षमाणौ पुष्पाढ्यं सर्वतो विपुलद्रुमम् ॥ १८ ॥ कोयष्टिकैश्चार्जुनकैः शतपत्त्रैश्च कीरकैः ॥ एतैश्चान्यैश्च विहगैर्नादितं तु वनं महत् ॥ १९ ॥ ॥ ॥ ॥

दूरादिति बोध्यम् । अग्र इत्यनुवादात् ॥१२॥१३॥ स तामिति । उदकवाहिनीं तां दूरादासाद्य मतङ्गसरसं नाम मतङ्गसरसमिति प्रसिद्धम् । अनोश्मायःसरसां जातिसंज्ञयोरिति टच् समासान्तः । ह्रदं पम्पासमीपस्थं सरः समवगाहत सस्नौ पुण्यतीर्थत्वादिति भावः ॥ १४ ॥ दूरतः पम्पादर्शनमनुवदन् तत्तीरवनदर्शनमाह षड्भिः अरविन्देत्यादि । अरविन्दं रक्ताब्जं पद्मैः सितपद्मैः आम्रवण चूतवनं बर्हिणोद्घुष्टं मयूरशब्दः तेन नादितां संजातनादां तिलकैः

क्षुरकवृक्षैः बीजपूरैः दाडिमैः धवैः धवाख्यैर्वृक्षविशेषैः शुक्रद्रुमैः अर्जुनवृक्षैः करवीरैः प्रसिद्धैः पुन्नागैः तुङ्गवृक्षैः मालतीति मालतीगुल्मैः कुन्दगुल्मैश्चेत्यन्वयः । भाण्डीरैः वटैः निचुलैः वञ्जुलैः सप्तपर्णैः विषमच्छदवृक्षैः अतिमुक्तकैः नेमिवृक्षैः भूषितां शोभिताम् अतएव प्रमदामिव स्थितां सर्वतः चतुर्दिक्प्रदेशेपि कोयष्टिकैः टिट्टिभाख्यैः पक्षिविशेषैः अर्जुनकैः पक्षिविशेषैः शतपत्रैः दार्वाघाटैः कोरकैः शुकैः । अव्यग्रौ सुसमाहितौ व्याकुलत्वरहितौ प्रत्युत सावधानौ चेत्यर्थः । राघवौ अरविन्दोत्पलवतीमित्यादिविशेषिताम् तिलकादिभिर्वृक्षैर्भूषिताम् अतएव प्रमदामिव स्थितां पम्पां

ततो जग्मतुरव्यग्रौ राघवौ सुसमाहितौ ॥ तद्वनं चैव सरसः पश्यन्तौ शकुनैर्युतम् ॥ २० ॥ स ददर्श ततः पम्पां शीतवारिनिधिं शुभाम् ॥ प्रहृष्टनानाशकुनां पादपैरुपशोभिताम् ॥ (तिलकाशोकपुन्नागवकुलोद्दालकाशिनीम्) ॥ ॥ २१ ॥ स रामो विविधान् वृक्षान् सरांसि विविधानि च ॥ पश्यन्कामाभिसंतप्तो जगाम परमं ह्रदम् ॥ २२ ॥ पुष्पितोपवनोपेतां सालचम्पकशोभिताम् ॥ षट्पदौघसमाविष्टां श्रीमतीमतुलप्रभाम् ॥ २३ ॥ स्फटिकोपमतोयाढ्यां श्लक्ष्णवालुकसंतताम् ॥ स तां दृष्ट्वा पुनः पम्पां पद्मसौगन्धिकैर्युताम् ॥ इत्युवाच तदा वाक्यं लक्ष्मणं सत्यविक्रमः ॥ २४ ॥ अस्यास्तीरे तु पूर्वोक्तः पर्वतो धातुमण्डितः ॥ ऋश्यमूक इति ख्यातः पुण्यः पुष्पितपादपः ॥ २५ ॥ हरेर्ऋक्षरजोनाम्नः पुत्रस्तस्य महात्मनः ॥ अध्यास्ते तं महावीर्यः सुग्रीव इति विश्रुतः ॥ २६ ॥ ॥

सर्वतः वीक्षमाणौ ततः पुष्पाढ्यं सर्वतो विपुलद्रुमं कोयष्टिकादिभिर्विहगैर्नादितम् अन्यैः शकुनैश्च युतं सरसः पम्पायाः सम्बन्धि तद्वनं च पश्यन्तावेव सन्तौ अव्यग्रौ सुसमाहितौ च सन्तौ तद्वनं जग्मतुरिति संबन्धः । अतो न वनशब्दद्वयदोषः ॥ १५ ॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥ समीपतः पम्पादर्शनमाह स ददर्शेति ॥ २१ ॥ अथ पम्पाप्राप्तिमाह स राम इति । परमं ह्रदं पम्पाख्यं सरः ॥ २२ ॥ प्राप्त्यनन्तरं पम्पां दृष्ट्वा लक्ष्मणं प्रत्याह पुष्पितेत्यादि सार्धश्लोकद्वयम् । सालाः सर्जकवृक्षाः चम्पकाः चाम्पेयवृक्षाः ॥ २३ ॥ २४ ॥ अस्या इति । पूर्वोक्तः कबन्धेनेति शेषः ॥ २५ ॥ हरेरिति । हरेर्वानरस्य तस्य प्रसिद्धस्य तमृश्यमूकम् ॥ २६ ॥ ॥ ॥ ॥

सुग्रीवमिति । अभिगच्छेत्यनन्तरमित्युक्त्वेति शेषः । इति वक्ष्यमाणप्रकारेण सुग्रीवमभिगच्छेत्युक्त्वा लक्ष्मणं पुनरित्युवाचेत्यन्वयः ॥ २७ ॥ राज्येति । राज्यभ्रष्टेन अत एव दीनेन सर्वदैन्यपरिहारार्थं तस्यां सीतायाम् आसक्तचेतसा मया सीतां विना कथं जीवितुं शक्यम् ॥ २८ ॥ इतीति । अनन्यचेतसं स्ववाक्यश्रवणे सावधानं विवेश स्नानायेति शेषः । नलिनीं सरसीं शोकः दुःखं विषादः तत्कृतः कार्यकारणपाटवरूपशरीरावसादः ताभ्यां यन्त्रितः नियमितः तत्परवश इत्यर्थः ॥ २९ ॥ सर्गार्थं संगृह्णाति तत इति । सुदूरं संक्रमः गमनं यस्य स तथा दूरादागत इत्यर्थः ।

सुग्रीवमभिगच्छ त्वं वानरेन्द्रं नरर्षभ ॥ इत्युवाच पुनर्वाक्यं लक्ष्मणं सत्यविक्रमम् ॥ २७ ॥ राज्यभ्रष्टेन दीनेन तस्यामासक्तचेतसा ॥ कथं मया विना शक्यं सीतां लक्ष्मण जीवितुम् ॥ २८ ॥ इत्येवमुक्त्वा मदनाभिपीडितः स लक्ष्मणं वाक्यमनन्यचेतसम् ॥ विवेश पम्पां नलिनीं मनोहरां रघूत्तमः शोकविषादयन्त्रितः ॥ २९ ॥ ततो महद्वर्त्म सुदूरसंक्रमः क्रमेण गत्वा प्रतिकूलधन्वनम् ॥ ददर्श पम्पां शुभदर्शकाननामनेकनानाविधपक्षिजालकाम् ॥ ३० ॥ इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे आदिकाव्ये श्रीमद्वाल्मीकीये चतुर्विंशत्सहस्रिकायां संहितायां श्रीमदारण्यकाण्डे पञ्चसप्ततितमः सर्गः ॥ ७५ ॥ ॥ ॥

श्रीमदारण्यकाण्डपठनश्रवणयोः फलं ब्रह्माण्डपुराणे सप्तचत्वारिंशदुत्तरशततमे अध्याये–

आरण्यकं तु यः काण्डमतिभक्तिसमन्वितः । पठेद्वा शृणुयाद्वापि सोमसायुज्यमाप्नुयात् ॥

प्रतिकूलधन्वनं पथिकजनप्रतिकूलभूतमरुकान्तारं कबन्धवनमित्यर्थः । क्रमेण अनेकविघ्ननिवृत्तिपूर्वकं गत्वा शुभः शोभनः दर्शः दर्शनं यस्य तादृशं काननं यस्यास्ताम् अनेके नानाजातीयाः बहवो वा नानाविधाः नानासंस्थानाः पक्षिणः शुकशारिकाकोकिलप्रभृतयः तेषां जालकानि समूहाः यस्यां तां यद्वा अनेकानि नानाविधपक्षिजालकानि यस्यां तां काननद्वारा पक्षिजालवत्त्वं तादृशीं पम्पां ददर्श अस्मिन्सर्गे त्रिंशच्छ्लोकाः

न्यूनातिरेकसद्भावस्तु कोशेषु बहुधा दृश्यते ॥ ३० ॥ इति श्रीगोविन्दराजविरचिते श्रीरामायणभूषणे रत्नमेखलाख्याने आरण्यकाण्डव्याख्याने पञ्चसप्ततितमः सर्गः ॥ ७५ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

इत्थं कौशिकदिव्यवंशकलशीवाराशिराकाशशी पादाम्भोजमरन्दभोगरसिकः श्रीमच्छठारेर्गुरोः ॥
आलोक्याखिलदेशिकोत्तमकृतव्याख्यानशैलीश्चिरं व्याचख्यौ तदरण्यकाण्डमखिलं गोविन्दराजाभिधः ॥ १ ॥

श्रीमदारण्यकाण्डः समाप्तः ।

इदं पुस्तकं श्रीकृष्णदासात्मज–गङ्गाविष्णुना मोहमयीनिकटवर्ति–कल्याणस्थ–"लक्ष्मीवेङ्कटेश्वराख्य"
मुद्रणयन्त्रालयेऽङ्कितम् । संवत् १९५१ शकाब्दाः १८१६

पुस्तक मिलनेका ठिकाना–गंगाविष्णु श्रीकृष्णदास,
"लक्ष्मीवेङ्कटेश्वर" छापाखाना. कल्याण——(मुंबई.)

इति सटीकात्रये वाल्मीकीयरामायणे अरण्यकाण्डं स०

इति सटीकात्रयश्रीवाल्मीकीयरामायणे आरण्यकाण्डम्

॥ अथ सटीकात्रयश्रीवाल्मीकीयरामायणे किष्किन्धाकाण्डम् ॥